XIX. évfolyam 14. szám Ára: 1 forint 1963. április 4

Ludas Matyi

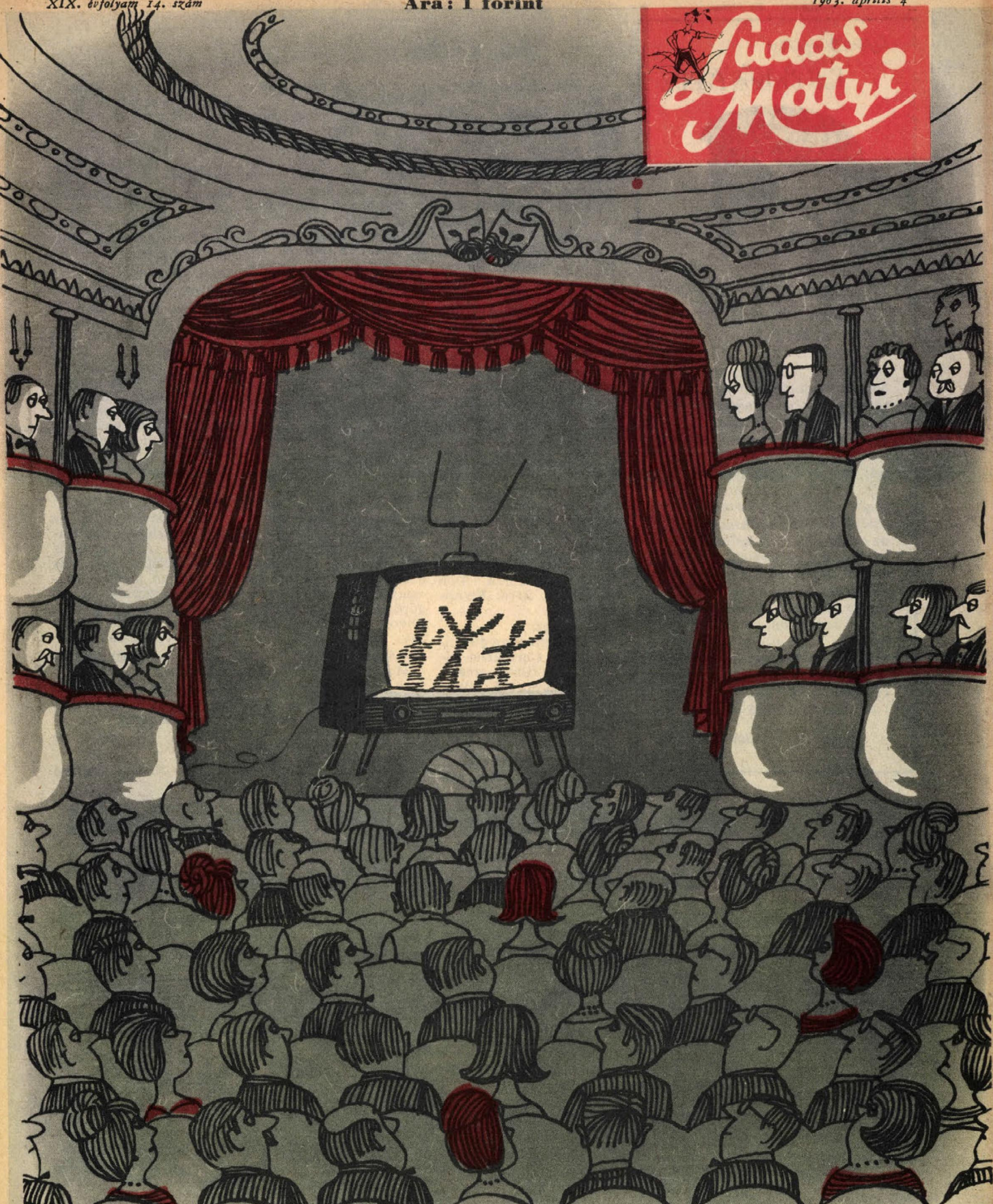

Kaján Tibor rajza

NEM ÁRT A TELEVÍZIÓ A SZÍNHÁZNAK!

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Vidéken vendégszerepelt a Nemzeti Színház művészegyüttese. Az ember tragédiája kilenc jelenetét játszottuk — összekötőszöveggel. Színházakban és kultúrházakban léptünk fel, és a kisebb szerepeket vidéki színészek alakították. Az eszkimójelenet is szerepelt a kilenc képben. A szerep szerint az eszkimónak azt kellett volna mondania: „Kegyelem, uram!" Az illető azonban hangosan azt kiáltotta: „Kegyelmes uram!"

Egy pillanatig döbbent csend volt a színpadon, aztán Lucifer halkan, hogy a nézőtéren ne hallják meg, ezt sziszegte: „Tudhatná, hogy már nincsenek kegyelmes urak! Én fővárosi tanácstag vagyok!"

Lukács Margit

CSÚNYA FÉRFIAK!

Csúnya férfiak! Miénk a jövő!

Az idő nekünk dolgozik! Legyetek türelemmel!

Maupassant így ír világhírű regényében a szépfiúról:

„Magas, jónövésű, szőke fiú volt, sötétszőke haja kissé vörös árnyalatú, kipödört bajusza födte az ajkát; világoskék szemében egészen kicsiny pupilla feketéllett, haja természetesen hullámzott, középen kettéválasztva, — mindenestül nagyon hasonlított a ponyvaregények gonosz csábítójához."

Ilyen volt a szépfiú a tizenkilencedik században, az ilyen férfiakért bomoltak a nők.

A huszadik század harmincas éveiben is csupa szépfiú szerepelt a filmeken. Szabályos szépségek: lenyalt hajjal, gülü szemmel, vakító, fehér fogakkal. Gondoljatok Charles Boyerre, Robert Taylorra, Don Amechere, Errol Flynnre...

És most?

Nemrégiben megtekintettem a Cartouche című francia filmet, amelynek főszerepét a kiváló tehetségű, nagyhírű Belmondo játssza. Nem azért mondom, de... Bizonyisten nem azért mondom, de ez a Belmondo, aki remek színész, nem tartozik a szép férfiak közé...

Esküszöm, hogy nem vagyok irigy. De Belmondo csúnya. Igenis az. A tehetsége persze megszépíti, de azért még mindig csúnya marad. A filmben is elmondják róla, hogy rút. Ennek ellenére végigcsókolja a lányokat a piacon, ránéz egy előkelő dámára, és annak rögtön keresztbe áll a szeme, megismerkedik egy gyönyörű lánnyal, akinek még a neve is az, hogy Vénusz, és három perc múlva már egy szénásszekéren csókolóznak...

Csúnya férfiak! Nézzétek meg ezt a filmet!

Ez a ti filmetek! A mi filmünk!

Nézzétek meg a Cartouchet, és rájöttök, hogy miénk a jövő!

Húsz-harminc évvel ezelőtt még elképzelhetetlen volt, hogy egy romantikus történelmi film hősszerelmes főszerepét, a nők bálványát, ne egy nagyon szép férfi játssza: görög profillal, vékony angol bajuszkával, formás szájjal, esetleg egy kis grüberlivel...

Ma már — hála a változó ízlésnek! — nincs így. A moziban mellettem ült egy fiatal lány a barátnőjével, akik többször is elsuttogták Belmondóról: De klassz férfi! De klassz pasi!

Pedig... Mit mondjak... Inkább nem mondok semmit...

De ha ez így megy tovább, akkor húsz-harminc év múlva a szép férfiakra már rá sem fognak nézni a nők. Szegényke — fogják mondani a lányok —, szegényke olyan szép, mint egy görög isten...

De szép lesz!

Amikor kijöttem a moziból, megittam egy kávét a közeli eszpresszóban. A szemközti asztalnál egy bájos, fiatal nő ült. Annyira bájos volt, hogy nem tudtam másfelé nézni, hiába tekertem a nyakamat. Csinos pofikája vonzotta a tekintetemet, még a kávéról is elfeledkeztem. Ő azonban minduntalan az ajtó felé nézett, és engem észre se vett.

Kisvártatva nyílt az ajtó, és belépett egy fiatalember. Ami igaz, az igaz: jóképű volt, de régimódian jóképű, konzervatív szépség. A nő azonban nem törődött ezzel, és rajongó pillantásokat vetett reája.

Ekkor arra gondoltam magamban:

— Szegény fiú, te még nem tudod, hogy az idő nekem dolgozik...

Sajnos, a leány se tudta.

(mikes)

Árkádosítás az őskorban

Szűr-Szabó József rajza

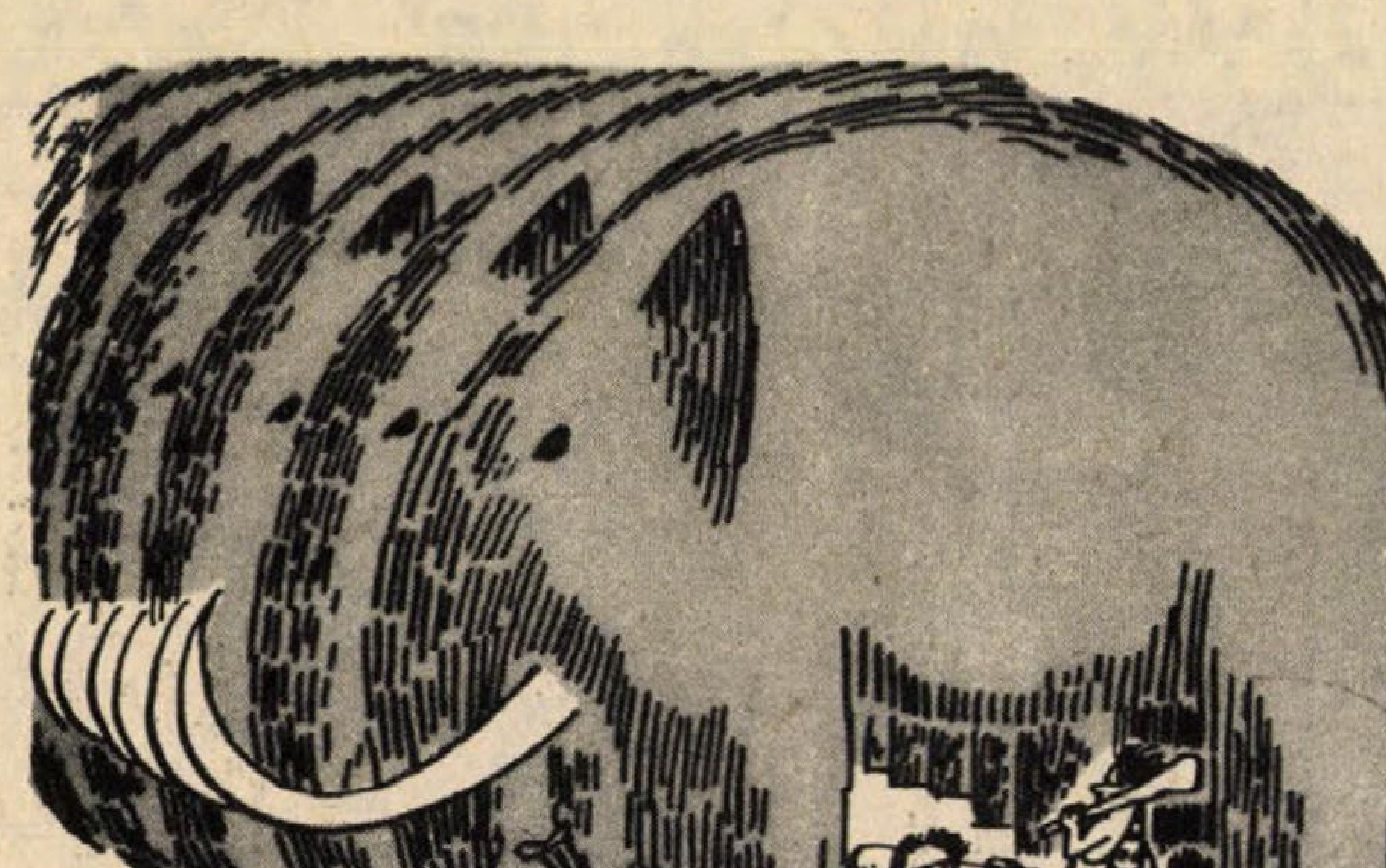

Autótolvajok ellen

Mészáros András rajza

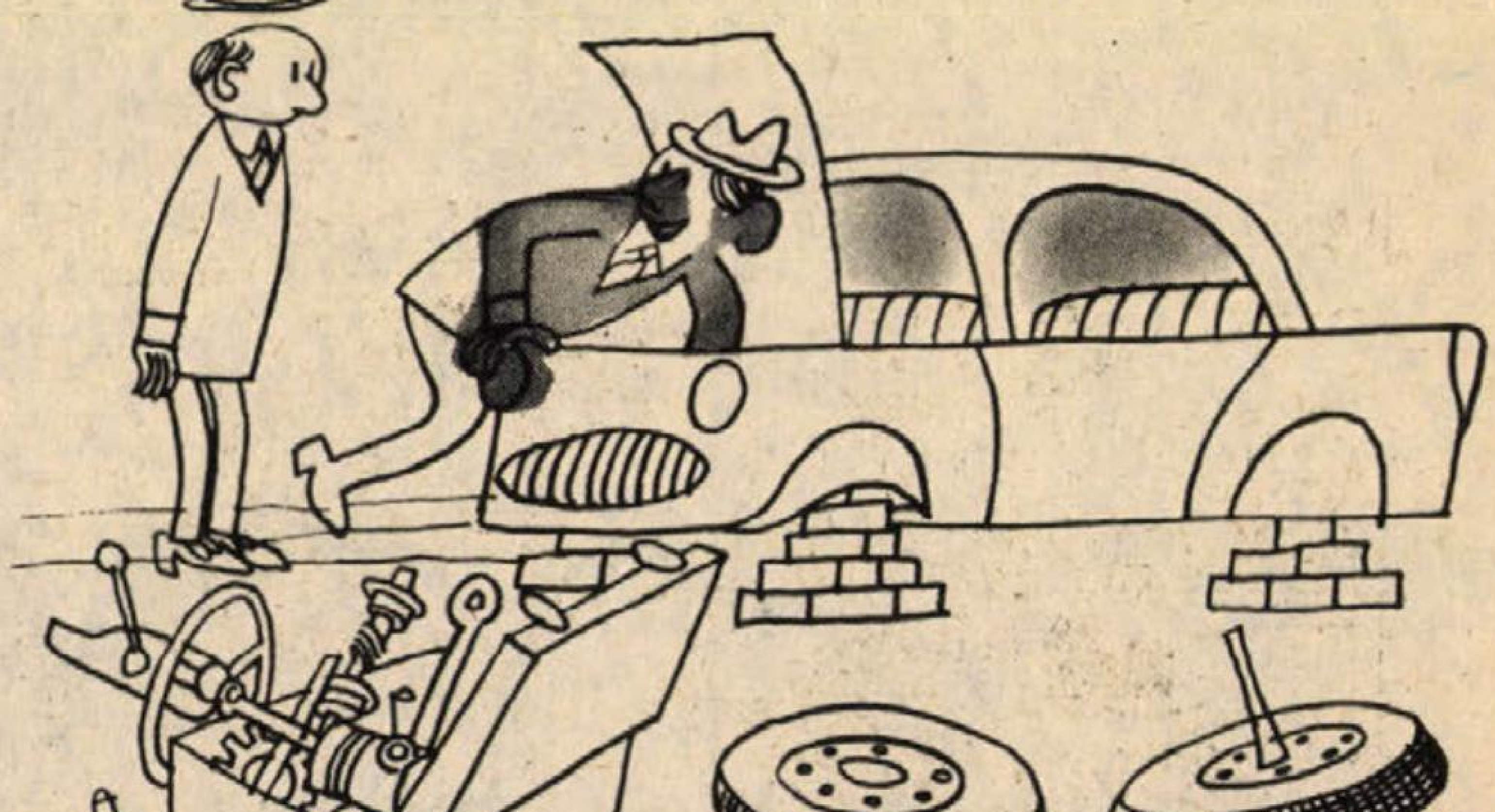

– Velem nem tolnak ki, én minden este szétszedem.

Az ember élni akar

(EMLÉK 1945 TAVASZÁRÓL)

Néhány nappal azután, hogy a Ludas Matyi első száma megjelent, fekete keménykalapban és esőkabátban egy ember jött be a szerkesztőségbe, akit akkor láttam először (s hadd tegyem mindjárt hozzá: utoljára). Arcán fáradt mosollyal nyújtott kezet:

— Szervusz — mondta meglehetősen fásultan, és nem kevésbé fásultan ezzel az egyetlen szóval folytatta: — Élek.

— Nagyon örülök — ráztam meg jobbját. Csakugyan örültem. Rövid megállapítása, hogy él, arra engedett következtetni, hogy sok mindenen mehetett keresztül, amíg puszta létének bejelentése egy hír jelentőségére emelkedett. Mindenesetre jó dolog, hogy életben maradt — gondoltam —, s ebből a szempontból teljesen közömbösnek találtam, hogy ismerem-e vagy sem. Kiléte felől természetesen nem érdeklődtem, ez azidő tájt nagy bizalmatlanság jele lett volna. Bizonyosra vettem, hogy ok nélkül nem keresett fel, s türelmesen vártam, hogy jövetelének célját előadja.

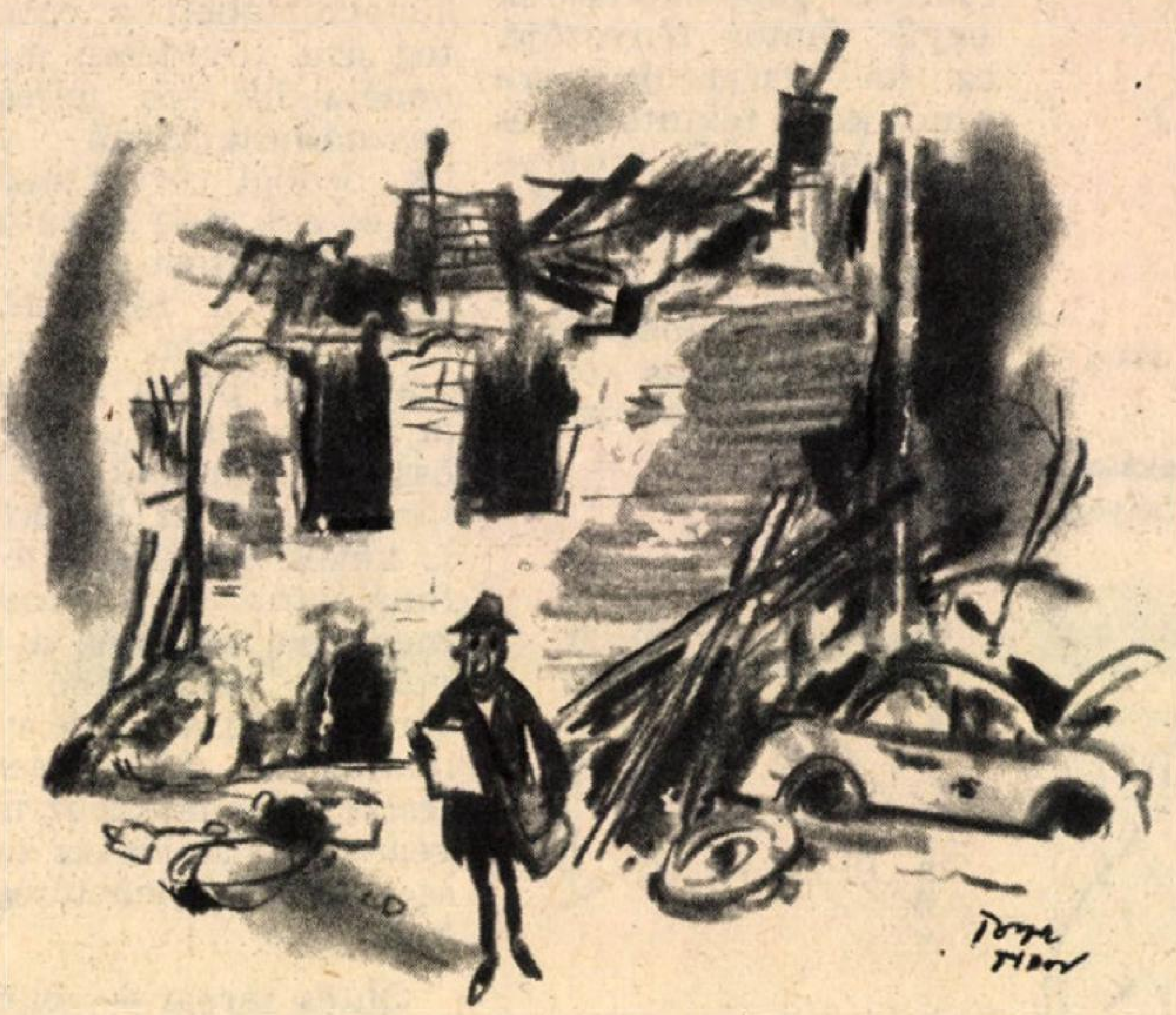

— Megvagytok? — kérdezte illő udvariassággal, és leült, pontosabban felült egy íróasztalra.

— Meg.

Megelégedetten bólintott:

— Nagyon örülök.

Néhány pillanatig csendes örömmel nézegettük egymást. Végre belekezdett:

— Nem sok híja volt, hogy felforduljak.

Részvéttel csóváltam a fejem. Ez megint csak olyan közlés volt, amelynek ténye mellett érdektelenné vált, hogy ismerem-e szegényt vagy sem.

— Borzasztó — mondtam, s némi riadtsággal a szívemben arra gondoltam, hogy mielőtt jövetelének okára rátérne, ismertetni fogja viszontagságos megmenekülésének történetét. Már nagyon sok ilynemű történetet hallottam volt addig, s a magam viszontagságos történetén kívül más történet nem tudott őszintén érdekelni. Annak az egy szavának, hogy „élek", éppen azért örültem olyan mód felett, mert azt az érzést keltette bennem, hogy a felesleges részletektől megkímél, mindjárt a heppienden kezdve a dolgot. Csalódtam. Belefogott a történetbe, mely egyre komorabb lett. Mire az ostrom kritikus heteihez eljutott, már egészen magába roskadtan ült az íróasztalon. És még hátra volt az ostrom!

— Szóval — tért rá az utolsó hetek históriájára színtelen hangon —, a házat, amelyben laktunk, bombatalálat érte. Az óvóhelyet is. Én és a feleségem éppen az előtérben tartózkodtunk akkor. Ez mentette meg életünket. A lakásunk azonban elpusztult. Amit a bomba meghagyott, a tűz elvitte. A feleségem idegösszeroppanást kapott. Nagynehezen kerítettem egy kézikocsit, feltettem rá szegény asszonyt és elhúztam egy kórházba. Én rokonoknál találtam menedéket, csak egy ágyat, semmi mást. Életem kockáztatásával vittem be élelmet az asszonynak, mert a kórház élelmiszerkészletét elvitték a németek. Én közben tüdőgyulladást kaptam, élet és halál közt lebegtem napokig. Még feküdtem, amikor a feleségemet elküldték a kórházból. Ekkor elmentünk a volt lakásunkba, hogy egy-két bútordarabot, ami véletlenül megmaradt, megmentsünk. Ott megtudtuk, hogy a házmester valamennyit eladta. Egy széket sem tudtunk megmenteni. A feleségem egy romlott konzervtől ételmérgezést kapott. Mentők. Kórház. A bal lábam megfagyott. Úgy volt, hogy amputálni kell. Az asszony közben hazajött, s addig ápolt, amíg rendbejöttem. Végre elmehettem a céghez, ahol azelőtt dolgoztam. Üszkös falak. Mit mondjak még?

Valóban nehéz lett volna bármit is szólnom. Nem is mondtam semmit. Megtörten álltam előtte, s a vállára tettem a kezem. Ez az együttérzés jele is volt, de biztatás is volt egyben, hogy térjen a tárgyra végre: mit is tehetnék az érdekében azonfelül, hogy elmondom a magam történetét. Megérezte, hogy a szánalom és türelmetlenség viaskodik bennem, s nem folytatta a történetet. Letörölte előbuggyanó könnyeit, majd belenyúlt a kabátja belső zsebébe, s néhány papírlapot vonva elő, így szólt:

— Hoztam nektek egy pár viccet.

Tabi László

Tavaszi nagytakarítás

Török János rajza

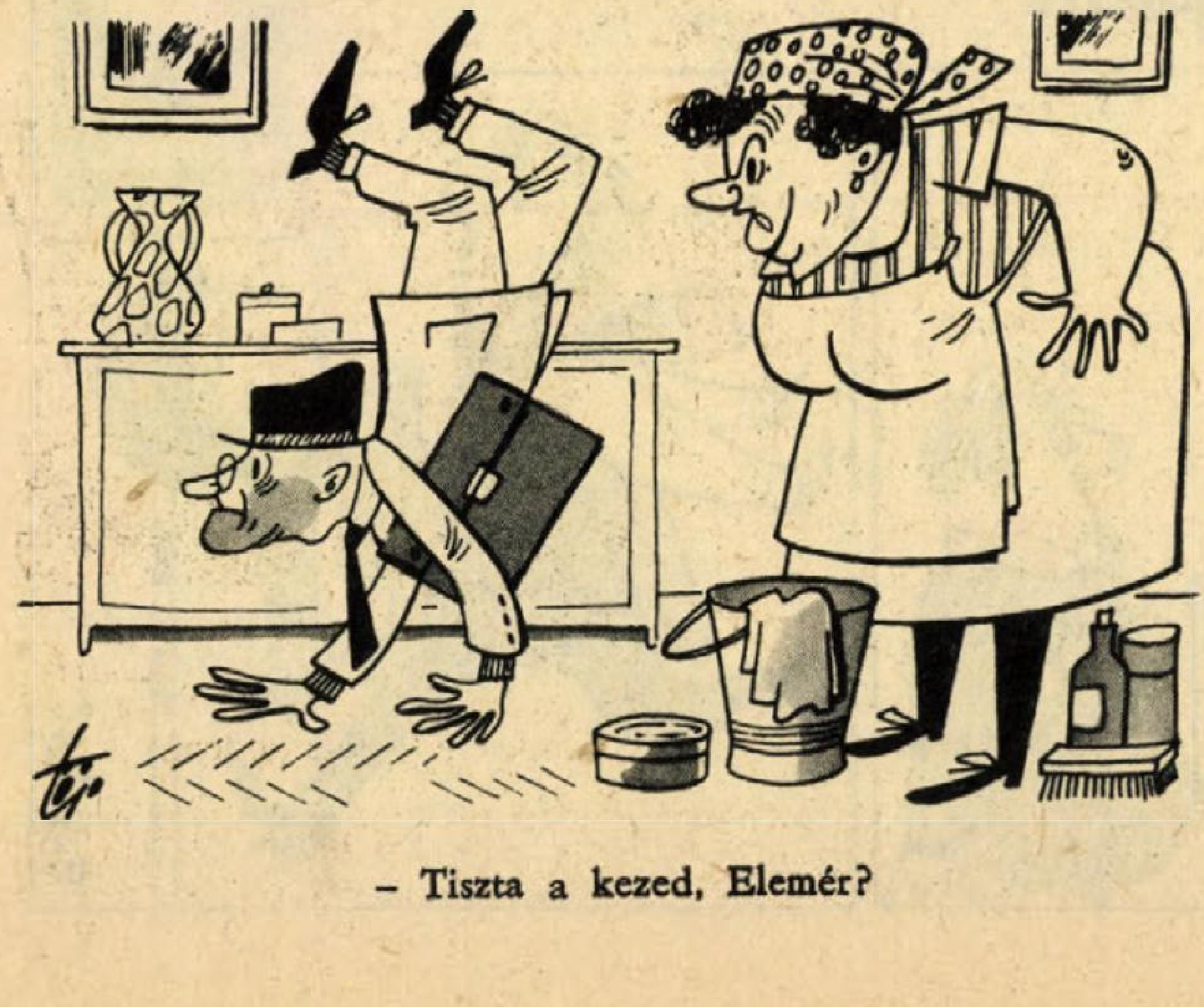

– Tiszta a kezed, Elemér?

Megbüntetik az udvariatlan eladókat

Balázs-Piri Balázs rajza

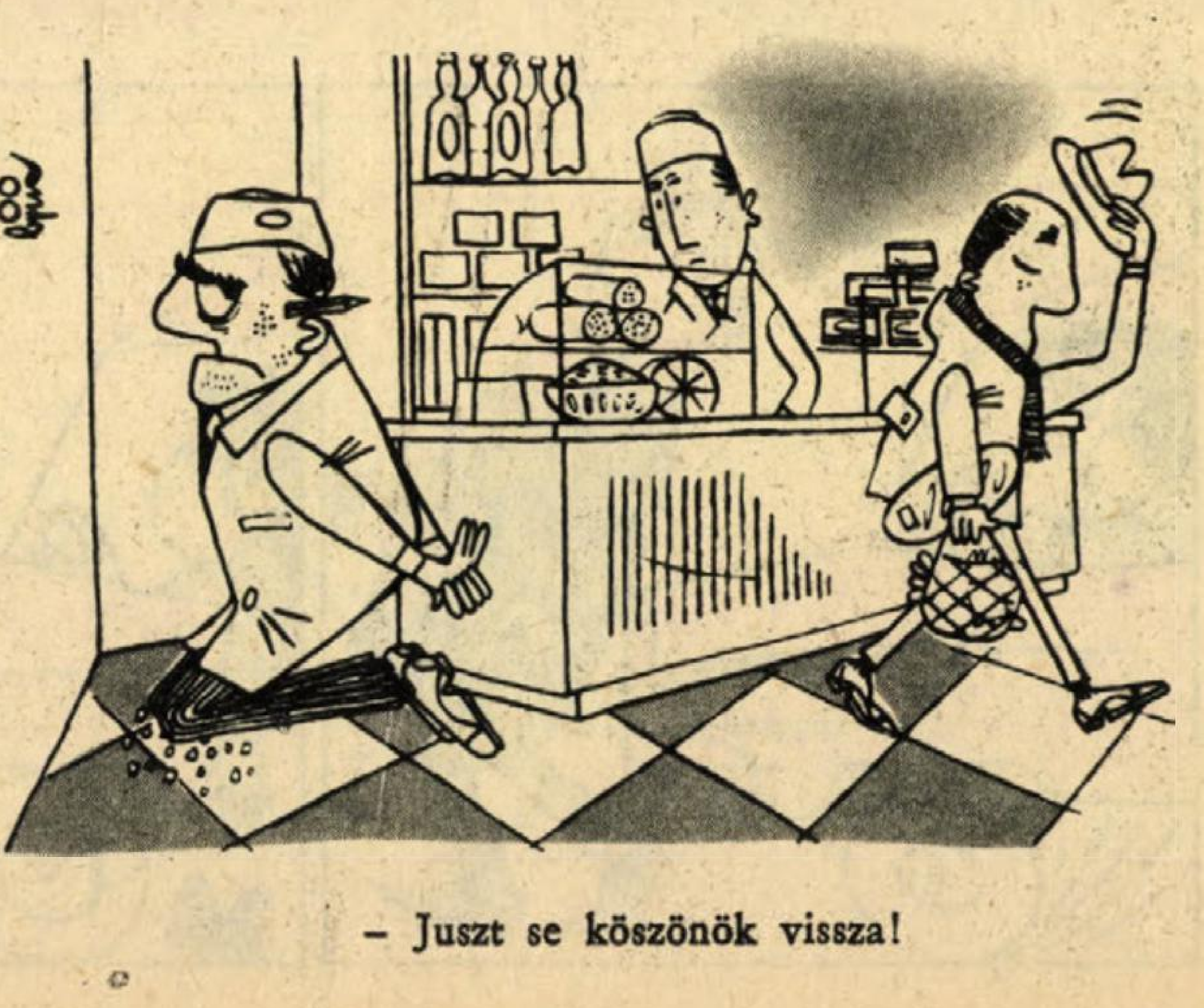

– Juszt se köszönök vissza!

Félmegoldás

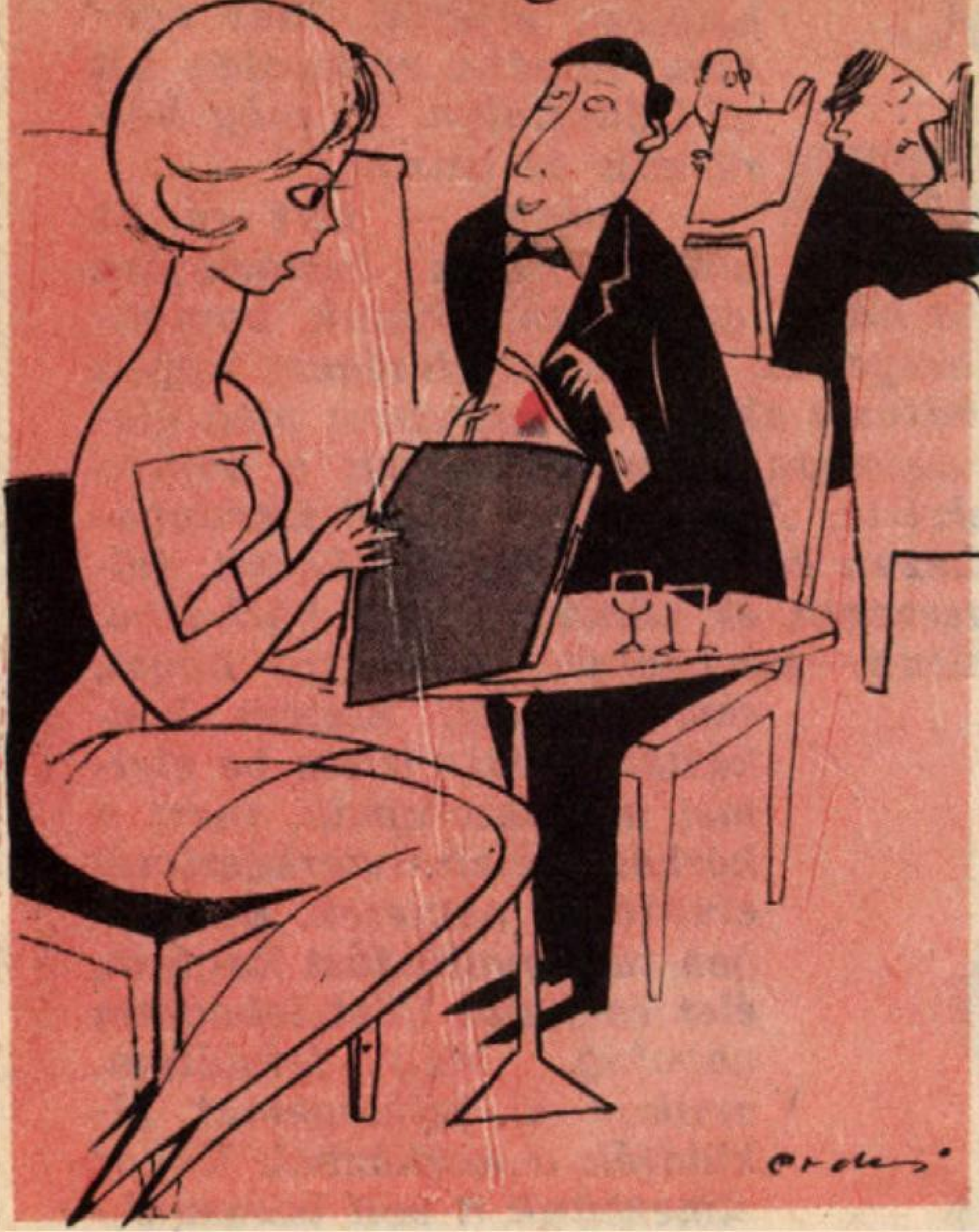

– Mancika, kedves, sajnos, lakásom nincs, de elhoztam megmutatni a bélyeggyűjteményemet!

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

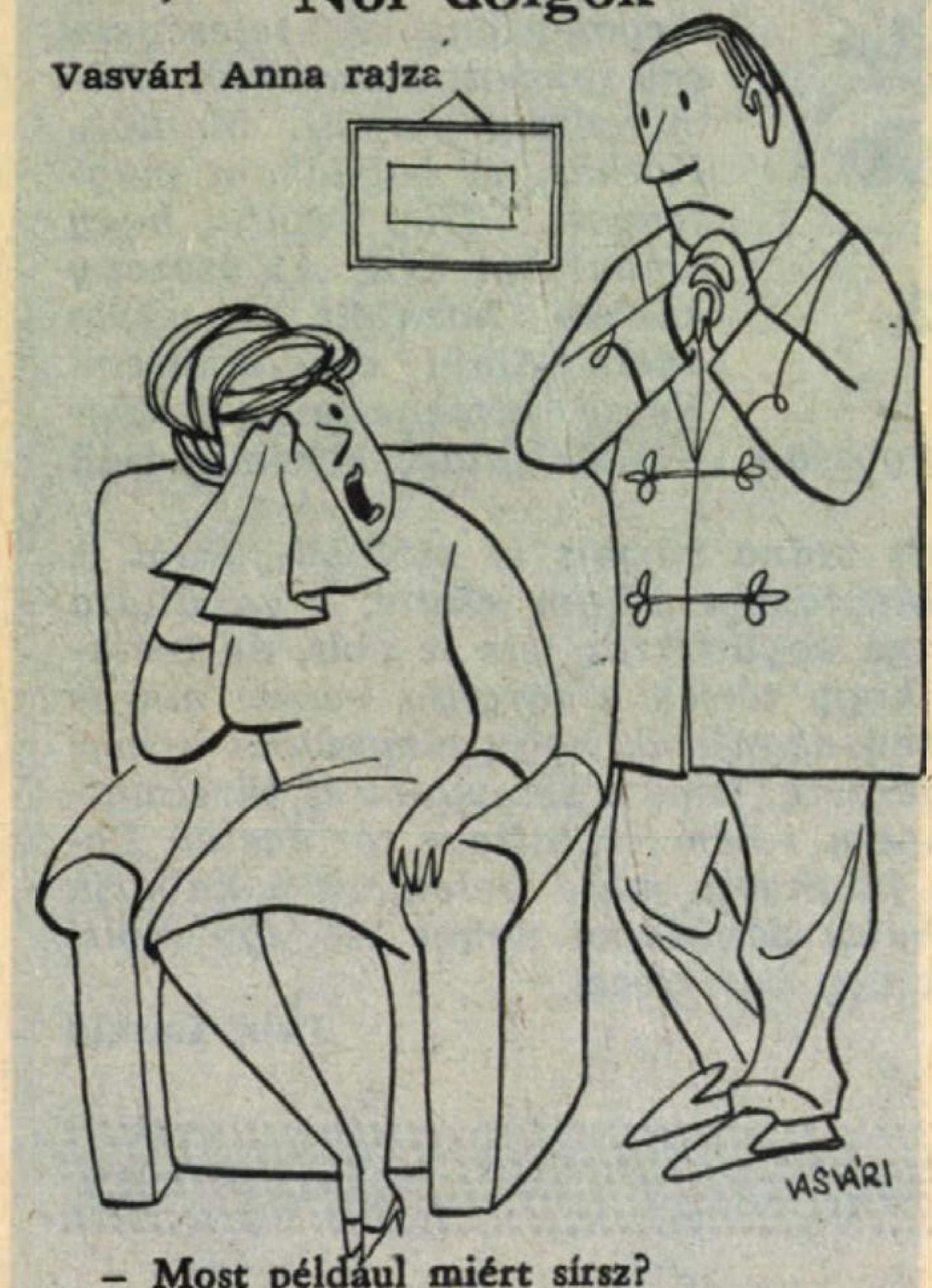

– Most például miért sírsz?
– Még ezen is én törjem a fejemet?

LEVÉL a prémiumról

Tisztelt Uram!

Úgy látom, nem indok nélkül panaszkodik ön az igazgatójára. Valóban hiányzik belőle a megértés. Manapság, amikor a dolgozók anyagi ösztönzése gazdálkodásunk egyik fontos tényezője, az ön igazgatója erre nincs kellő tekintettel és nem védi meg munkatársainak anyagi érdekeit. Alig néhány héttel az év végi zárlat előtt mesterségesen megnövelte az áruszállítás költségeit, s ezzel önt és néhány társát — sőt, ami teljesen érthetetlen, önnön magát is — megfosztotta a várt prémiumuk nagyobbik felétől. Ha az igazgatójában szemernyi emberség van, akkor nem az év végi zárlat előtt, hanem utána, januárban vagy februárban bonyolítja le a nagy költséget felemésztő szállításokat, vagy hagyja az egészet a fenébe. Nagyobb lett volna az igazgatói alap, és kétszer annyi prémiumot kaptak volna önök, mint amennyit így kaptak.

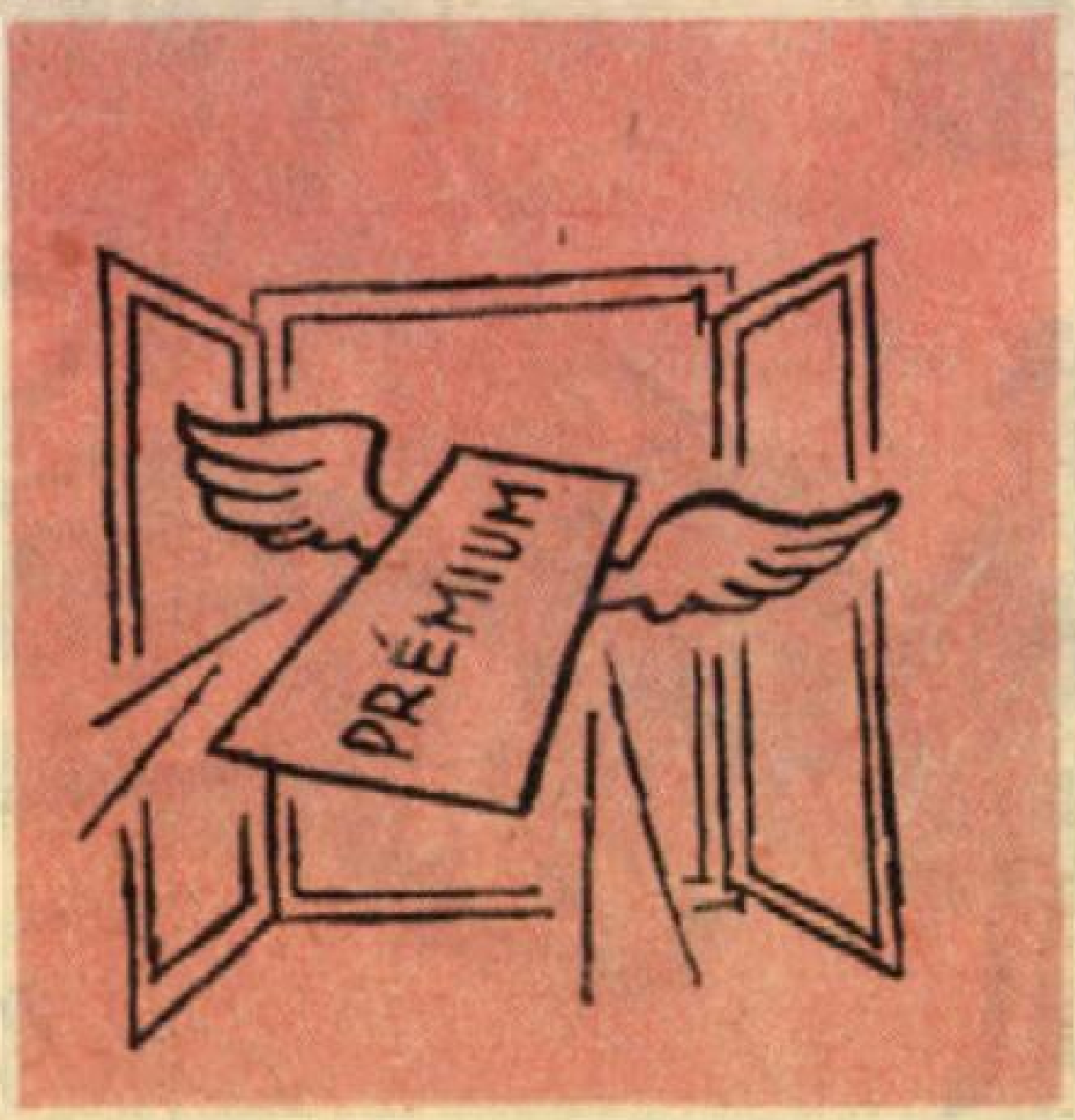

Dehát a rosszindulat ellen nagyon nehéz védekezni. Amikor az ön igazgatója december elején azt észlelte, hogy a vállalat egész árukészlete magas víztartalommal telítődik, s ennek következtében a rengeteg áru rövidesen megpenészedik, és teljesen használhatatlanná válik, ördögi tervet eszelt ki, és azt meg is valósította. Utasítást adott arra, hogy a töméntelen árut sürgősen ki kell szárítani, pedig jól tudta, hogy ehhez a megye összes szárító-kapacitásának még az ötszöröse is kevés. Eszelősen telefonálgatott a szomszéd megyébe, sőt még a távolabbi megyékbe is; sürgönyzött a testvérvállalatokhoz és a nemtestvérvállalatokhoz, míg végre felkutatta az összes szárítási lehetőségeket.

Ön és társai — gondos gazdák módjára — eleve figyelmeztették, hogy az árunak ily módon történő szállítása soronkívüli nagy költséggel jár, és óva intették igazgatójukat a kalandos és szokatlan megoldástól. Ha megromlik az áru — érveltek —, senki sem felel érte: a rendkívüli időjárás, a hófúvás, a kemény tél felmenti az igazgatót a felelősség alól. De az igazgatójukkal nem lehetett okosan beszélni, váltig csak azt hangoztatta: őt nem érdekli semmi, sem a költség, sem a fáradság, csak egyes-egyedül az, hogy az árut minél előbb a szárítóban tudja.

Hiába volt minden érvelésük. Az ön igazgatója szerte az országba, mindenfelé, a különböző kisebb-nagyobb szárítókba teherautókon és vonatokon útnak indította a rengeteg árut. Valóban nem törődött a költségekkel, s ön szerint csak azért, hogy a vállalati nyereséget a váratlan szállítási kiadásokkal csökkentse. Hetvenezer forintot dobott így ki azért, hogy kevesebb jusson prémiumra, tehát nem indok nélkül illeti ön szemrehányással az igazgatóját. Persze, azt sem szabad önnek figyelmen kívül hagynia, hogy a hárommilliós árukészletet megmentette a népgazdaság számára.

Minden esetre meg kellene tanítani az ilyen igazgatókat arra, hogy csak a prémium a fontos, s hogy mi a népgazdaság érdeke — az mellékes . . .

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika gázol

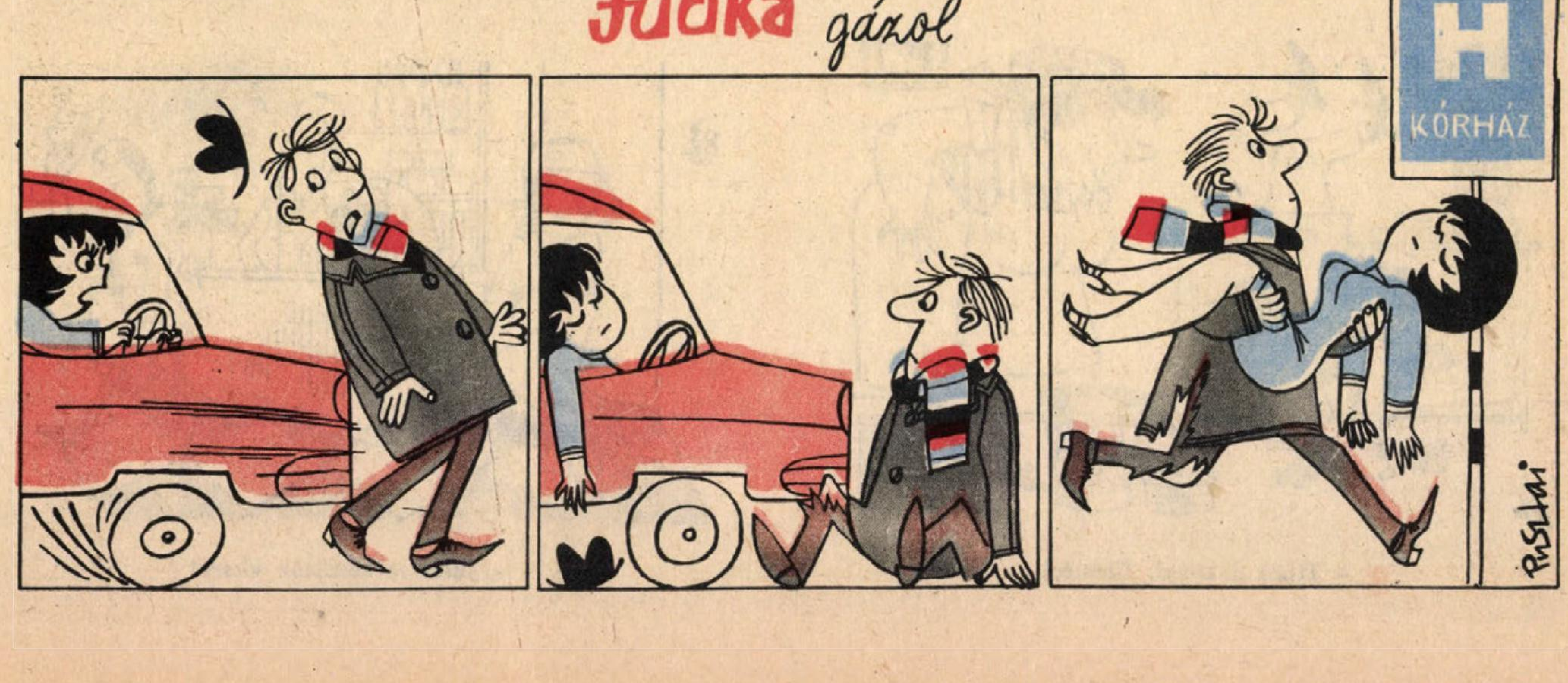

A CSŐ-EMBARGÓ

Gerő Sándor rajza

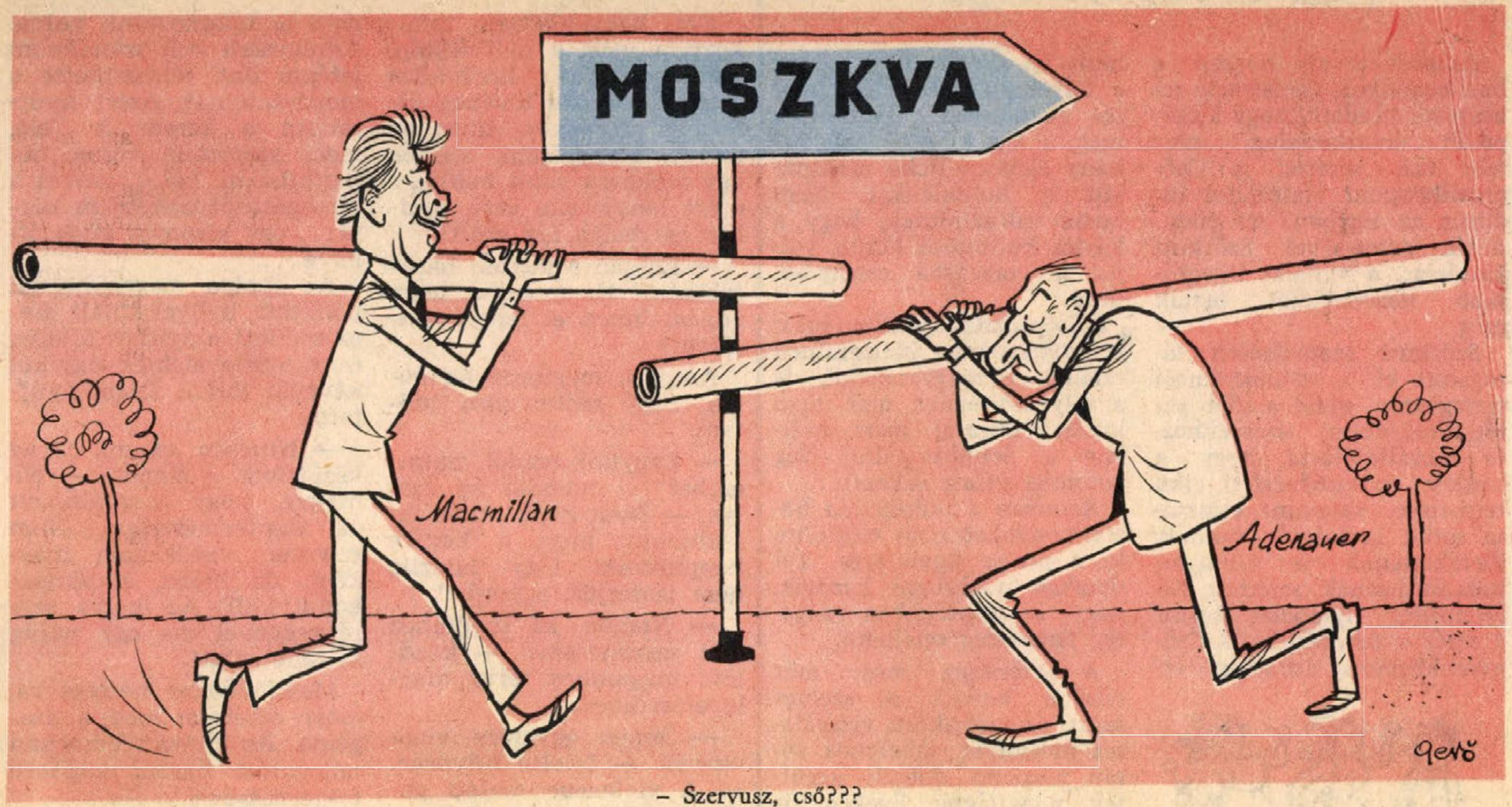

– Szervusz, cső???
– Cső!!! Szervusz!

MINDENféLE

Légy megértő. Ha valaki lerúg a villamosról, gondolj arra, hogy mennyi kellemetlensége lehetett a szerencsétlennek aznap.

* *

Ha csak egy kicsit gyengül a hallásod, már vágyakozol a zaj után.

* *

Ha valaki kiadja a mérgét, az csak másoknak árt, tehát nagyon egészséges.

* *

„Rémes a mai fiatalság!" — ez a mondat az érelmeszesedés első tünete.

* *

Amint rádöbbenünk saját magunk tökéletességére, már ki tudunk gúnyolni másokat.

* *

X. író még vérszerződést sem kötne előleg nélkül.

* *

Ahogyan szaporodik az emberiség, egyre több emberről lehet pletykázni.

* *

Össze kellene már gyűjteni a világ legismertebb titkait.

F. L.

Álcázás

Kaján Tibor rajza

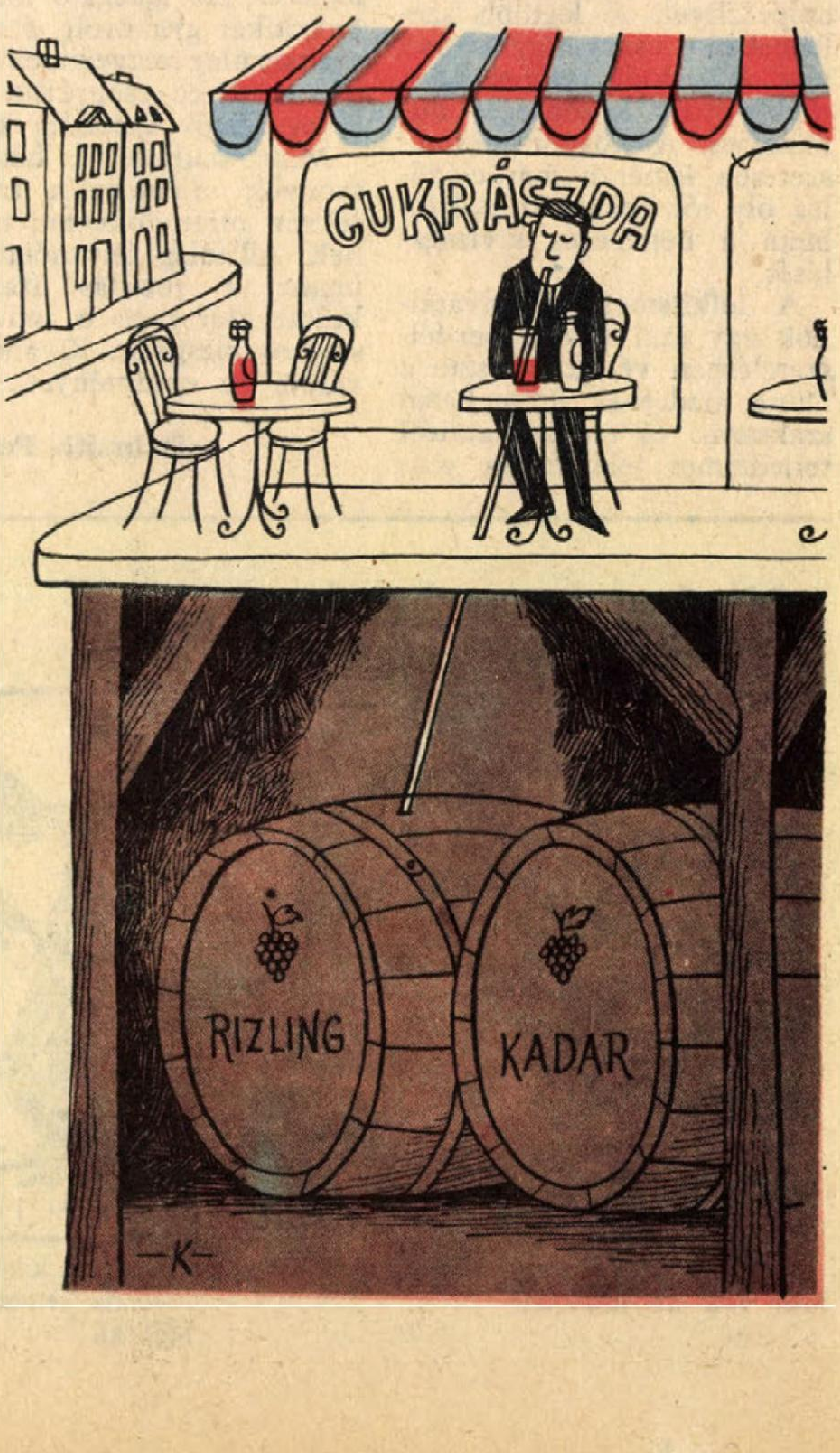

VIZSGÁLAT

Amikor tavaly nyáron a háziasszonyok városszerte rebesgetni kezdték, hogy a csőprézli élvezhetetlen, mert tele van seréttel, a Csőprézliközpont vizsgálatot indított az ügyben. Az ellenőrzés vezetésével Szőrkúti kartársat, a vállalat legagilisabb tisztviselőjét bízták meg.

Szőrkúti személyesen látogatott el a csülökvámosi serétgyárba, majd a főbb serétkereskedelmi szervekhez, és megállapitotta, hogy a kérdéses közszükségleti cikk termelése, valamint elosztása során lazaságok vannak, illetéktelenek is könnyen hozzájuthatnak seréthez. Valószínűleg ilymódon került a serét a csőprézlibe. A Csőprézliközpont átiratban értesítette a Seréthivatalt a vizsgálat eredményéről, s ezzel az ügyet lezárták.

Azonban ősszel a háziasszonyok ismét panaszkodtak, hogy valami nem stimmel a csőprézlivel. A legtöbb szelencében csak egyharmad rész a valódi csőprézli, a többi pedig közönséges dunakavics. A Központ természetesen ismét a már előzőleg oly jól bevált Szőrkútira bízta a bejelentés kivizsgálását.

A lelkiismeretes hivatalnok egy szál békaember-felszerelésben végigcserkészte a Duna medrének teljes hazai szakaszát, és tapasztalatairól terjedelmes jelentésben számolt be. Véleménye szerint a folyamőrség békelétszámát túl alacsonyan állapították meg, s ezt kihasználva, néhány élelmes fickó manipulált a hordalékkal. Nem tartja valószínűnek, hogy a kavics külföldről került volna az országba csempészúton.

A Csőprézliközpontban most is tökéletesen kielégítőnek találták a magyarázatot, de a folyamőrségnek már nem küldtek átiratot, mert múltkor a Seréthivataltól elég goromba válasz érkezett...

Azonban a telhetetlen háziasszonyokat nem elégítette ki a precíz ügyintézés. Tél derekán hőbörögni kezdtek, hogy a csőprézliben rengeteg jancsiszeg található.

A jancsiszeg most már felsőbb helyen is szemet szúrt, és széleskörű vizsgálatot indítottak, amelynek során meglepő dolgok kerültek napvilágra. Éveken át szervezett bűnbanda hamisította a csőprézlit, lényegesen silányabb tápértékű seréttel, dunakaviccsal és jancsiszeggel. A díszes társaság egyik vezetője nem más, mint Szőrkúti!!

A Csőprézliközpontot alapjaiban rendítette meg a leleplezés. Az igazgató mázsás önkritikát gyakorolt, s azóta sajátkezűleg vegyelemez minden szelence csőprézlit, ami a fogyasztók asztalára kerül.

Mint hallom, a háziasszonyok újabban a szilvalekvár miatt okvetetlenkednek. Állítólag feltűnően sok benne a rozsdás franciakulcs! Már meg is indult a szigorú vizsgálat. Kíváncsian várom az eredményét...

Dalmáth Ferenc

BESZÉLGETÉS EGY IBOLYÁVAL

Egy hegyoldalban találkoztam vele, a déli lejtőn, nem sokkal a hóolvadás után. Egy bokor tövében üldögélt, szerényen, mint az ibolya. Gondoltam, szedek egy csokorra valót belőle, s ezért lehajoltam érte, amikor az ibolya így szólt:

— Lassan a testtel, barátocskám! Ki mondta, hogy engem innen el lehet mozdítani?

Annyira meglepett az ibolya, hogy szólni sem tudtam.

— Legyünk észnél, fiatalember! — mondta az ibolya. — Nem kapkodunk felelőtlenül, mert a kezére koppintunk! Úgy látszik, nem ismerjük egymást!

— Nemde, az ibolyához van szerencsém? — kezdtem magamhoz térni meglepetésemben.

— Önnek egyelőre viola vagyok — felelte hűvösen. — A violaceae család géniusza. Háromszáz rokonom él a világ minden pontján, a Kaukázustól Dél-Amerikáig, Hawaii-ban és Ausztráliában. Tájékozódott ön felőlem egyáltalában, mielőtt el akart innen a helyemről mozdítani?

— Nem tudtam, izé... hogy... — dadogtam —, hogy erre szükség van...

Az ibolya egészen lila lett a méregtől.

— Tűnjön el innen! — kiáltotta haragosan. — Vigyázzon, mert én indával terjedek, és egy-kettőre orrabuktatom! — fenyegetett. — Majd én megtanítom a természetrajzra, ha nem készült belőle! — kiáltozott.

— Bocsánatot kérek! — mondtam ijedten. — Kérem, vegye úgy, mintha nem is találkoztunk volna. Amúgysem volt szándékom letépni önt, félreérthette a mozdulatomat. Azért nyújtottam a kezem ön felé, mert szerettem volna bemutatkozni. Izé... szóval a támogatását szeretném kérni... egy bizonyos állás, illetve...

Az ibolya megenyhülten bólintott, hellyel kínált maga mellett a nyirkos földön, és csészeleveleinek egyikét kávéval töltve, felém nyújtotta.

— Nincsen semmi harag közöttünk — mondta. — Ne higgye, hogy megváltozott az alaptermészetem. Nem szívesen viselkedem másként, de hiába, alkalmazkodni kell! Az ibolya szerénységével ma egy napig se lehet élni!

Megdöbbenve néztem rá, most értettem meg a szegényt. Az ibolya szomorúan bólogatott három kopácsú toktermésével.

— Sohasem voltam nagyképű, igazán ismerhetnek. Tudom, hogy hol a helyem a flórában. De amikor közönséges egyszikűek a fejem fölé nőnek, a fejletlenség olyan alacsony fokán, mint egy spóra, akkor, uram, nem szabad szerényen meghúzódni egy gyökér tövében. Akkor az ember, illetve virág nyissa ki a szirmát!

Beszélgetésünk váratlanul félbeszakadt, mert egy ember jött felénk, kertészféle, ásóval a kezében. Óvatosan körülásta az ibolyát, majd a földdel együtt gyengéden kiemelte.

A nagyszájú ibolyát nem tépték le. Áthelyezték!

Somogyi Pál

Mindent a maga helyén

Török János rajza

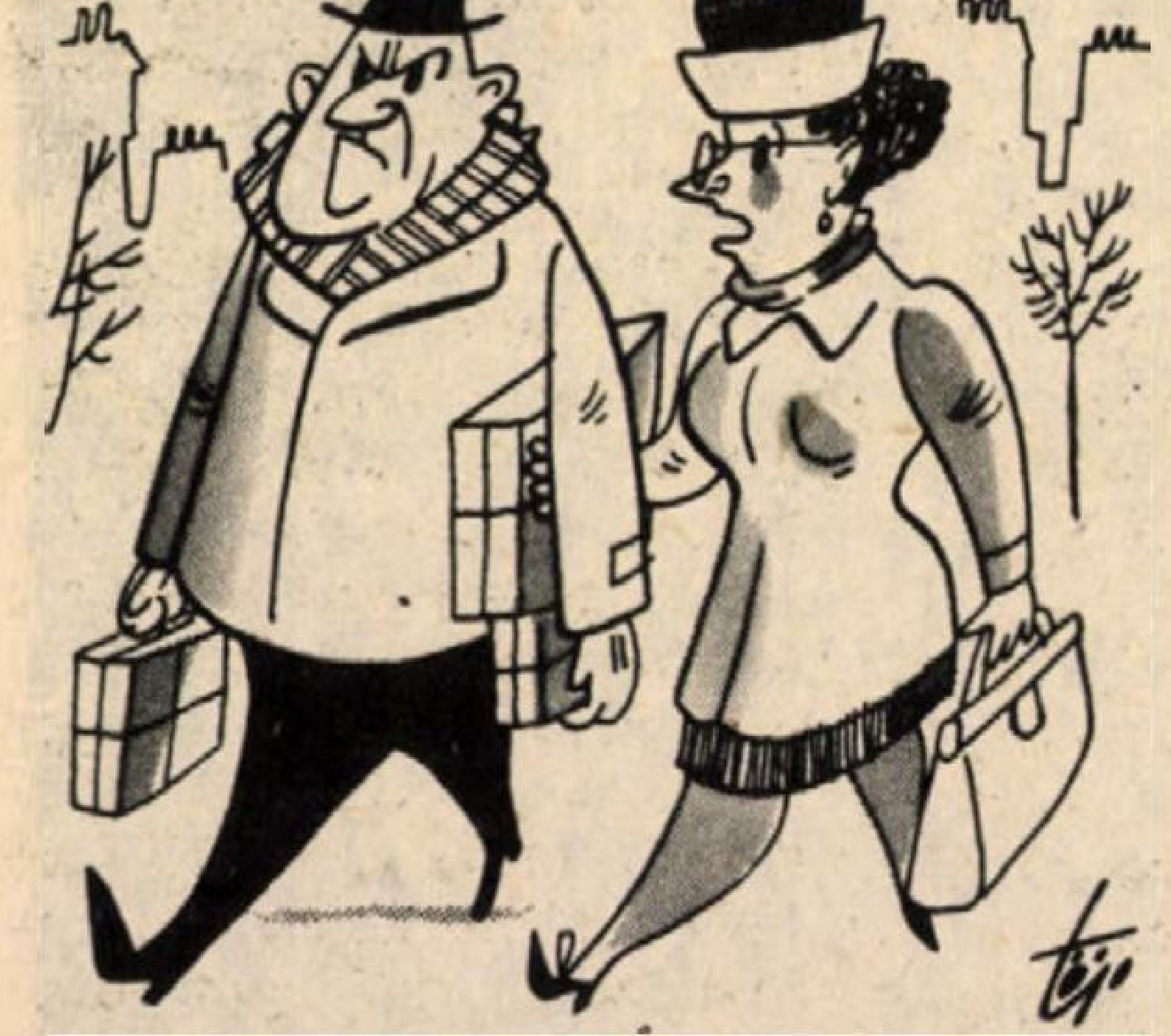

– Miért az üzletben veszekszel velem? Mire való az otthonod?

Olvadás

Fülöp György rajza

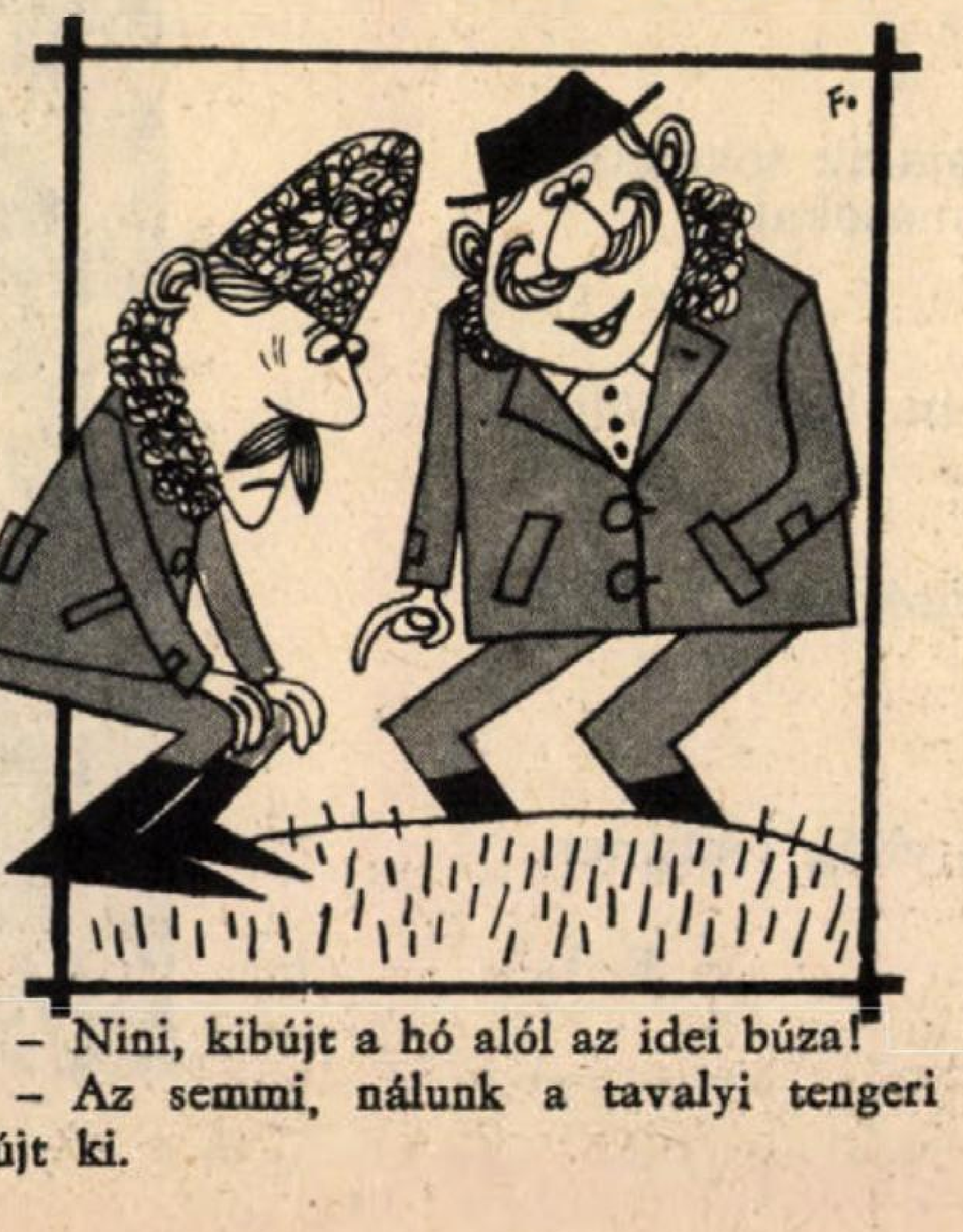

– Nini, kibújt a hó alól az idei búza!

– Az semmi, nálunk a tavalyi tengeri bújt ki.

Csoda

Baticz Levente rajza

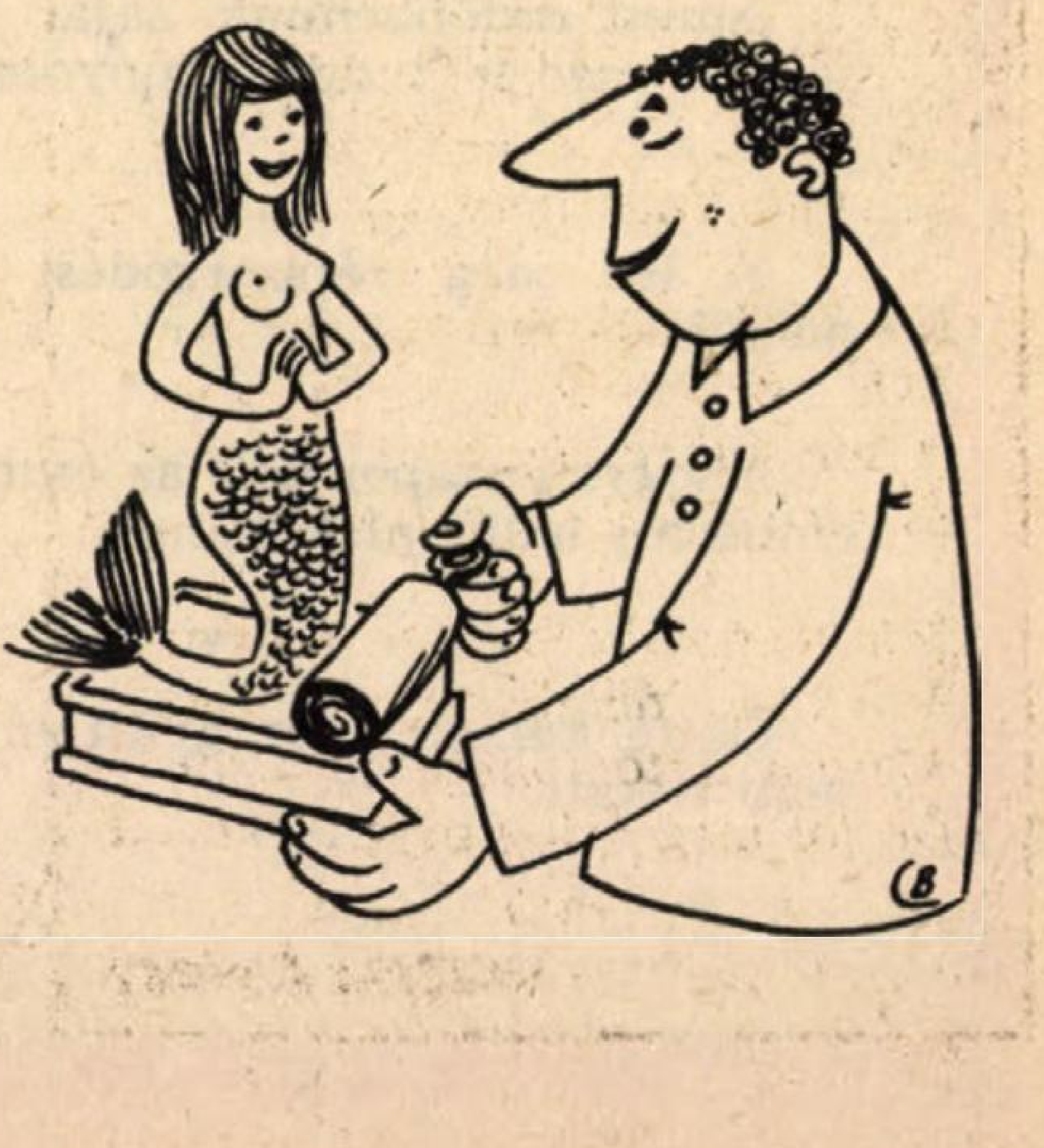

Egy tyúk önvallomása

Egykor én is csibe voltam,
Sárgapihés, tiszta, szűzi,
S nem értettem, hogy a kakas
A csirkéket mért is űzi...

Anyám, a jó orpington tyúk,
Aki soha meg nem botlott,
Állandóan vigyázott rám,
Még akkor is, mikor kotlott...

De egy napon – ó, az a nap
nekem ma is gyászos dátum! –
levágták és húsleves lett...
Utólérte őt a fátum!

Engem pedig mély gyászomban
Felkarolt egy öreg kakas,
Ki azt mondta, segít rajtam,
Ha nem leszek nagyon
nyakas...

Jó voltam hát a kakashoz,
Akihez a kényszer fűzött,
De a viszony nem volt tartós,
Mert a romlás tovább űzött...

Közben szépen gömbölyödtem,
Formás lábam fürgén szaladt,
Legfeltűnőbb volt rajtam az
Úgynevezett püspökfalat...

Múlt az idő, s lett belőlem
Élnivágyó céda jérce...
Mindegy volt már ki csip
belém!
Egyre lejjebb szállt a mérce...

Azé lettem, aki akart!
A sorsom pikáns dramolett...
Csak azt néztem: kakas legyen!
Nem baj, ha sovány, ha
molett...

Út porában hemperegtem!
Tárt karokkal várt a lejtő...
Baromfiólak priccse volt
Számomra a búfelejtő...!

Aztán egyszer vége lett a
Bűnös dáridónak, tornak,
Portám körül a kakasok
Miattam már nem kotornak...

Ha kérik, pénzért kiadom
Más csirkéknek a ketrecem,
A sok kakas vigan fizet!
És én a „fekbért" elteszem...

Mit tegyek? A sorsom nekem
Már más irányba nem mehet,
Mert a lejtőn megállni nem,
De jól megélni – még lehet...!

Szilágyi György

Megkezdődött a foci...

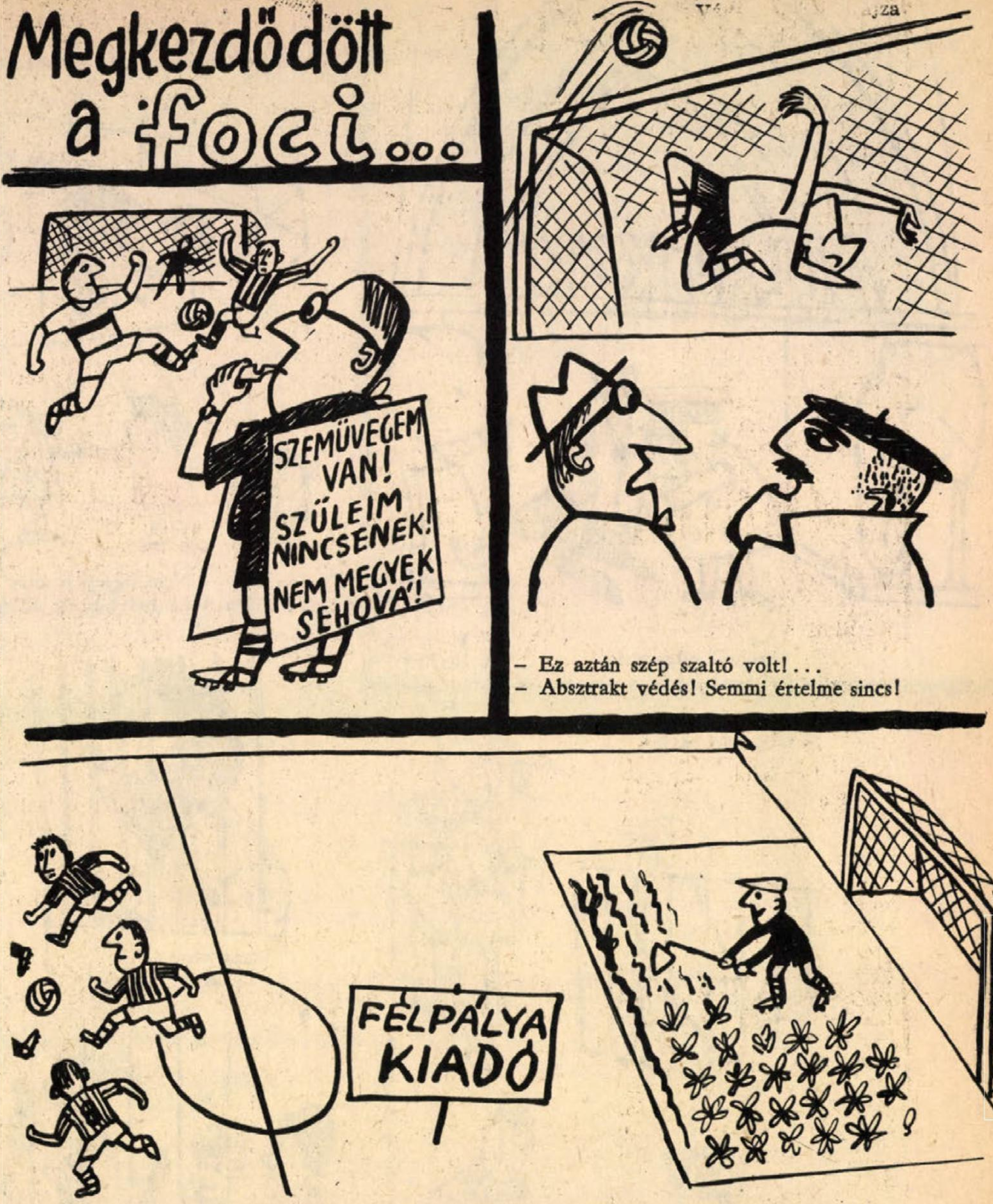
SZEMÜVEGEM VAN!
SZÜLEIM NINCSENEK!
NEM MEGYEK SEHOVÁ!
FÉLPÁLYA KIADÓ

– Ez aztán szép szaltó volt!...
– Absztrakt védés! Semmi értelme sincs!

TŰNŐDÉS NEMECSEK-ÜGYBEN

Mostanában sok szó esik az ál-Nemecsekről, aki valódi Nemecseknek adta ki magát. Valószínűleg csak hencegni akart, mert a Pál utcában lakott, és így tulajdonképpen szíve legmélyén valódi Pál utcai fiú volt. Mindössze az derült ki róla, hogy Molnár Ferenc valaki másról írta a Nemecseket. Ez az ügy tűnődésre késztetett.

Hazánkban a bokor termelés jelentős. Sok bokrot személyesen is ismerek. Gyakran előfordul, hogy egy-egy ilyen bokorra rászáll egy madár, mert éppen arra repült, és nem volt más dolga. Tizenkét évvel ezelőtt én is láttam ilyesmit, de nem jutott az eszembe róla semmi.

Ámde.

Petőfi is látott egy bokrot, és erre ezt írta:

„Reszket a bokor, mert
Madárka szállott rá,
Reszket a lelkem, mert
Eszembe jutottál,
Eszembe jutottál,
Kicsiny kis leányka
stb., stb."

Petőfitől tudom, hogy ezt a versét egy pesti bokorról írta. Ez a bokor talán még ma is él, de sohasem hencegett a verssel. A bokor hallgatott. Reszketve. És neki volt igaza. Mert a bokor nagyon jól tudja, hogy ő hiába reszket, hiába száll rá akárki, Petőfi nélkül nem sokat ér.

Egyébként én is írtam már olyan regényt, amelyben valódi, élő modellek szerepeltek. Az egyikre ráismert egy nőismerősöm, megjelent nálam, és kérte a regény jövedelmének felét:

— Nem kívánhatja ingyen, hogy engem megírt. Nélkülem ez a regény sohasem született volna meg! — hajtogatta.

— Elismerem, hogy magára gondoltam a regény megírásakor, de pénzt nem adok. Ellenben van egy gondolatom. Írjon meg maga is engem, és akkor kvittek vagyunk.

Királyhegyi Pál

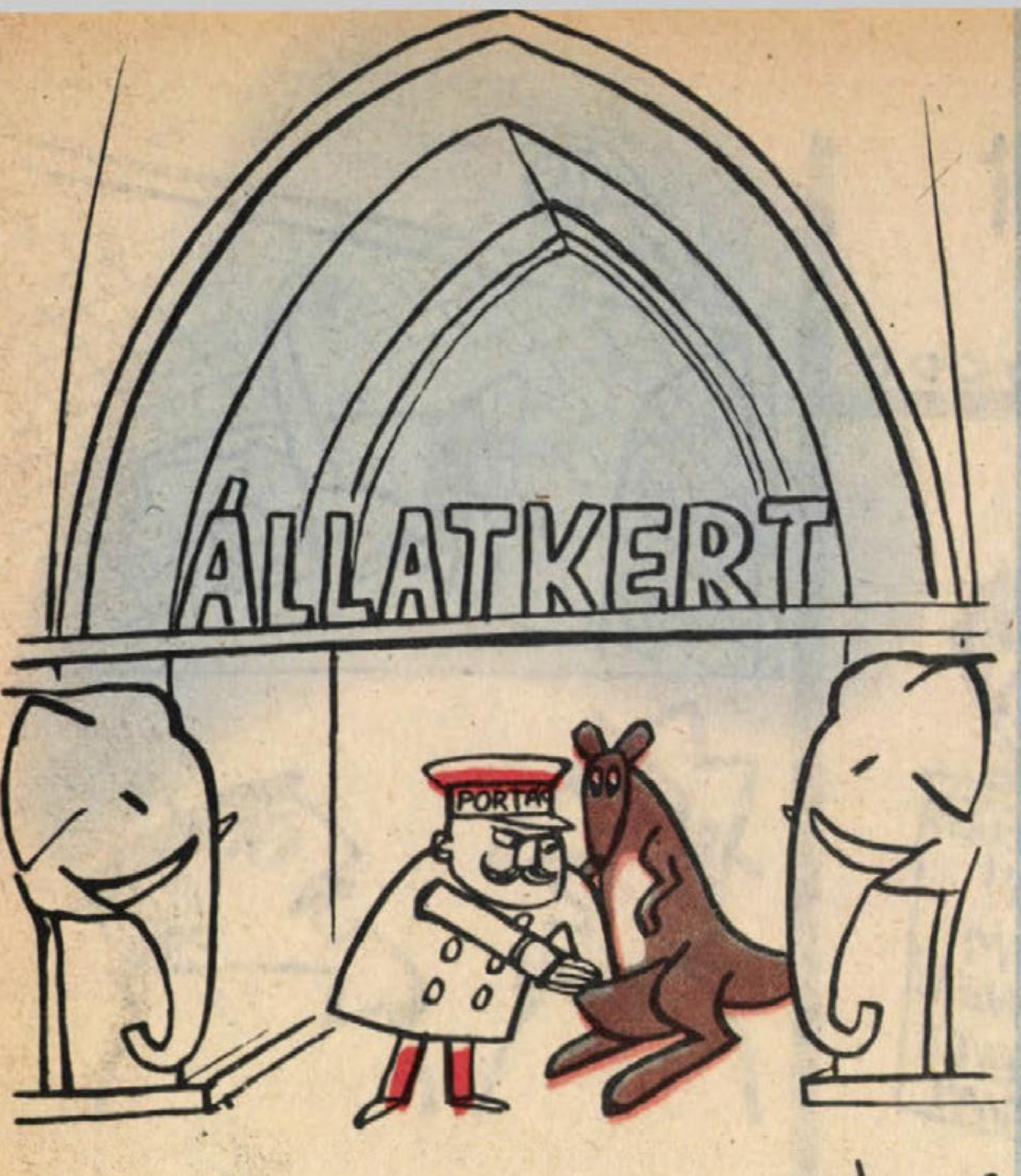

Szigorú ellenőrzés

várnai

ÁLLATKE

Fülöp György rajza

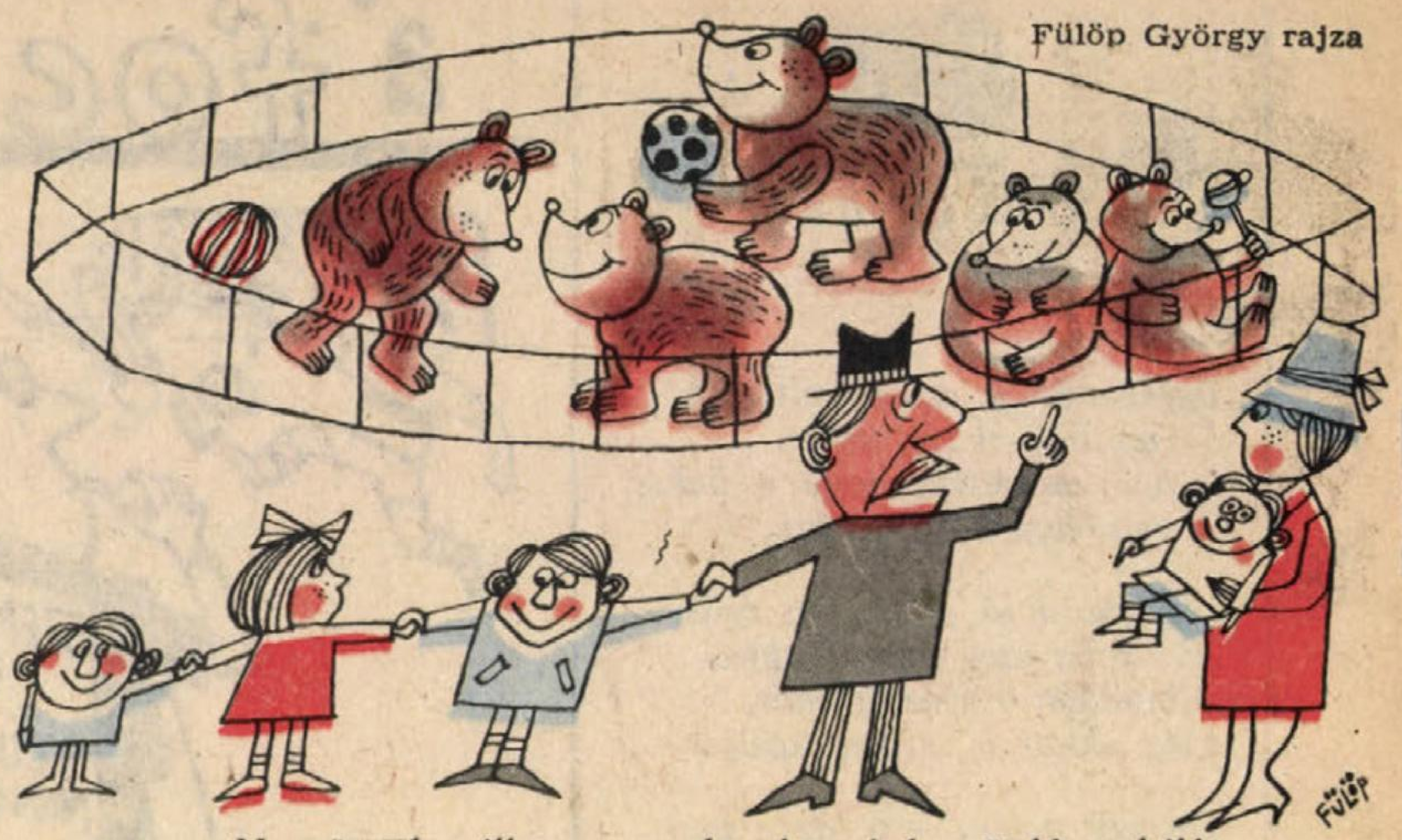

– Nem ügyetlen állat ez a medve, ha mind az öt kismackóját el tudta helyezni az állatóvodában.

Pusztai Pál rajza

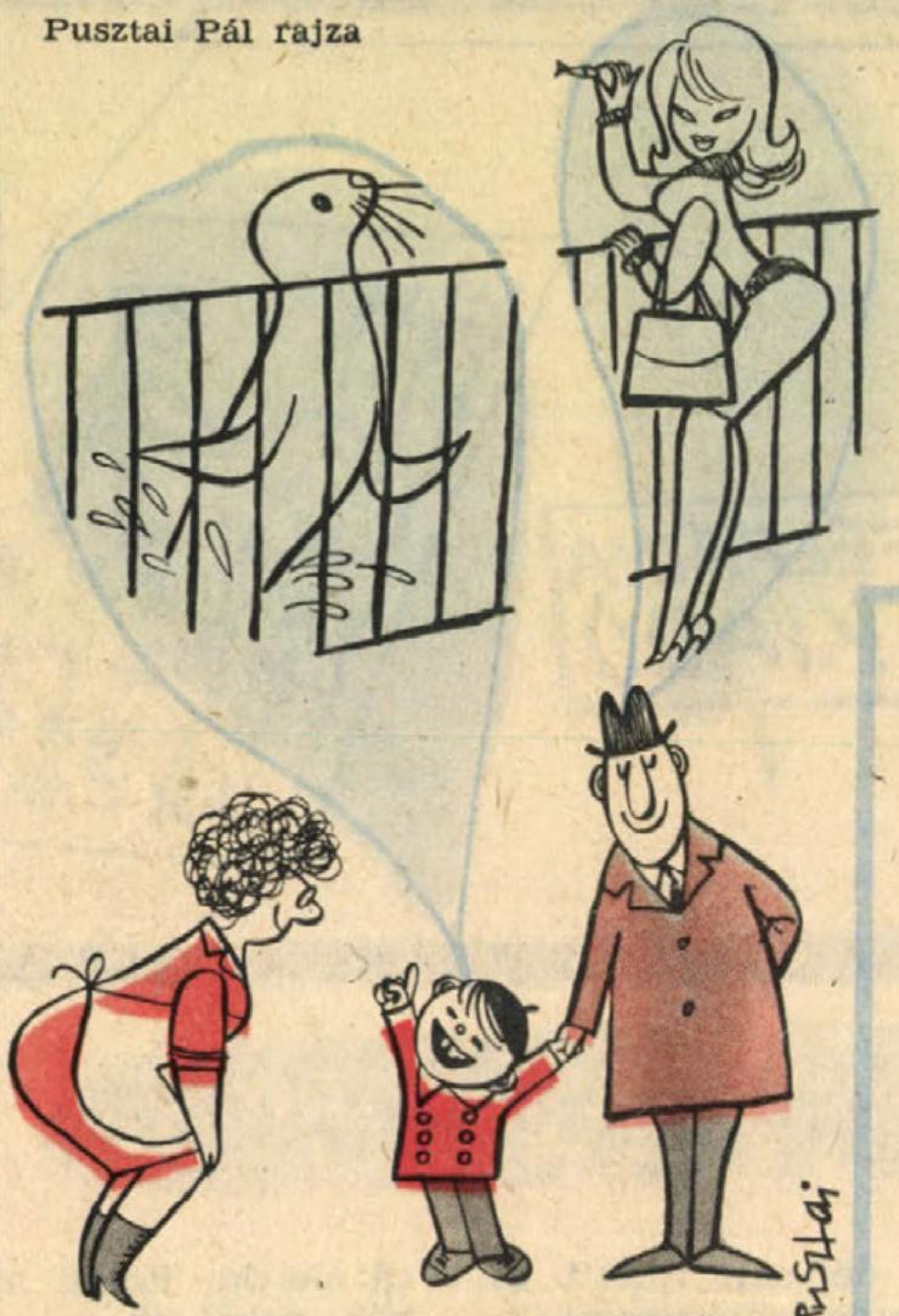

– Na és mi tetszett a legjobban?

Mészáros András rajza

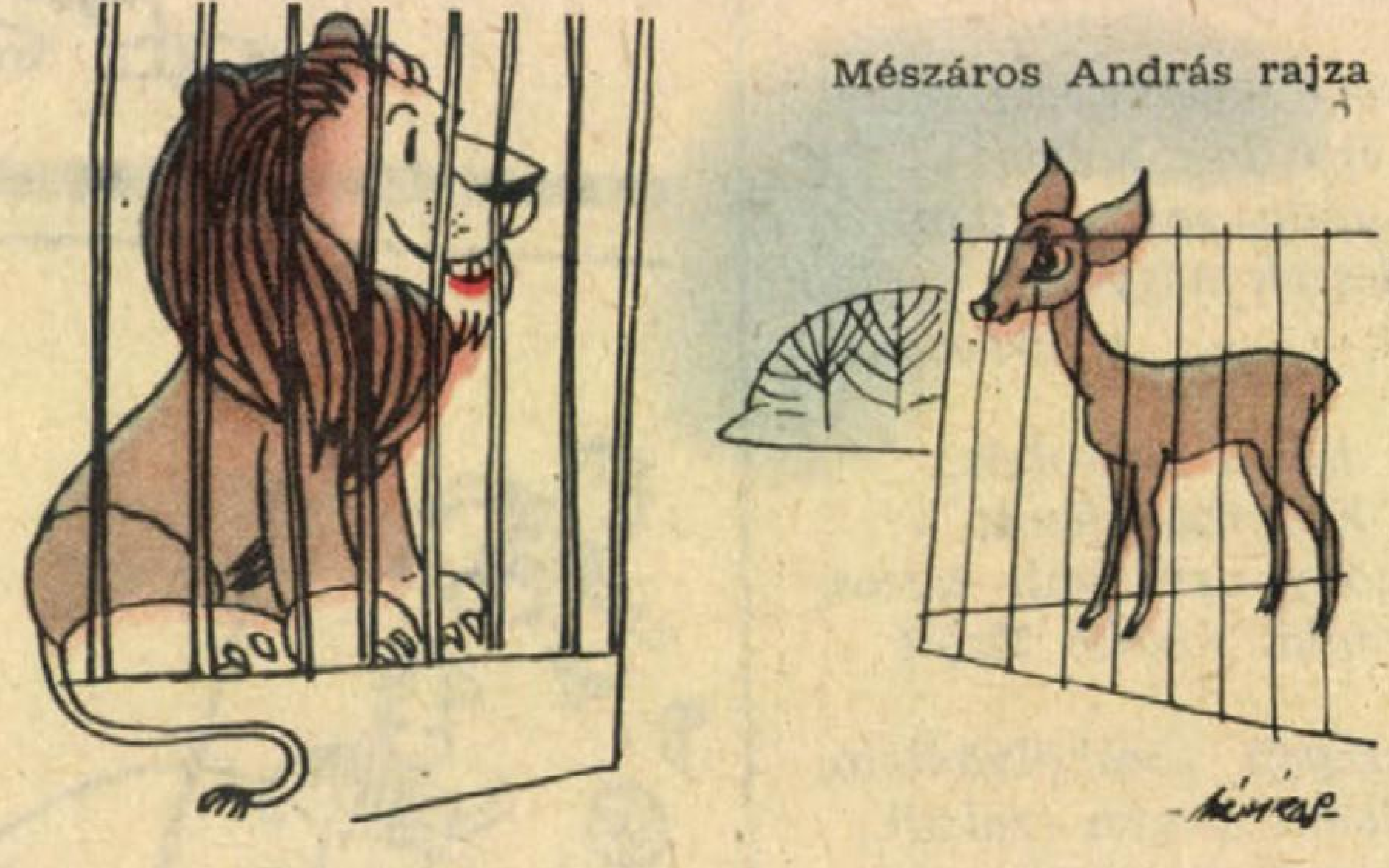

– Gida nagysád, nem jönne el hozzám uzsonnára?

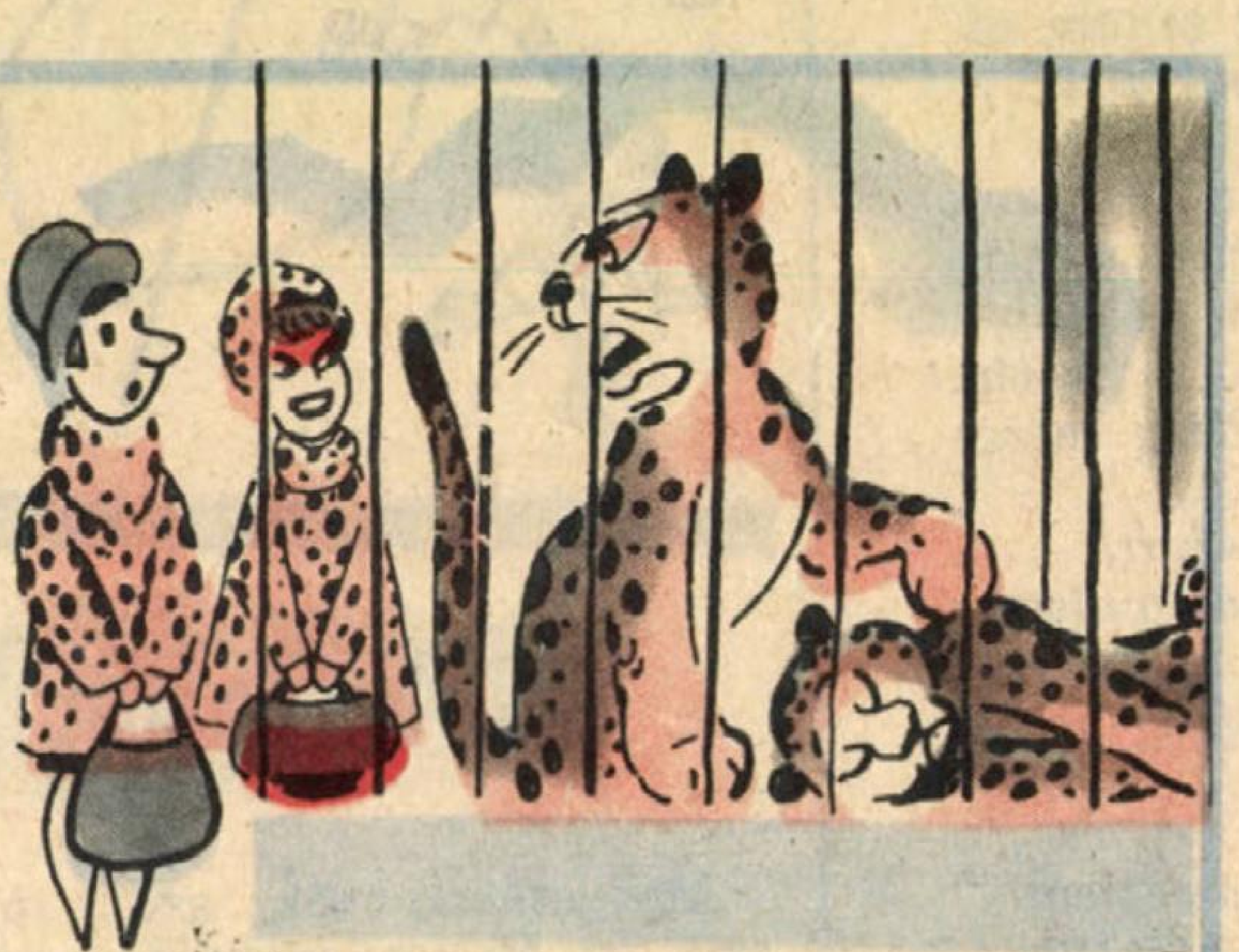

– Kelj fel, szívem, itt vannak a pesti rokonok!

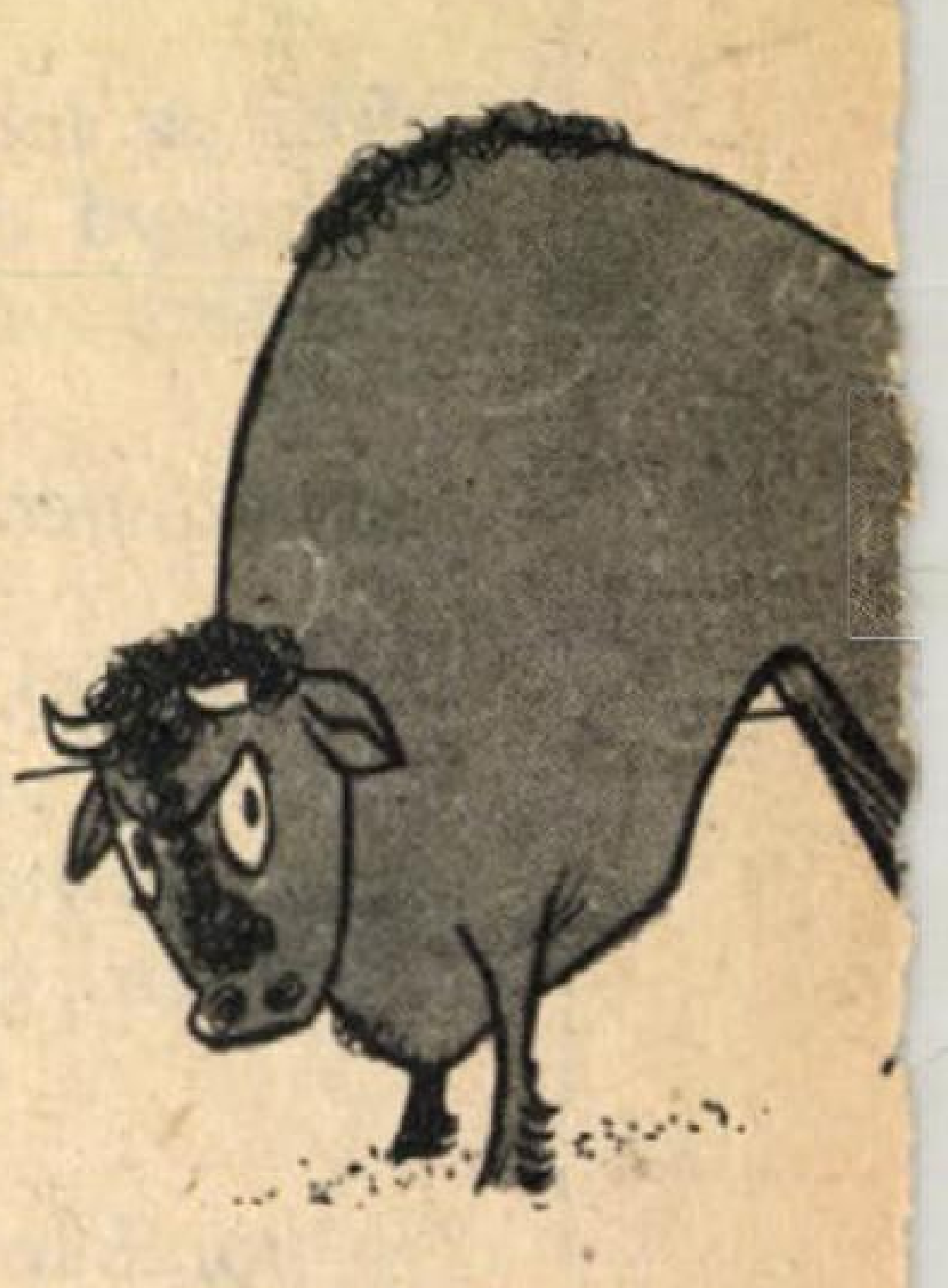

– Emlékszem, már gy

bén állt!

Várnai György rajza

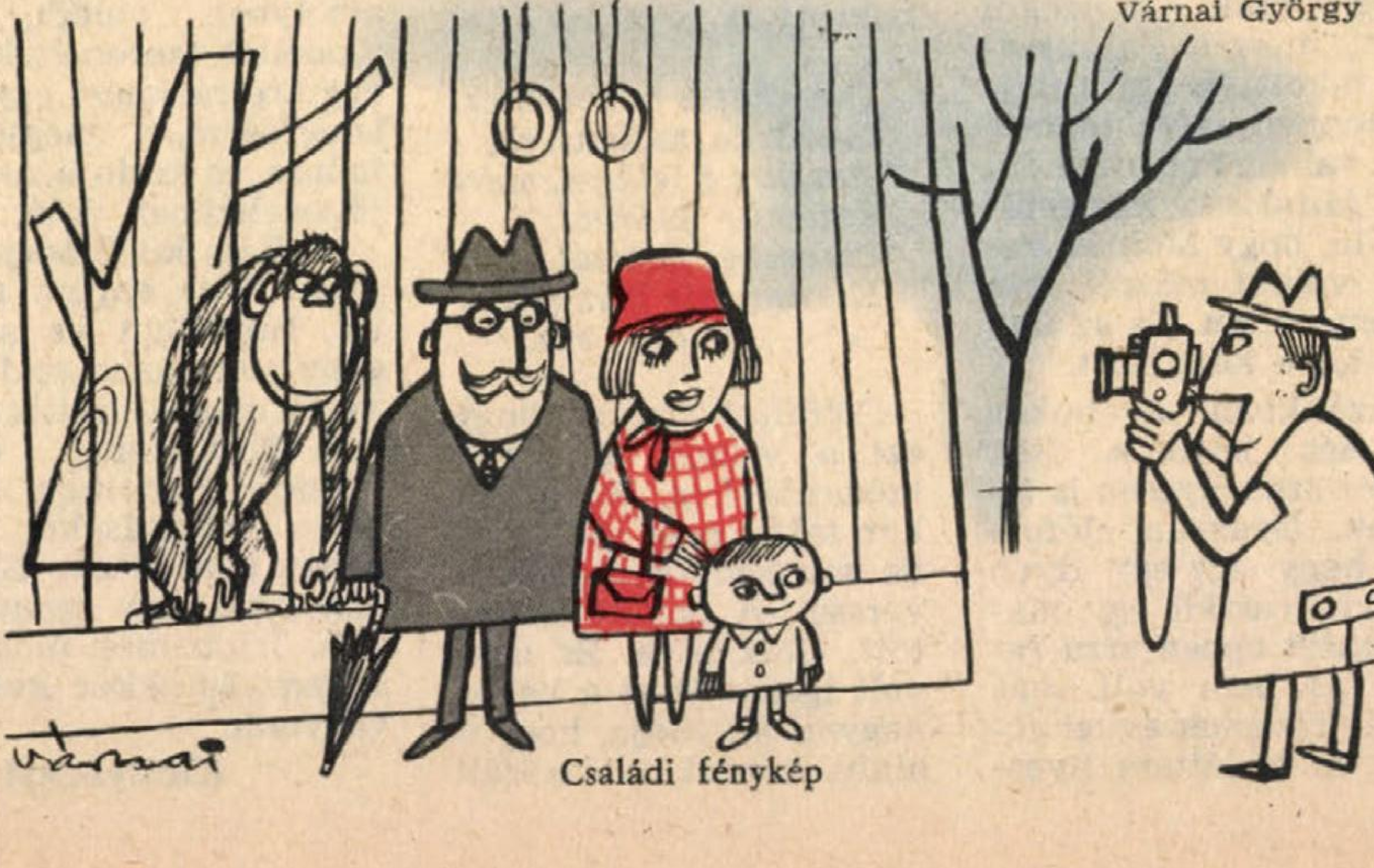

várnai

Családi fénykép

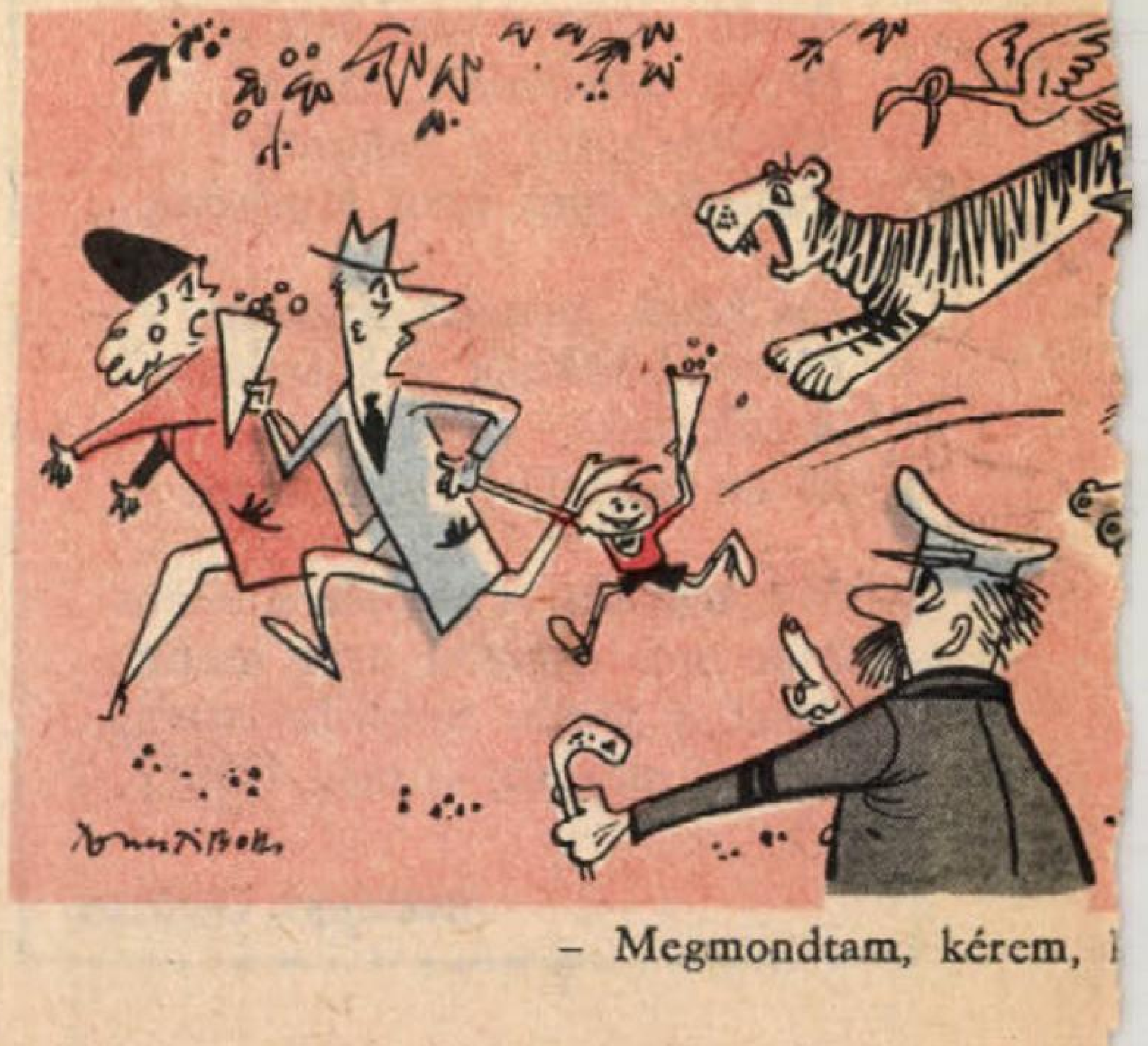

– Megmondtam, kérem,

RTI SÉTA

Hegedűs István rajza

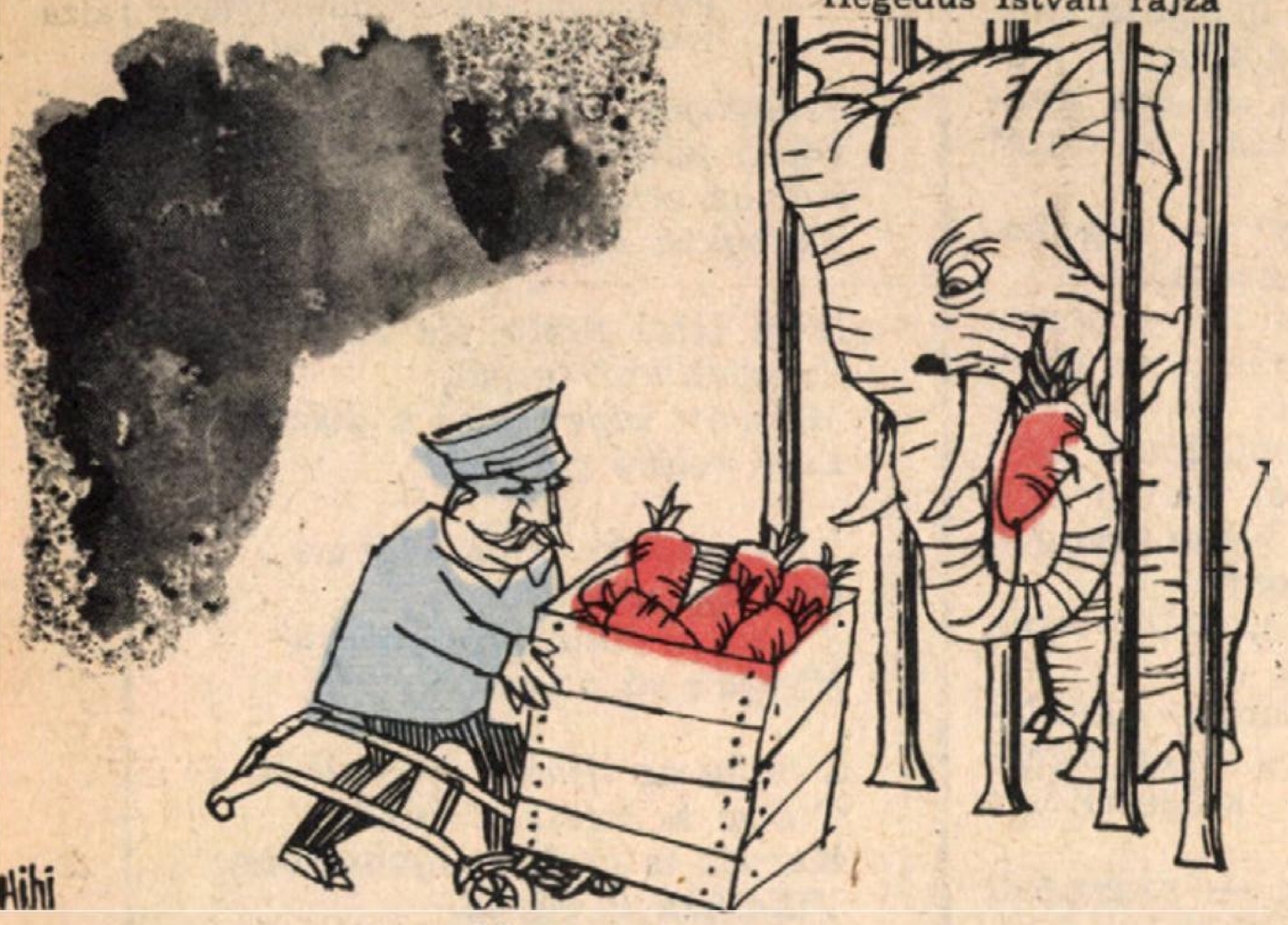

Nyereségrészesedés

Szűr-Szabó József rajza

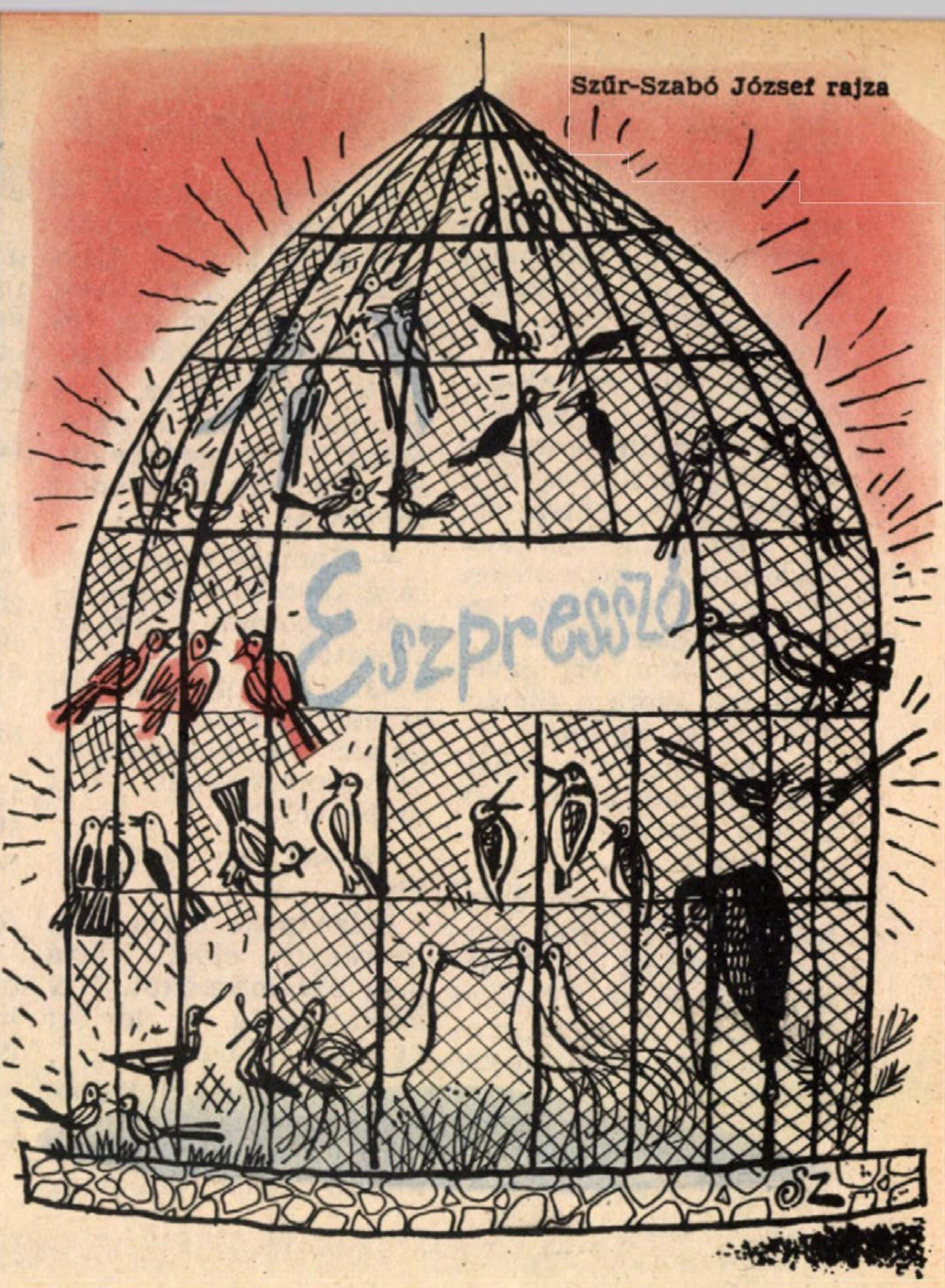

Madárház

Erdei Sándor rajza

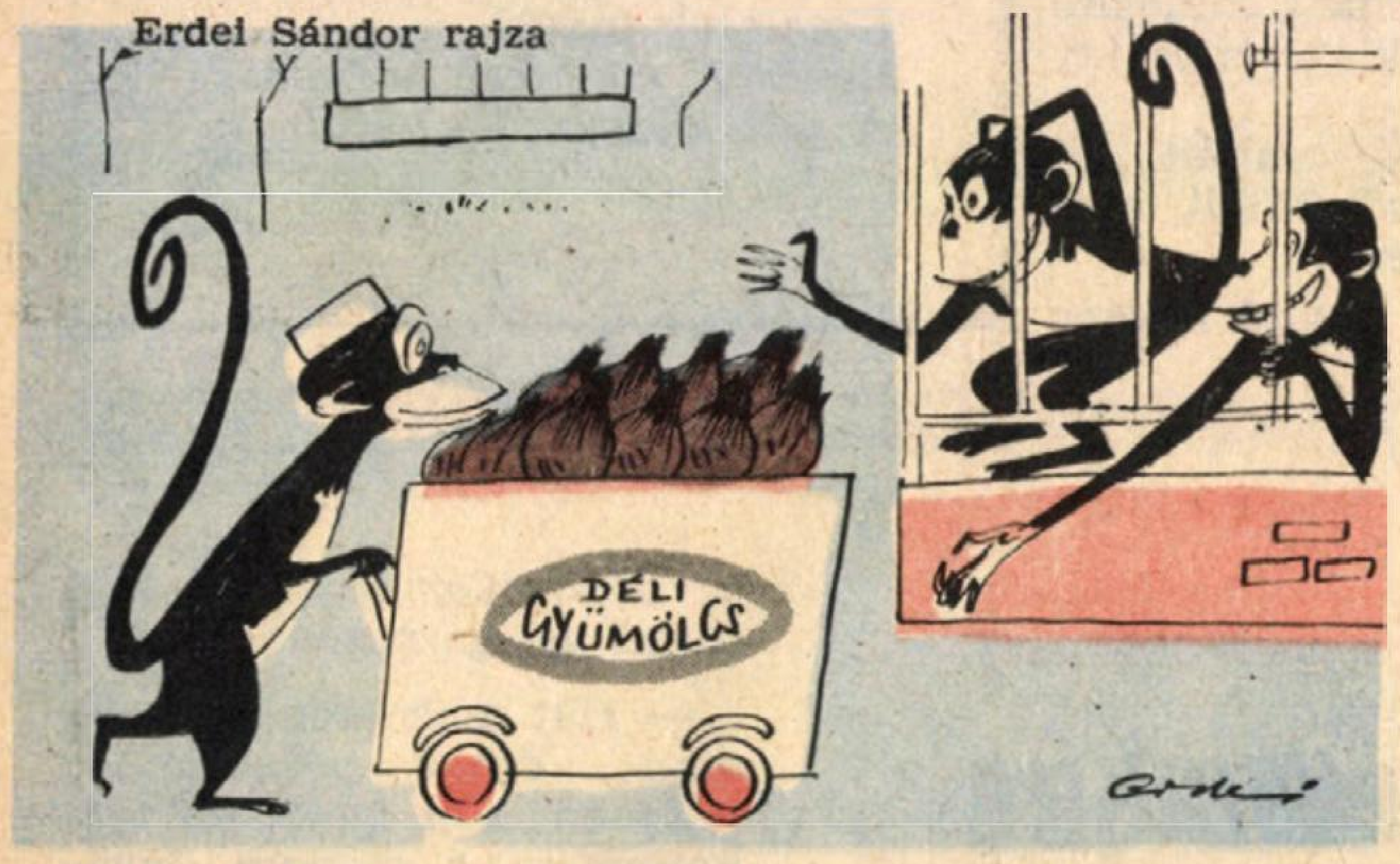

– Talán így elfogy a kókuszdió . . .

nekkorában is mindig gör-

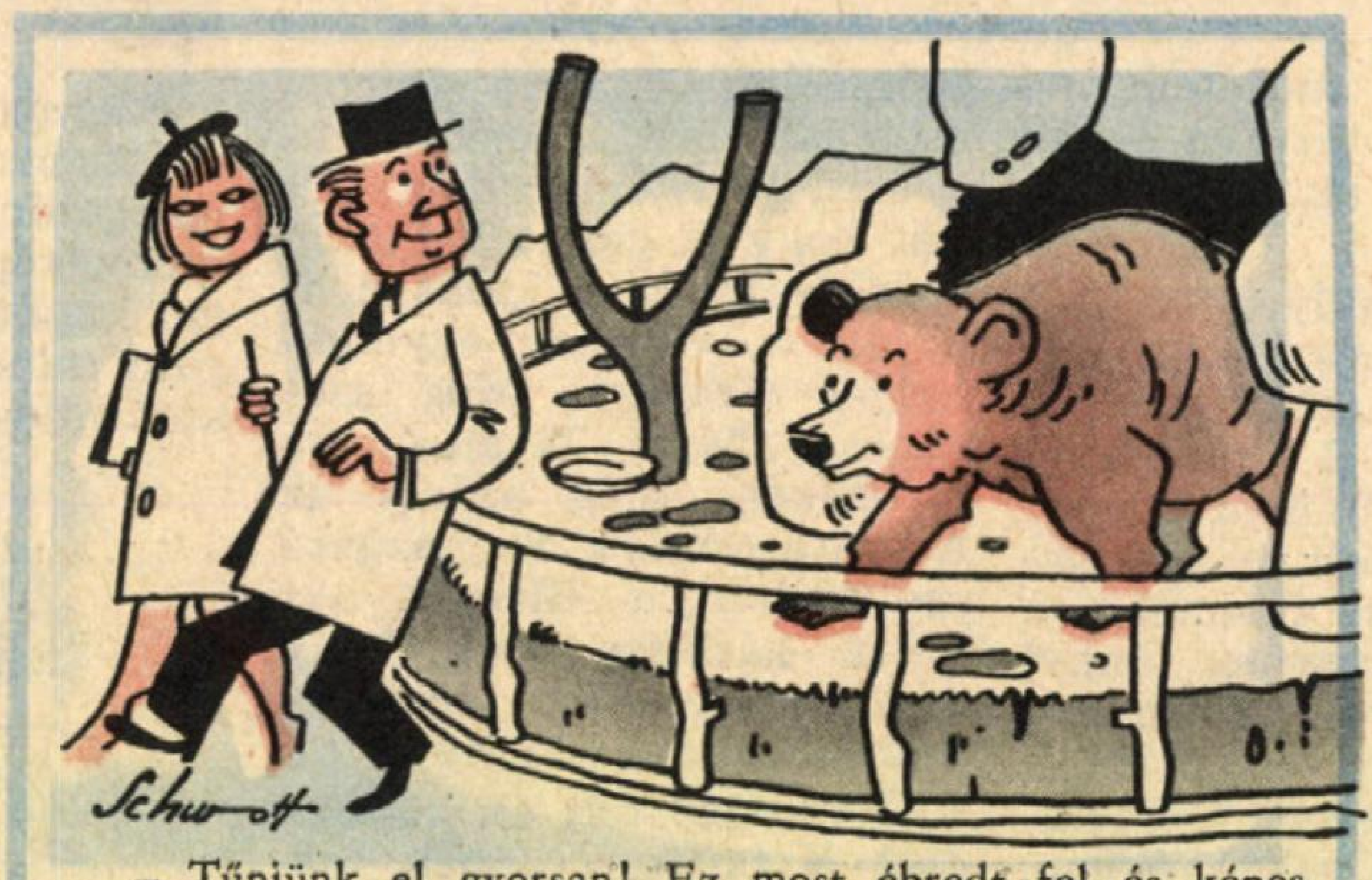

– Tűnjünk el gyorsan! Ez most ébredt fel és képes elmeselni az egész téli álmát . . .

Hegedűs István rajza

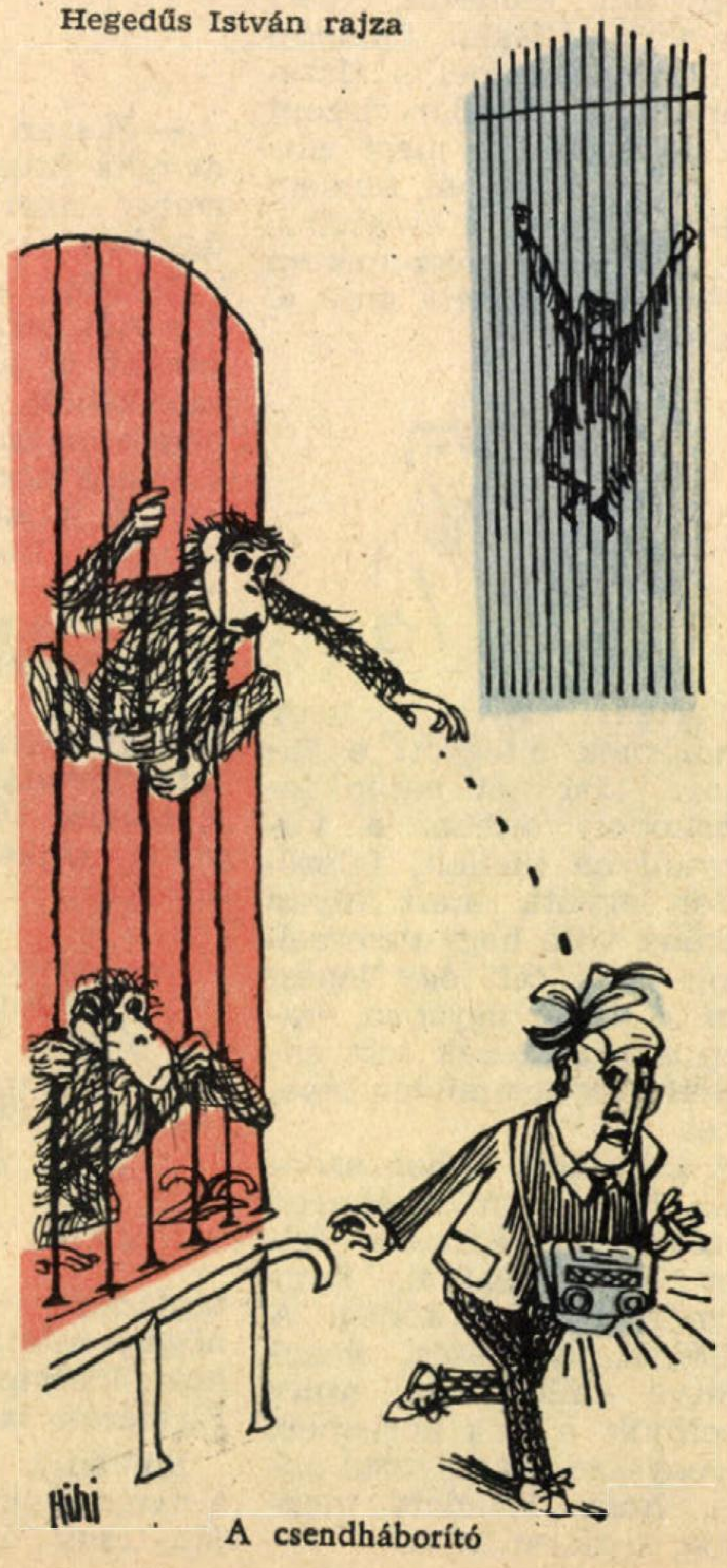

A csendháborító

Toncz Tibor rajza

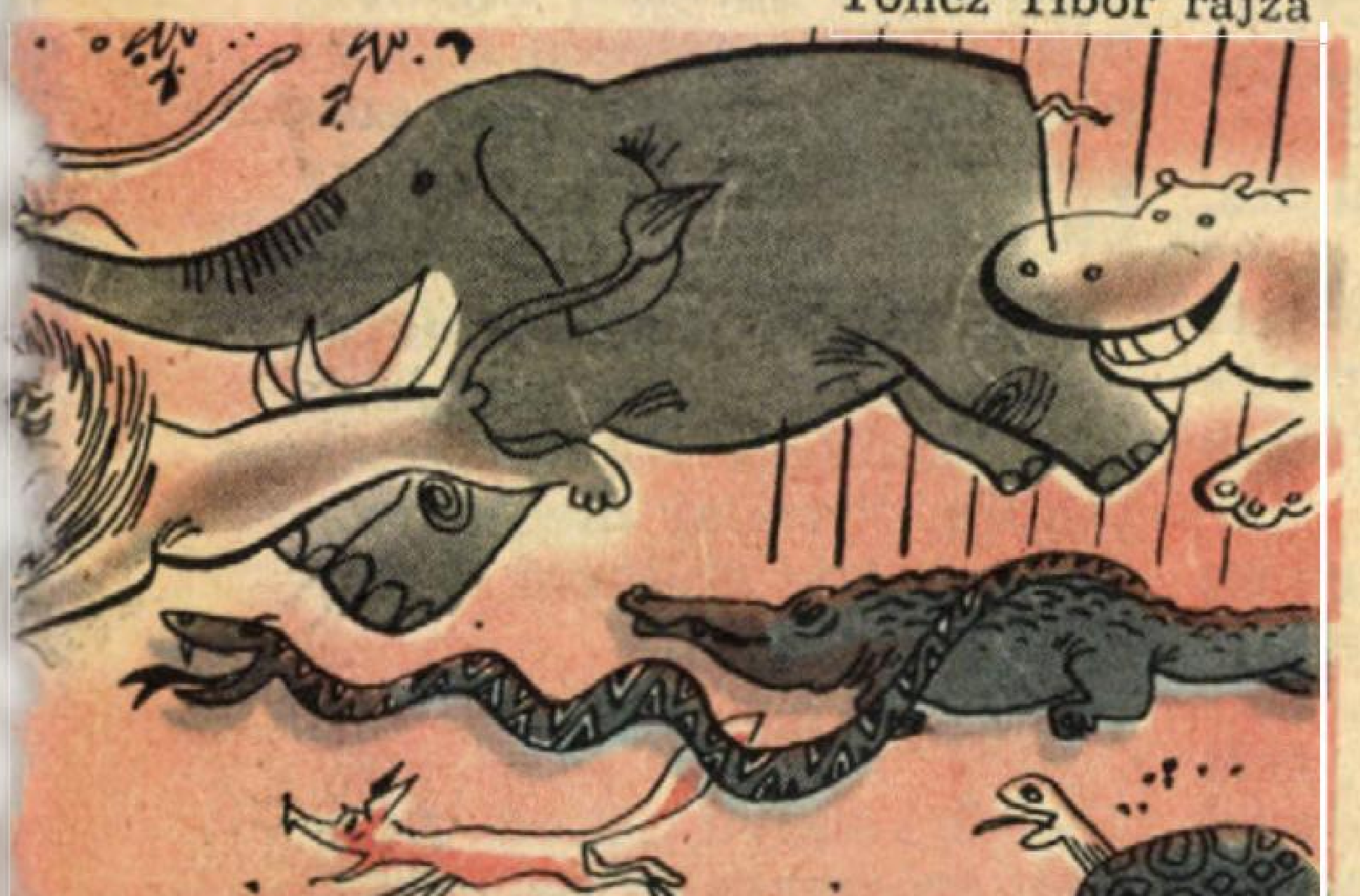

y ne etessük az állatokat.

Balázs-Piri Balázs rajza

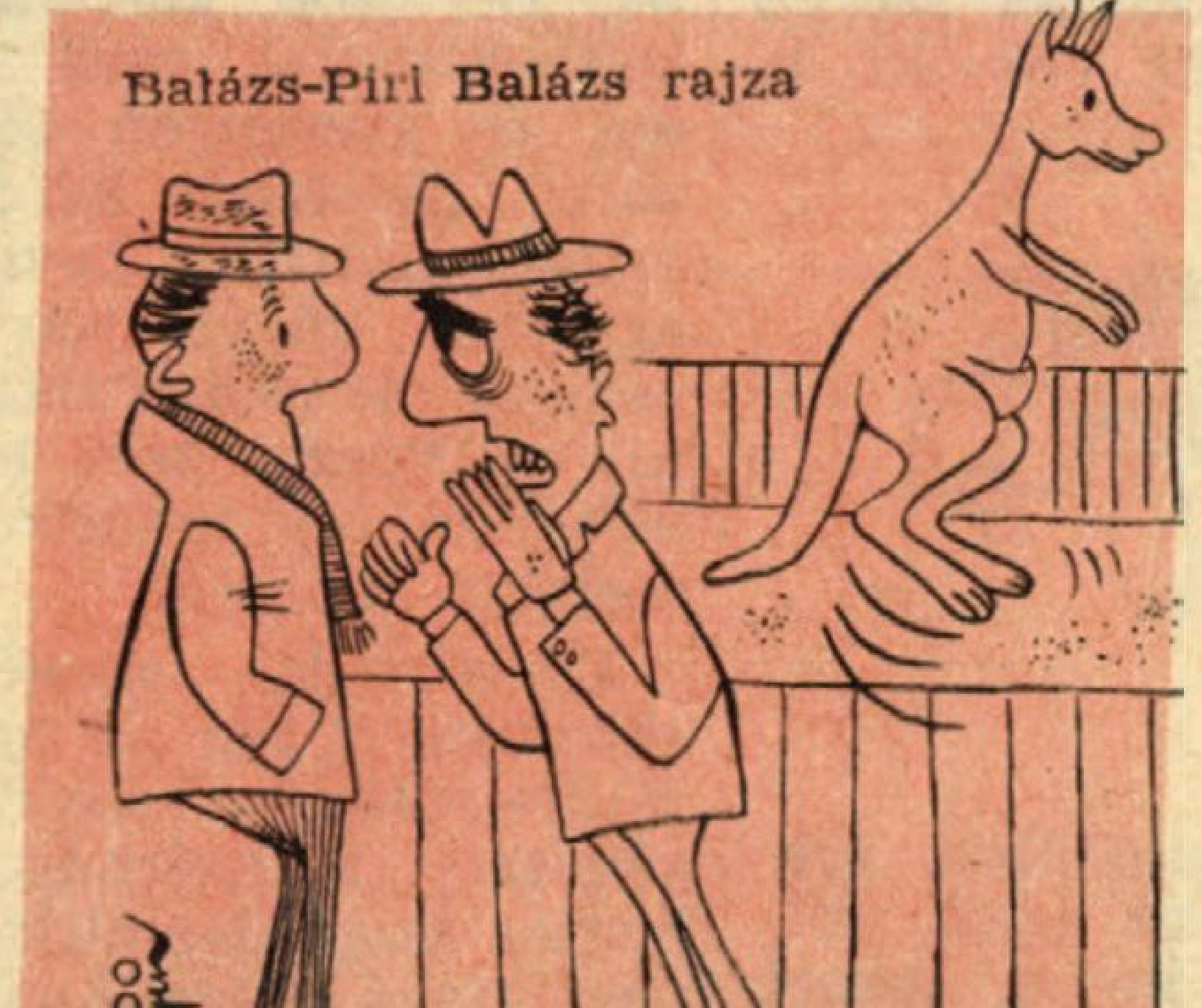

– Könnyen ugrál, Ausztráliából kap csomagokat.

SÉRELEM

Mint nemrégen hozzánk került műhelyvezetőről — mondták neki a felettesei —, önről is megfogalmaztunk egy személyi lapot. Tessék elolvasni, és ha egyetért vele, aláírni.

Mohó kíváncsisággal olvasni kezdte a minősítését. Nagyjából mindennel meg volt elégedve. A vége felé azonban ezt a mondatot találta: „Szakmai képzettsége hiányos." Haragosan összevonta szemöldökét.

— Ha nem ért egyet — hajolt előre a főmérnök —, ne írja alá.

— Kérem, ha önöknek ez a véleményük, én nem tartom ízlésesnek ezen vitatkozni.

Gondosan ügyelt arra, hogy élete legintelligensebb aláírását produkálja. Közben a lelkében háborgott a méltatlankodás: mire alapozták ezt a véleményt? Arra, hogy munkája közben soha nem kereste az alkalmat ismeretei fitogtatására?

— Bántja valami? — vette észre a főmérnök.

— Nem. Dehogy. Egyáltalán. Korántsem. Ugyan! — felelte, és visszament a műhelybe.

Tíz perc múlva újra bekopogott az irodába. Megállt az íróasztal előtt, és csak ennyit mondott vádolóan:

— Kamaszkoromban négyezerhétszáztizenkilenc pofont kaptam apámtól, mert a „Technikai Lexikon" tizenkét kötetét éjszakákon át a paplan alatt olvastam ki, zseblámpafénynél. Hát hiába volt?

Választ se várt, elment.

Másnap kora reggel a gyárkapu előtt várta meg a főmérnököt. Egy könnyáztatta levelet nyújtott át neki:

— A menyasszonyom szakítólevele. Abból az időből, amikor semmi mással nem törődtem, csak fizikai és kémiai tanulmányaimmal... Hát hiába volt, minden áldozat hiába volt?...

Harmadnap hajnalban a gyár igazgatójához úszott a gőzfürdő medencéjében, és egy gyűrött számlát mutatott föl:

— Mi ez? — bugyborékolt az igazgató.

— Semmi... — nézett rá ő keserűen. — Csak egy számla, négyszázötven forintról. Múlt havi fizetésemből ennyit költöttem a legmodernebb szakkönyvekre.

Még aznap felhívatták az irodába.

— Szaktárs — mondták neki —, az ön minősítő lapja kiegészítésre szorul.

— Ugye! — ragyogott föl a szeme.

Kezébe nyomták az újonnan gépelt minősítő lapját. A kiegészítés így hangzott:

„Továbbá hibáit el nem ismerő, öntelt, makacs ember."

Dunai Ferenc

Erkölcsös állatok

Egy amerikai társaság az ifjúság erkölcsének védelmében az állatok felöltöztetését követeli. (Újsághír.)

Szolgáljon hát az Újvilág
Dicső példaképül,
Hol az erkölcs egészen új
Alapokra épül.

Nem látsz többé fia előtt
Szégyenkező atyát,
Mert ott inget hord a disznó
És a tehén gatyát.

A versenyló pongyolában
Fogadja a hajtót,
S nagyot sikít, ha pucéron
Nyitják rá az ajtót.

S hogy az ifjak erkölcséből
Csöpp se vesszen kárba,
Kutyát is csak kutyamezben
Vihetnek a bárba.

S valamennyi sztriptíz-bárban
Kötelesek mátul
Behunyt szemmel harapni
A sült kacsába — hátul..

(Fül)

A Szerény és az erőszakos

Tudott dolog volt a vállalatnál: Elemér szerény, Tivadar viszont erőszakos természet. Elemér semmit nem tud elintézni, mert tele van gátlással, félelemmel, szeméremmel és álszeméremmel. Tivadar viszont mindent elintéz, mert gátlás nélkül telefonál, félelem nélkül felmegy a hivatalba, szemérem és álszemérem nélkül harcol azért, amit el akar intézni.

Történt egyszer, hogy Elemérnek elfogyott a tüzelője. Már két napja fagyoskodott otthon, a villanykályha mellett, feleségével együtt, mert olyan szerény volt, hogy nemcsak maga nem tett egy lépést sem a saját ügyében, hanem a feleségének sem engedett meg semmilyen lépéseket.

A harmadik napon azonban, bármilyen szerényen történt is, mégiscsak feltűnt a vállalatnál, hogy Elemér mennyit köhög. A kollégák sürgetésére szemlesütve vallotta be: nincs tüzelőjük, s csak közismert szerénysége akadályozta abban, hogy Tivadart megkérje, segítsen rajta.

— Hiszen tudjátok — mondta fülig pirulva —, az ember nem akar a saját ügyében...

Tivadar, amilyen erőszakos volt, természetesen már rohant is a telefonhoz és intézkedett. S minthogy nem a maga, hanem Elemér számára harcolt, a szokottnál is jobban felemelte a hangját. Elemérnek annyi ereje sem volt közismert gátlásai miatt, hogy ezt a telefonbeszélgetést végighallgassa. Csak éppen, gyenge kezét felemelve mutatta Tivadarnak, hogy nem 5, hanem 10 mázsa szénre volna szüksége. És ki is

tántorgott a szobából. Köhögése miatt az egyik kolléga kísérte be a szenet Elemérék lakásába.

Röviddel ezután Elemér a maga szokott, ibolyamódján, csak éppen suttogva, elbeszélte, állandó fejgörcsök kínozzák, az orvos magaslati levegőt rendelt. Dehát hogy is gondolhat arra ő, a senki, hogy pont neki adják a vállalat egyetlen helyét Galyára. Még szerencse, hogy Tivadar, az erőszakos, még aznap az asztalra csapott az igazgató szobájában, s Elemér, aki olyan gátlásos volt, hogy megköszönni sem tudta — már utazott is Galyára.

Újabb idő telt el, közeledett a tavasz, többen feliratkoztak IBUSZ társasutazásokra, Prágába, Moszkvába, Berlinbe. Elemér nem iratkozott fel, csak szótlanul és szerényen sóhajtozott. Kollégái kérdéseire aztán pirulva bevallotta, egyetlen vágya van már csak az életben, Párizst látni. — Nosza. kérj turistaútlevelet! — tanácsolták a megértő kollégák.

Elemérnek, szegénynek elöntötte a vér az arcát, a földre sütötte a szemét. Túlságosan szemérmes volt hozzá, hogy bevallja, erre neki nincs pénze, nincsenek idegei. Már akkor rosszul lesz, ha csak meglátja az IBUSZ-nál azt a tömeget. Nem beszélve arról, hogy az útlevélkérvényt alá kell íratni az igazgatóval...

— Hát csak nem képzelitek... drága barátaim... hogy én.. az igazgatót terheljem... a magam ügyében!

Szerencsére, Tivadar, az erőszakos, jól beolvasott az igazgatónak. Ennek eredményeképpen Elemér előleget kapott, s Icuka, az igazgató mindenhova bejáratos, szemfüles titkárnője hetek

alatt kijárta, megszerezte, elintézte a gátlásos Elemérnek, s természetesen a feleségének — hiszen félt szegény egyedül utazni —, az útlevelet, pénzt, vizumokat.

Két héttel Elemér tervezett utazása előtt a vállalati büfében beszélgettek többen. Tivadar megjegyezte, szeretne elutazni a Balatonra.

Elemér legyintett.

— Ó, könnyű neked. Amilyen erőszakos és nagyszájú vagy, te még ezt is el tudod intézni magadnak!

Pongrácz Zsuzsa

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

– Mama, én a jövő héten hozzámegyek Ferihez.

– Hát mégis? Olyan kis fizetése van! És semmi kilátása előmenetelre.

– Szeretem.

– Jó, jó, félek, hogy ez nem lesz jó házasság. Diplomád van. Taníttattunk, mindent teérted tettünk.

– Szeretem.

– Fizettük a nyelvtanárokat. Tudsz németül, oroszul, franciául, angolul. Mindent teérted tettünk.

– Szeretem. És apukának is csöpp állása volt. Te is szeretted, te is hozzá mentél.

– Azt is teérted tettük...

EGY MEGLETT EMBER, AKI A TŰZZEL JÁTSZIK

Toncz Tibor rajza

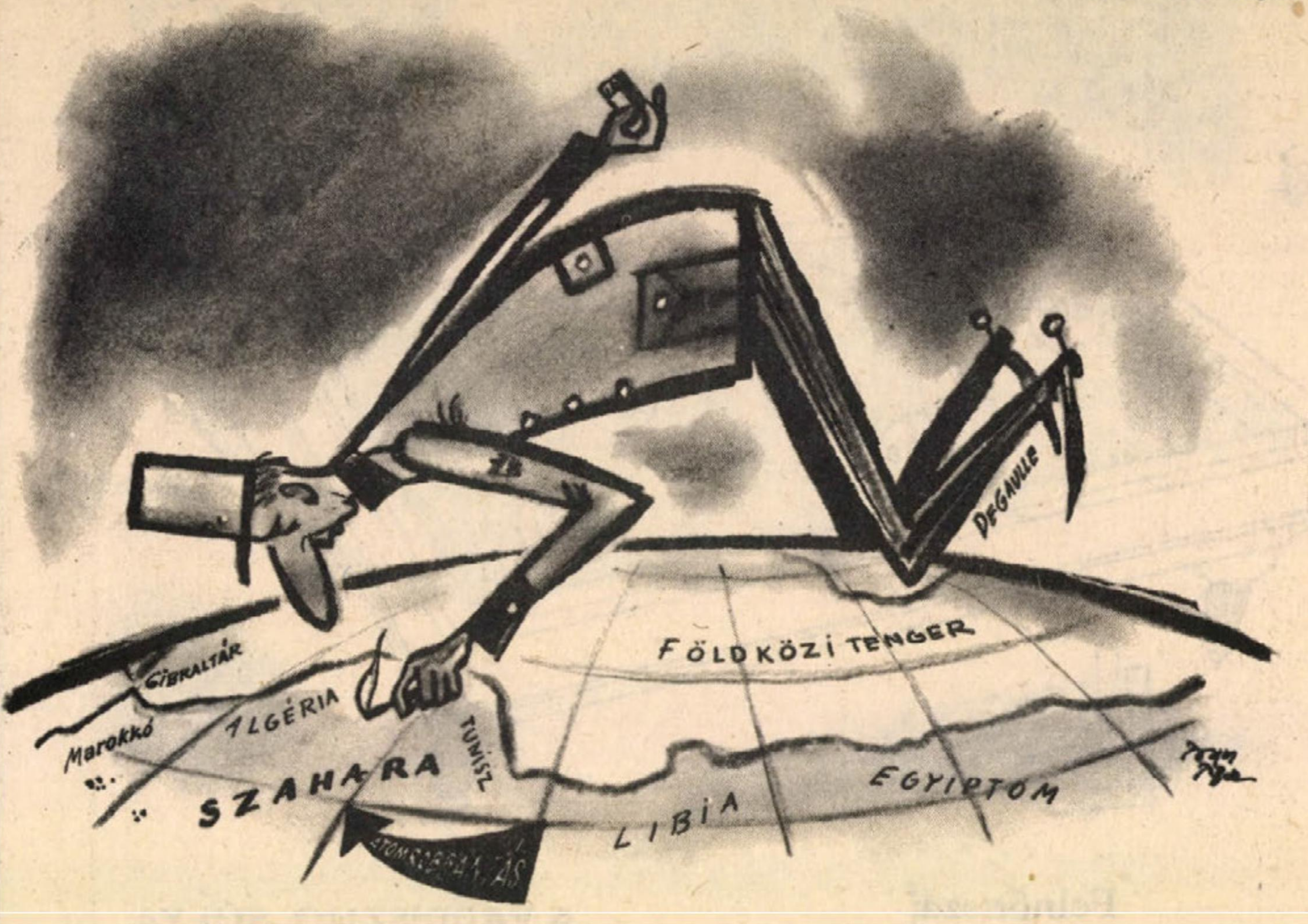

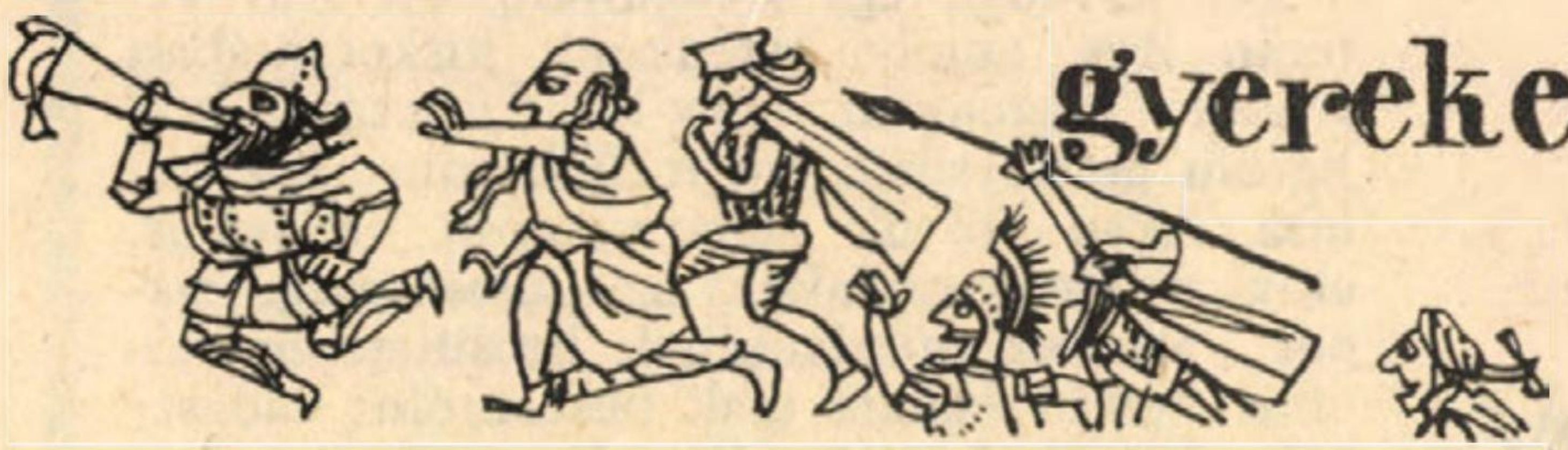

gyerekek

A Világtörténelmi Pantheon épületének második emeletén, a félistenek társalgóját harsány trombitaszó verte fel. Hannibál valahonnan egy papírtrombitát szerzett, olyat, amilyennel a fiatalok szoktak szórakozni Szilveszterkor. Amikor belépett a terembe, először óvatosan körülnézett, majd, amikor látta, hogy senki sem figyel oda, hatalmasat belefújt a trombitába. Mindenki felriadt, de a következő pillanatban már harsány hahota tört ki. Hannibál élvezte a sikert, sőt vérszemet kapott, és újra belefújt a papírtrombitába. A hatás csak fokozódott. Mindenkinek csillogott a szeme, s már ott tolongtak Hannibál körül.

– Hol találtad ezt az ócska furulyát, Hani? – kérdezte Dante szatirikus éllel. Ezen megint nagyot kacagtak, s Hannibál újra belefújt a sárgacsikos trombitába.

Egyre több kéz nyúlt ki a trombita felé.

– Add ide! Add ide!! – kiabáltak.

– Nekem is! – ordított Arisztotelész.

– Hadd fújjak bele én is! – könyörgött Timur Lenk.

– Igazán olyan irigy vagy, tudod! – mondta szemrehányóan Ciceró.

Hannibál azonban ügyesen elkapkodta a trombitát a feléje nyúló kezek elől, majd újra a szájába vette, és minden eddiginél nagyobbat fújt bele.

– Az anyád! – kiáltott a nevetéstől fuldokolva Spartacus.

Edison így kérlelte:

– Add nekem, kapsz érte egy golyóscsapágyat!

Dárius csúzlit, Kant vízipisztolyt, Beethoven sipot ajánlott neki cserébe, de Hannibál semmiért sem vált volna meg a trombitától, egyre csak fújta, miközben a derültség mindinkább úrrá lett rajtuk. Michelangelo megpróbálta elkapni a trombitát, de Hannibál még jókor elugrott, Michelangelo orraesett, volt nagy kacagás. Hannibál is nagyokat nevetett, de nem volt eléggé éber, és egy óvatlan pillanatban Napóleon kikapta a kezéből a trombitát, elszaladt vele, miközben nagyokat fújt bele. Többen már fuldokoltak a röhögéstől, mindenki Napóleont üldözte, Szokratész el is kapta tőle a trombitát, de csak egyet fújhatott bele, mert Balzac kirántotta a szájából, és akkorát fújt bele, hogy a többieknek a könnyük csorgott a nevetéstől. Hát még amikor Balzac, ez a kópé feldobta a trombitát egy szekrény tetejére! Ketten is másztak utána, Talleyrand lerúgta Brutust, ez hanyattesett, Galilei rá, hát mindenki a hasát fogta, Savonarola a térdeit csapkodta. Talleyrand ekkor a szekrény tetején ülve trombitált, amíg Leonidas egy lándzsával ki nem ütötte a kezéből. Marco Polo kapta fel a földről a trombitát, egy sarokba menekülve fújta, aztán Leonardo da Vinci csavarta ki a kezéből, és egy jó darabig ő játszott vele. Isteni móka volt, mindenki dülöngélt a nevetéstől.

Aztán valaki észrevette, hogy Nagy Sándor egy sarokban alszik, és a legnagyobb lármára sem ébred fel. Összesúgtak, megbeszélték, hogy kitolnak a Macedóniaival. Lábujjhegyen odalopóztak, miközben majd kipukkadtak a nevetéstől. Heraklésznak volt a legerősebb tüdeje, odaadták neki a trombitát. Mindenki remegett a visszafojtott röhögéstől, amikor látták, hogy Nagy Sándor gyanútlanul szunyókál, sőt még horkol is egy kicsit. Aztán Heraklész a szájába vette a trombitát, és Nagy Sándor füle mellett akkorát fújt bele, hogy csak úgy zengett. Nagy Sándor ijedten ébredt fel, idétlen arckifejezéssel nézett körül, mire mindenki kipukkadt. Olyan, de olyan röhögés volt!...

Sajnos, nem sokkal ezután Scipio elszakította a trombitát. A játéknak vége szakadt, mindenki visszasüllyedt a felsőbbrendűségébe.

Feleki László

Rumlis napok a Szigeten

Toncz Tibor rajza

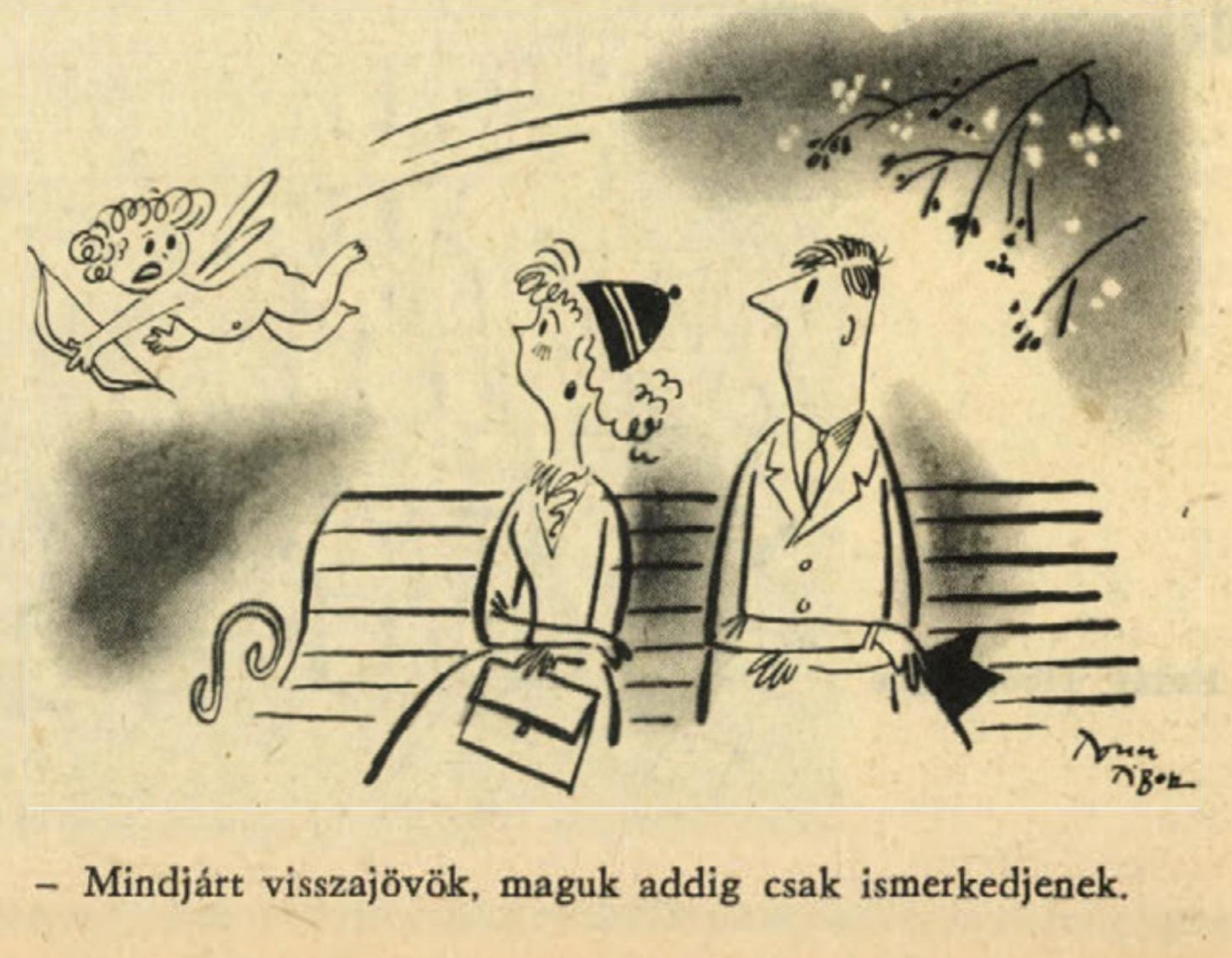

– Mindjárt visszajövök, maguk addig csak ismerkedjenek.

Nem könnyű játszma

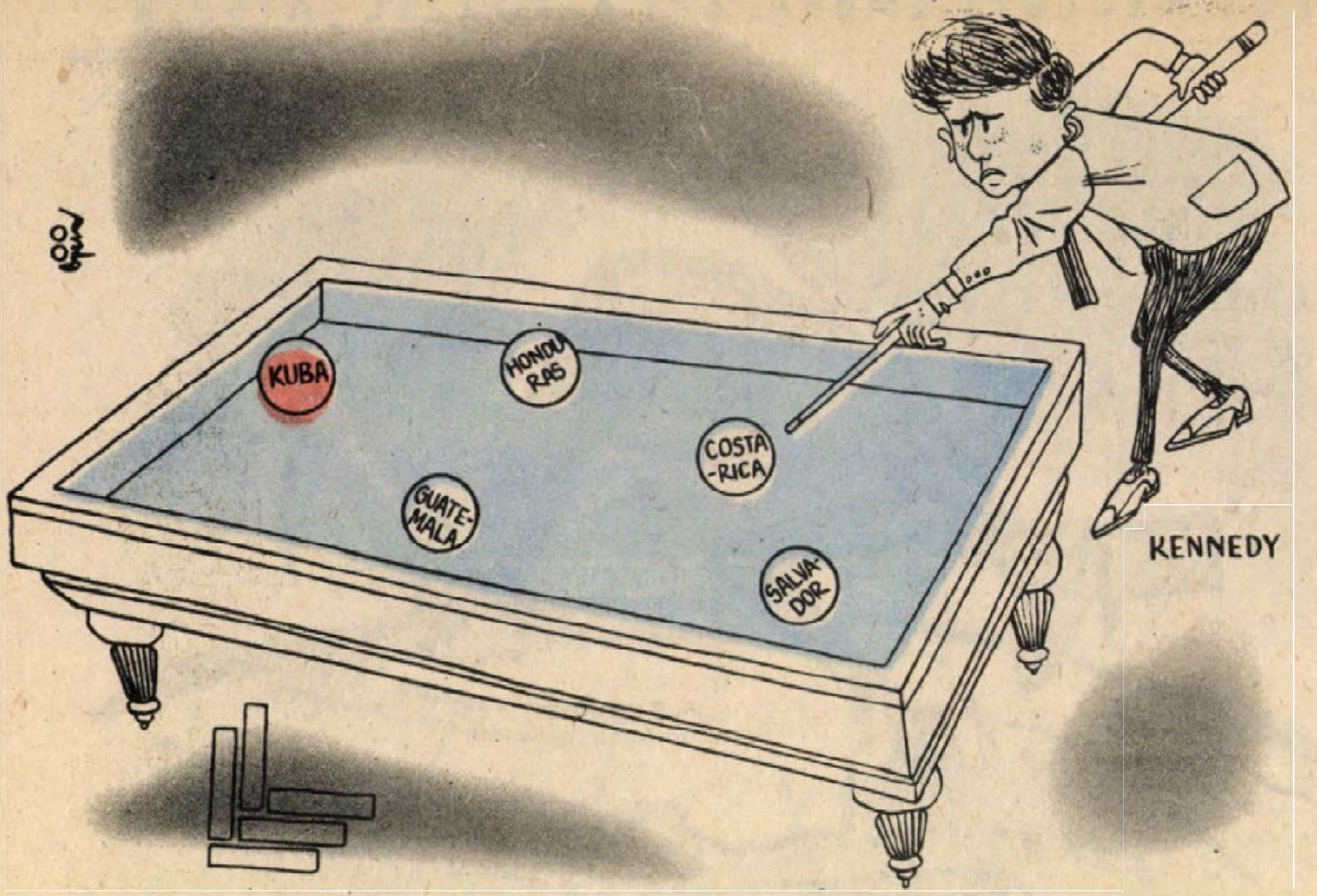
KUBA
HONDURAS
COSTA-RICA
GUATEMALA
SALVADOR
KENNEDY

Felnőttszáj

Szegő Gizi rajza

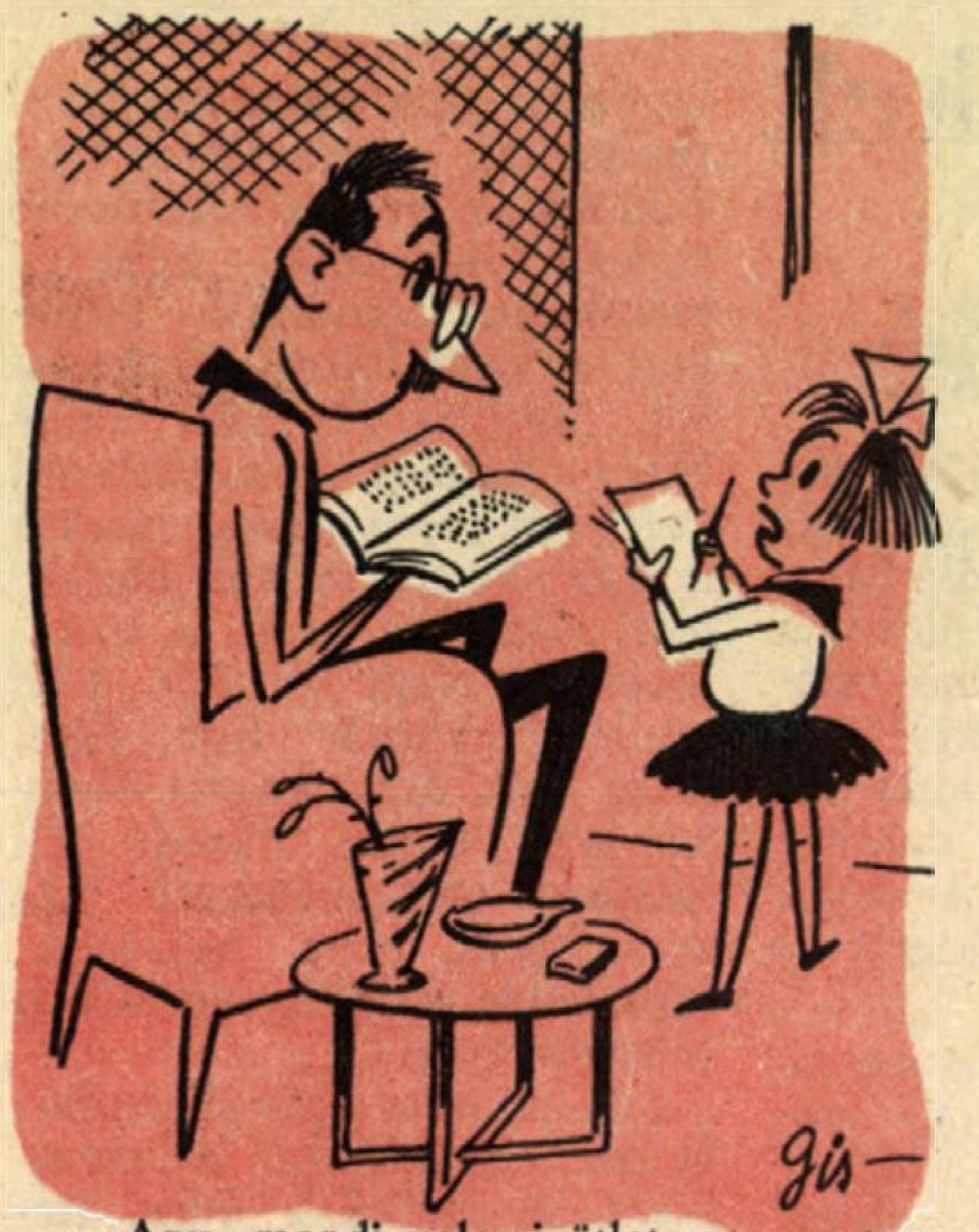

– Apu, mondj valami ötleteset, mert az iskolában gyűjtjük a felnőttek jó mondásait . . .

A VADDISZNÓ SÚLYA

Van Óbudán egy nyugdíjasokból álló Veterán Kör, amely esténként kiskocsmában szokott összejönni. Egy-két fröccsre, két-három pohár sörre, no meg három-négy tréfára. Akad köztük néhány nyug. vadász is, akik miatt kimondták az „őszinteségi napot", amikor mindenkinek becsületesen, tódítás nélkül szabad csak beszámolni vadászkalandjairól. Lódítás tilos, hencegés szintén. Még Zsiga bácsit sem kímélik, aki egykor jeles puskás volt.

– 1936-ban lőttem a Börzsönyben egy akkora, de akkora vaddisznót – mondta legutóbb –, hogy kétlovas szekér alig tudta hazacipelni. Nyomhatott úgy . . . különben úgysem hiszitek el.

– Őszinteség! – reccsentettek rá. – Szóval, mekkora volt?

– Hát izé . . . – nyelt Zsiga bá' –, szóval pont feleannyi, mint amekkorát én mondanék, de kétakkora, mint amennyit ti elhinnétek . . .

([illegible])

◆

ÖNKISZOLGÁLÓ BOLT

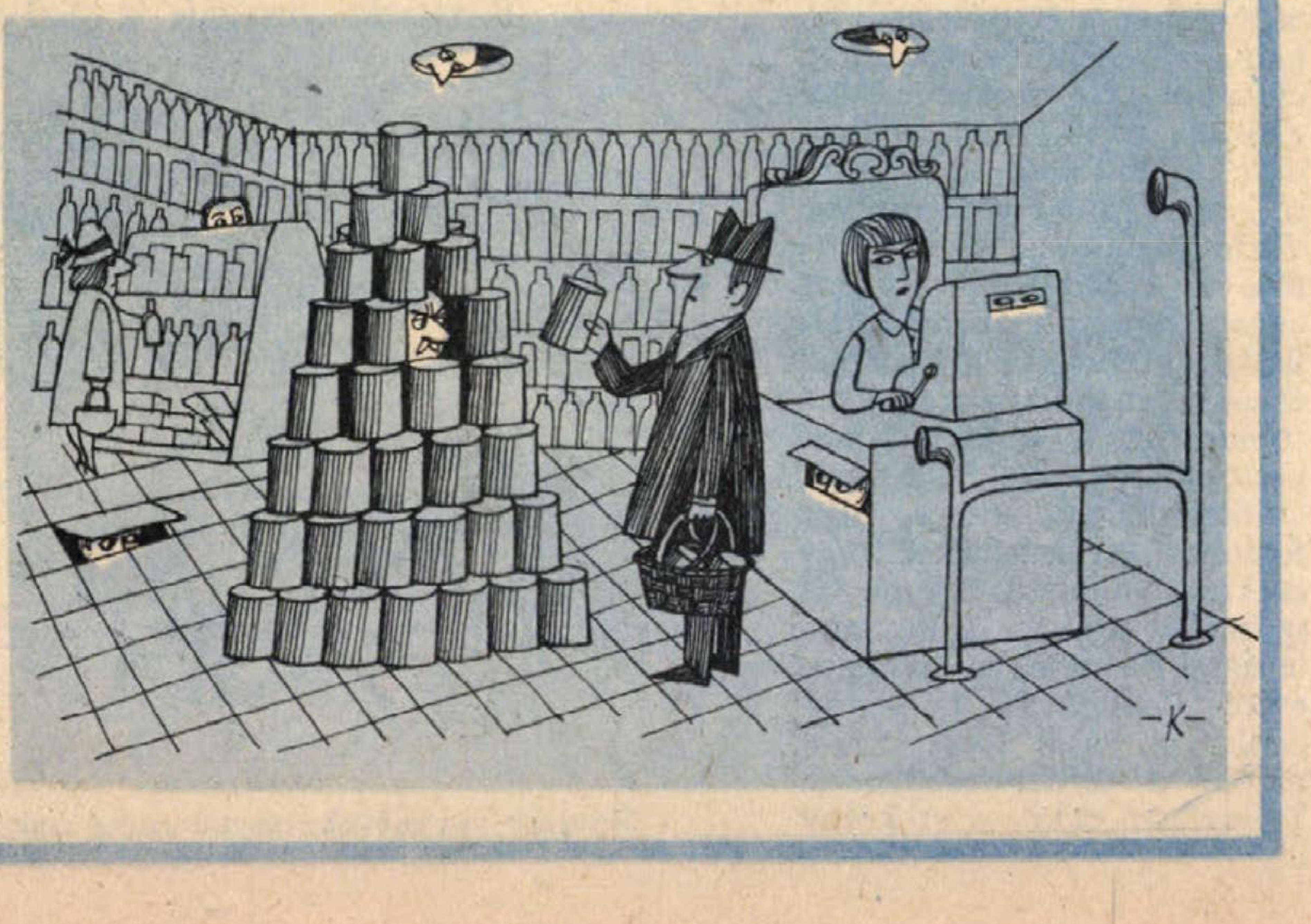

Kaján Tibor rajza

E heti hirdetéseink

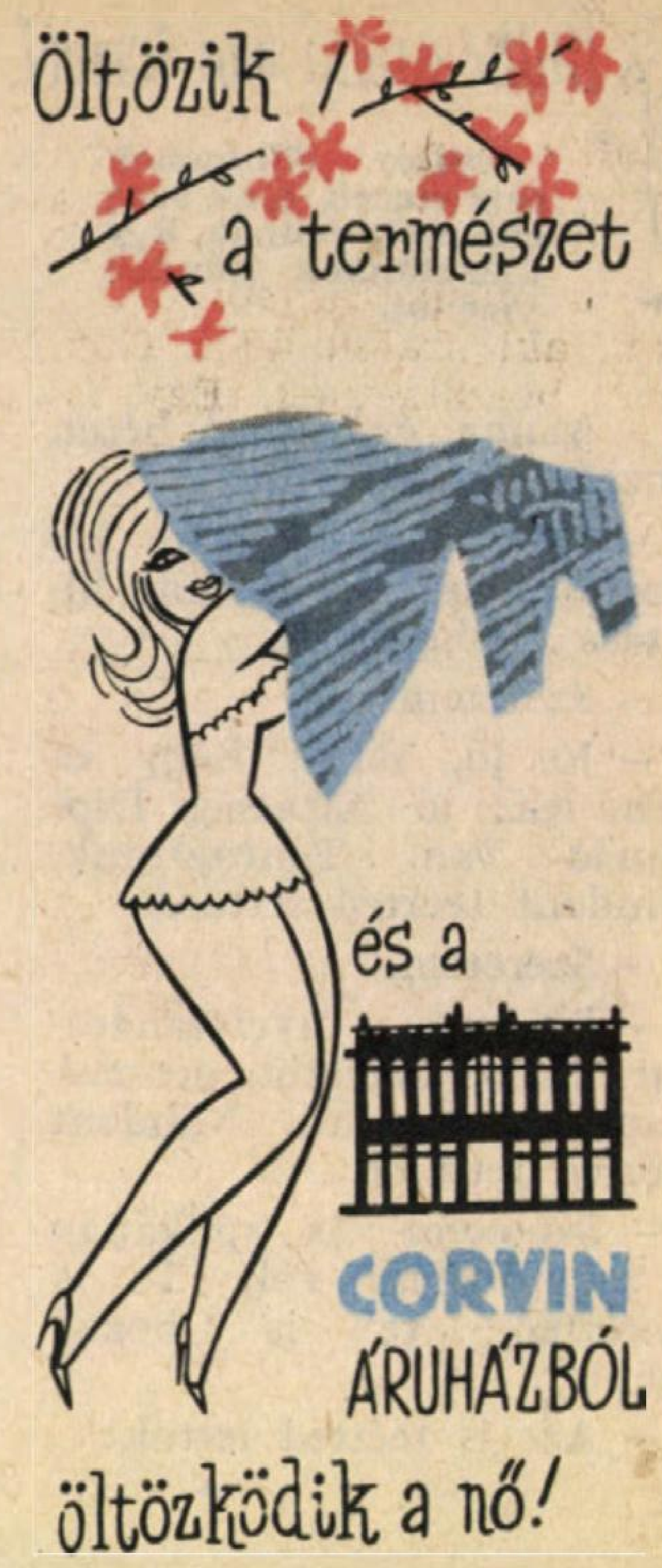
Öltözik a természet
és a
CORVIN
ÁRUHÁZBÓL
öltözködik a nő!

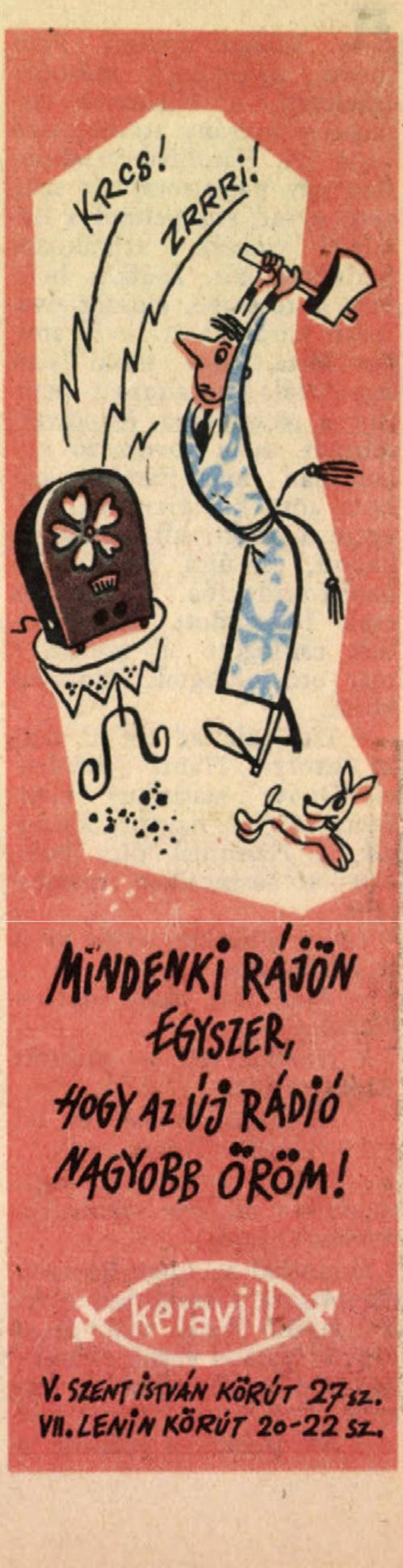
KRCS!
ZRRRI!
MINDENKI RÁJÖN EGYSZER, HOGY AZ ÚJ RÁDIÓ NAGYOBB ÖRÖM!
keravill
V. SZENT ISTVÁN KÖRÚT 27 sz.
VII. LENIN KÖRÚT 20-22 sz.

Süt a nap

Süt a nap... Az udvaron hatan sziesztáznak. Egyik a falnak dől és úgy napkúrázik, a másik újságot olvas. Van, aki szalonnázik. Hárman beszélgetnek. Egy ismerős válóperéről, a nyereségrészesedésről, a tavaszról.

Múlik az idő. A szerepek megcserélődnek. Aki újságot olvasott, az átadja a másiknak. A beszélgetők két-három percig tesznek-vesznek az udvaron, azután újra leülnek, és tovább folyik a diskurzus. Később eljön a tízórai ideje. Utána téglákat dobálnak. Ki tudja messzebbre?

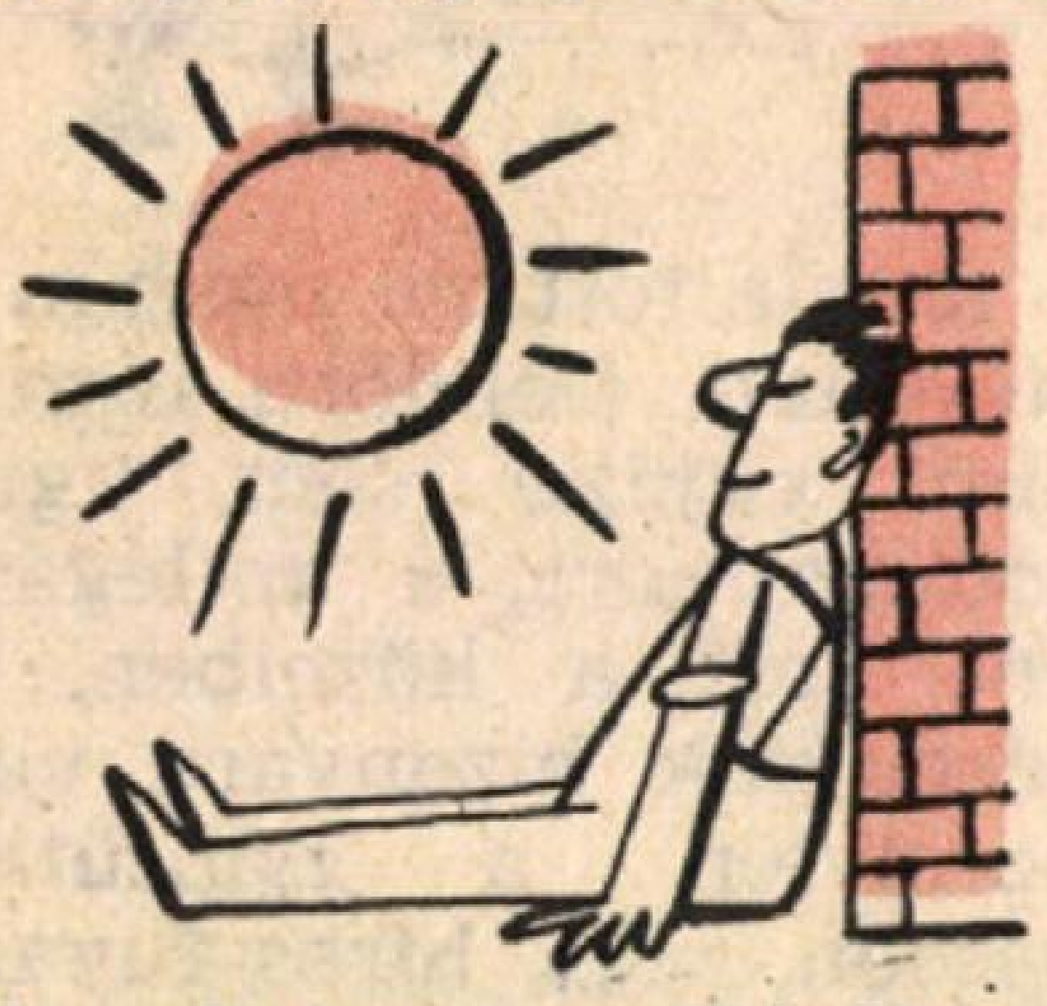

Délben komótosan megebédelnek, azután ledőlnek a simogató napfényben a széltől védett helyen, a fal mentén.

Három órakor ellenőr tér be a telepre.

— Micsoda? Maguk reggel héttől háromig egy kocsiravaló téglát se hordtak össze? Hol a munkavezető?

Ebben a pillanatban a fal mögül kiszól egy hang:

— Nem tudja valaki, hogy mi az: nyolc betű, l-lel kezdődik? Az ellenőrzés hiánya okozza.

— Lazsálás! — szól dühösen a fal mögé az ellenőr a munkavezetőnek.

(stí)

A NATO egyeztető bizottsága

Szűr-Szabó József rajza

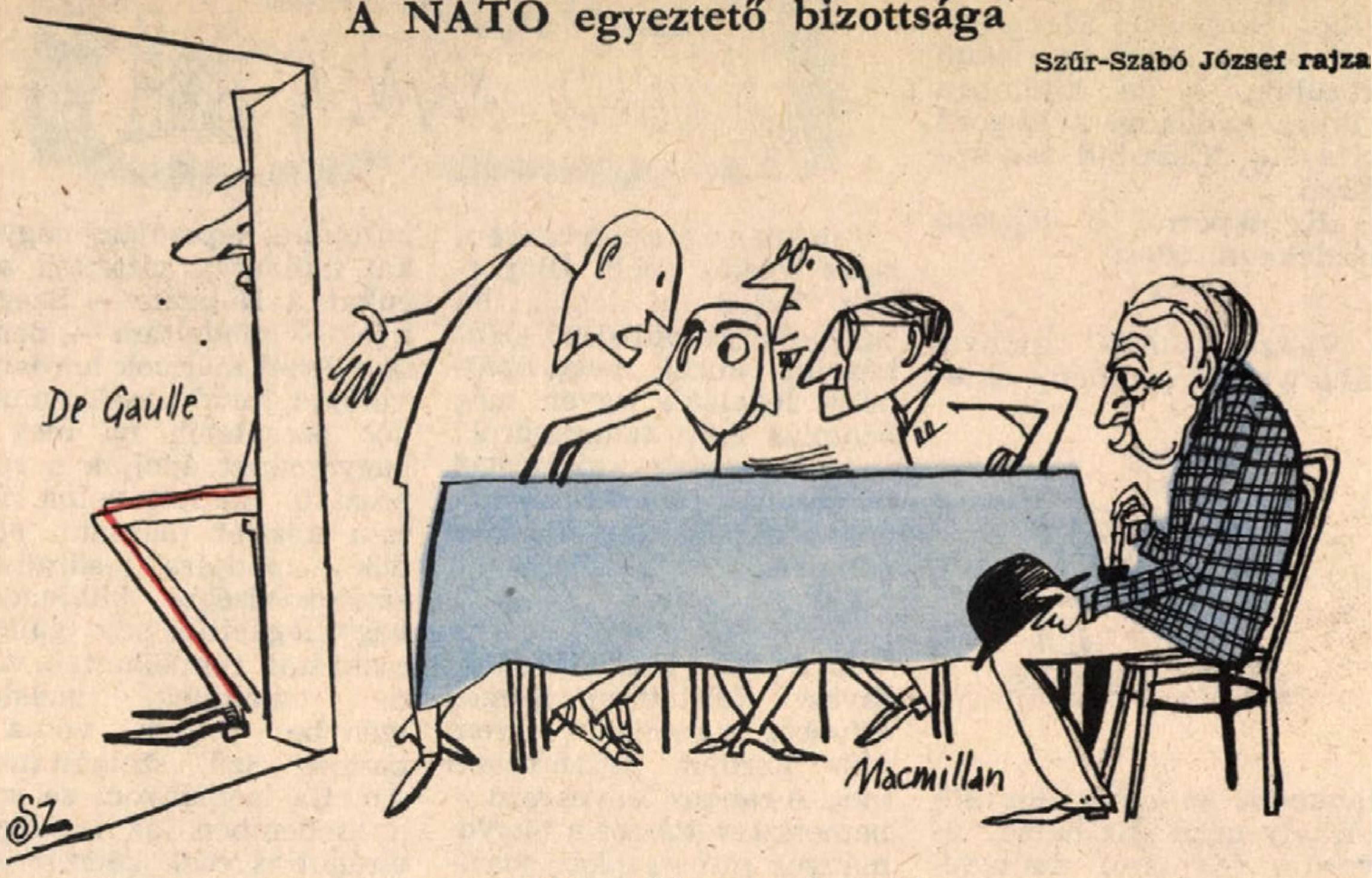

– Makacs alak, nem ad pacsit!

KÜLPOLITIKAI ÚTMUTATÓ

Toncz Tibor rajza

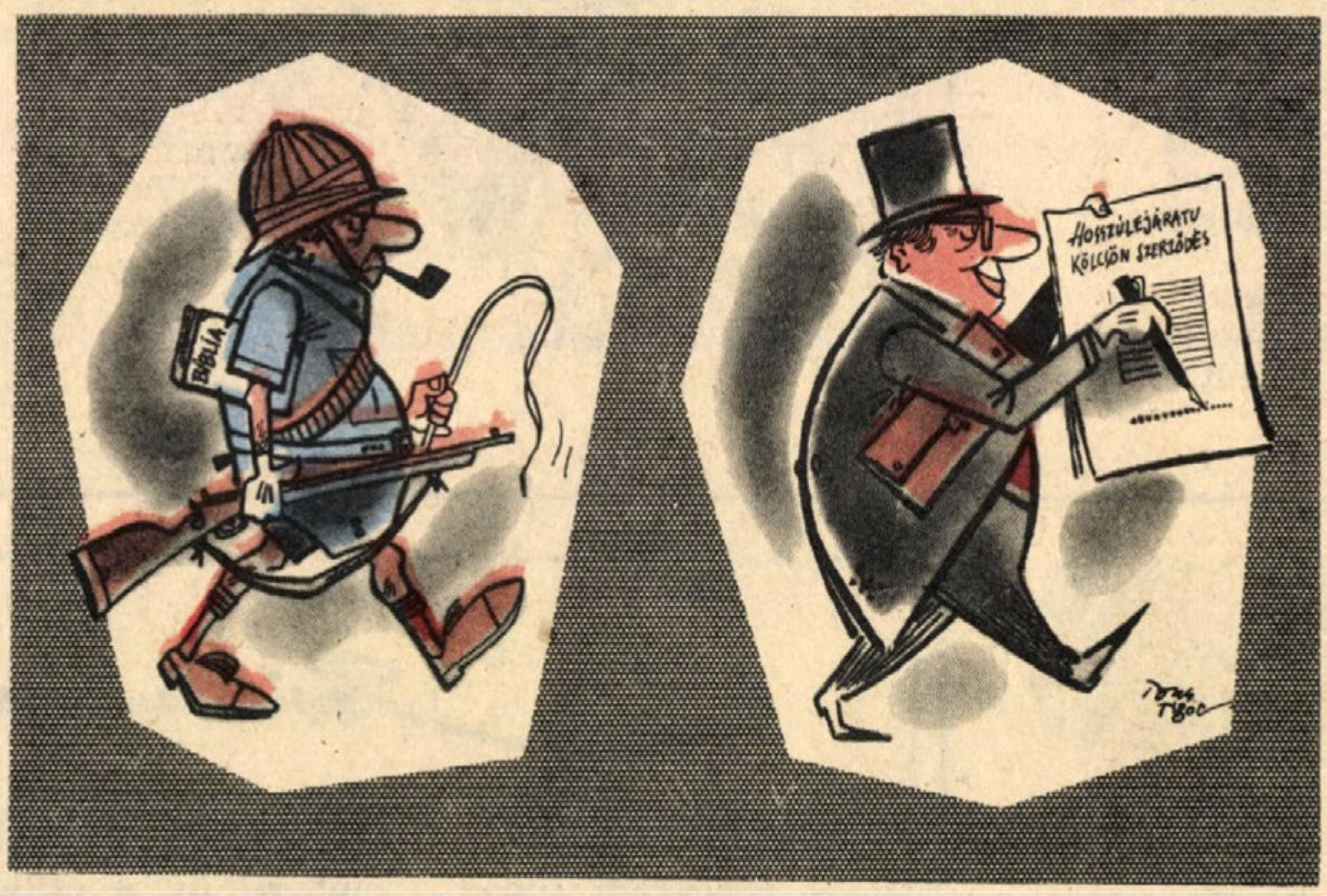

A gyarmattartó

A neokolonialista

SZAKMAI UTAZTATÁSOK

Hegedűs István rajza

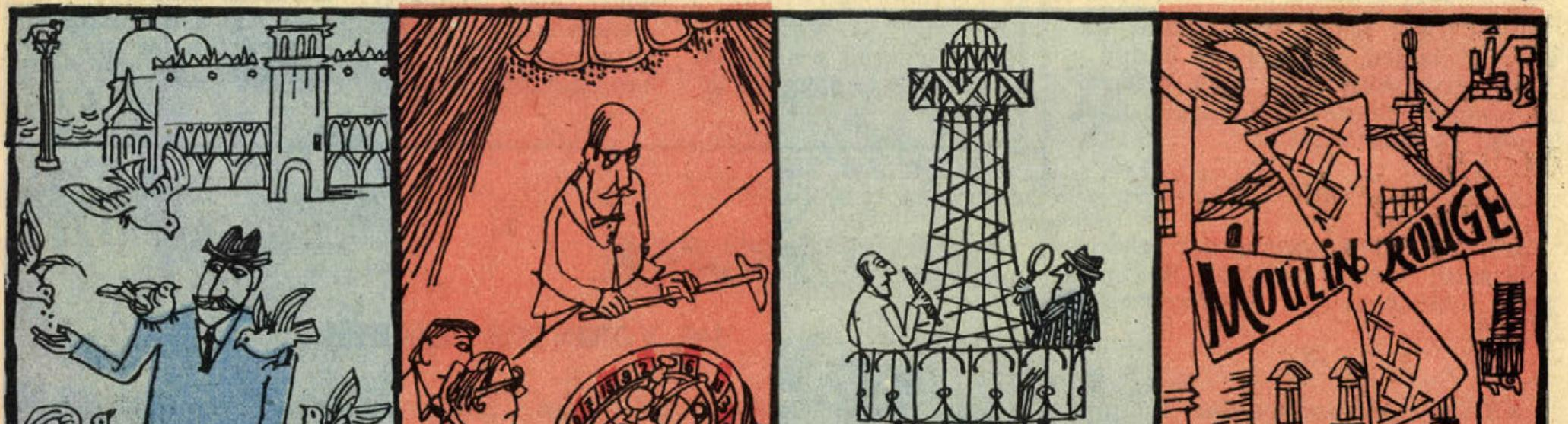

Ornitológus

Közgazdász

Korrozió-szakértő

Malom-mérnök

SZEGEDI SZÍNEK

Rengeteg titkos akrobata élhet Szegeden. Személyesen ugyan egyet se láttam közülük, — de különben kikhez szólhatna a szigorú tábla a Tisza-híd feljárójánál:

„Kerékpárral a lépcsőn közlekedni tilos!” — ?

*

Visszataszítóan csúnya, elhanyagolt építmény éktelenkedik az egyik Horváth Mihály utcai ház hátsó udvarán. Oldaláról málladozik a vakolat, az idő vasfoga alaposan kikezdte az egészet, s csak a kéményből fölszálló füst jelzi, hogy emberek használják.

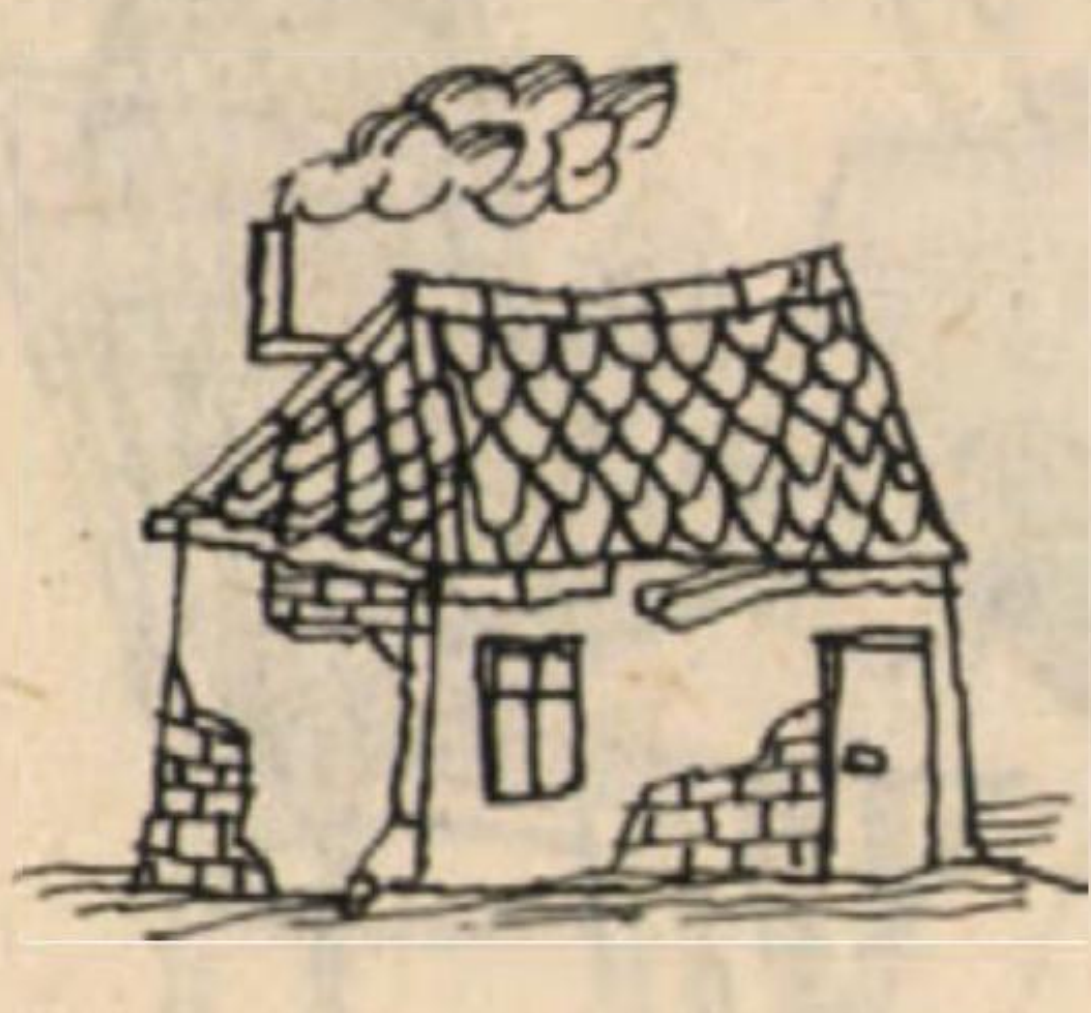

Roskadozó tömlöc IV. Béla király idejéből? Avarkori falmaradvány, esetleg lebontásra sem érdemes hajdani felvonulási épület? — találgatom.

Egyik sem. A Szegedi Nemzeti Színház Kamaraszínháza művészeinek öltözője . . .

Ám maga a színházterem sincs sokkal jobb állapotban. Vajon mi lenne, ha egyre-másra düledező színházaink közül megpróbálnánk legalább egyet még beomlás előtt tataroztatni?

A szegediek készséggel bocsátanák kamaraszínházukat e példátlan kísérlet céljaira.

*

Az év első, vitathatatlanul tavaszi délelőttjén, Szeged szívében barangolva, három idős hordárt pillantottam meg. A rangos-fényes aranybametszett számot a hagyományos piros sapkán viselték. Pipázgatva ültek egy középület lépcsőjén, nagyokat hallgatva süttették arcukat a Nappal. — Szegények — gondoltam —, nemigen lehet már sok hordanivalójuk, inkább csak a mundér becsületét, na meg a hagyományt ápolják a régi poszton. Ha lett volna nálam kézirat (hajdani elődök módjára sürgősen szerkesztőségbe küldendő), vagy legalább egy gáláns csokrétát rendelhettem volna valakinek, bizisten igénybe vettem volna e patinás ízű szolgáltatást. Ám fia irományom se volt a zsebemben, az esetleges virágot is csak kétszáz kilométerrel odébb lehetett volna kézbesíteni, — így az alku elmaradt, s én tűnődve ballagtam tova, egy szál fényképezőgéppel a kezemben.

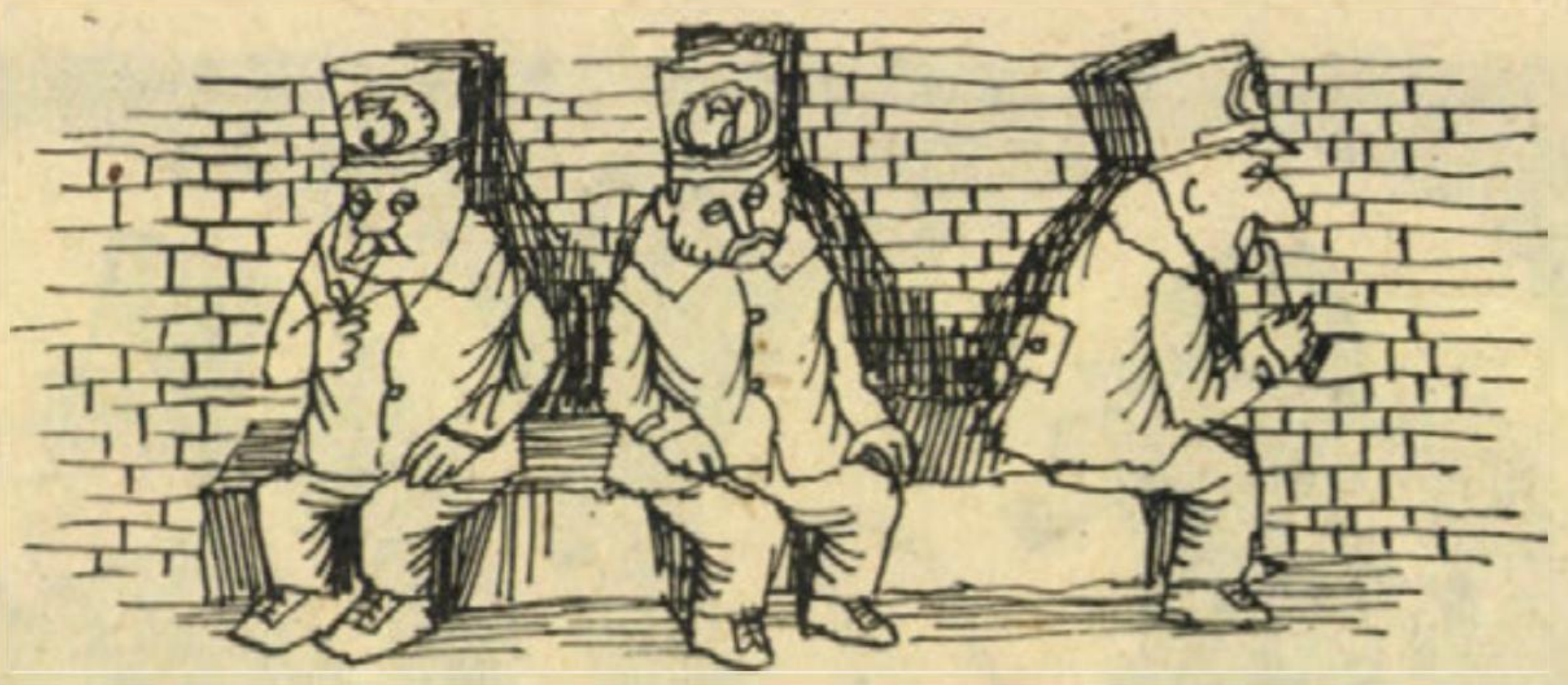

*

Két órával később, három hatalmas poggyász társaságában az állomáson tülekedtem. — „Hordár!” —, jutott eszembe, s már el is kiáltottam magam, de hasztalan. Délelőtti ismerőseim egyike sem ugrott csomagomért, s kollégájuk sem volt a közelben. Ott merengtek bizonyára valamennyien a napsütötte lépcsőn, régi, híres fuvarok és fejedelmi borravalók emlékein ábrándozva.

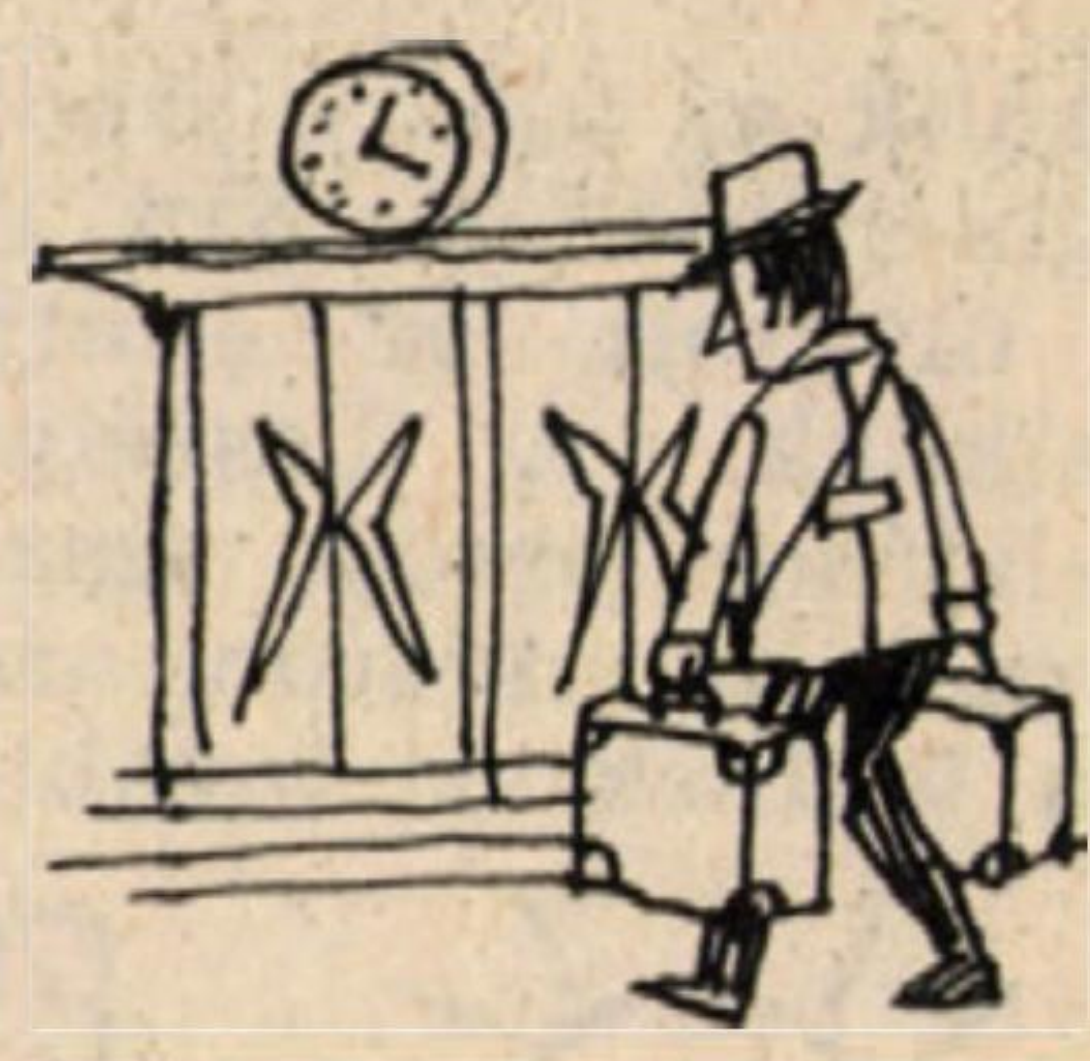

E tisztes céh kései képviselői, úgylátszik, nemigen igazodnak a menetrendhez —, állapítottam meg sóhajtva, és korszerűen önkiszolgálva magam, tovább cipeltem csomagjaimat a kijárat felé . . .

Kaposy Miklós

EGY SZERELEM TÖRTÉNETE

(Apróhirdetés-regény)

I.

LEINFORMÁLHATÓ férfi megismerkedne szolid, teltkarcsú hölggyel házasság céljából „Lakás nincs” jeligére.

II.

PRECÍZEN fizető, halk, fiatal házaspár albérleti szobát keres bárhol a fővárosban. Akár idős, vagy középkorú személy eltartásáért. Jelige: „Csak aludni járnánk haza!”

III.

KÉSZPÉNZÉRT vásárolunk lakásleválasztást, esetleg társbérletet Budapest belterületén. „Lottónyertesek” jeligére.

IV.

KÉT SZOBA összkomfort, thermálvizes, Dunára néző, szabadrendelkezésűt cserélnénk két darab egyszobásra. Jelige: „Sürgős!”

V.

SZOLID, teltkarcsú, elvált asszony garzonlakással és egyéves kislánnyal férjhez menne. „Most már tényleg Te leszel az igazi” jeligére.

Pesti tudósítónktól

Anya a gyermekéhez:

— Fiacskám, tudod, hogy mennyire aggódom, ne gyere haza olyan későn, mint amilyen későn jönni fogsz!

*

Nemcsak a nénikék szokták egymásnak elmesélni drámai álmaikat, hanem tudós emberek is. A csillebérci atomreaktorban például az egyik tudós idegesen mesélte tudós társának:

— Szörnyű álmom volt. Egy rémesen megcsonkított plutoniumatom jött velem szemben, három elektronja hiányzott... brrr!

A másik tudós homlokát is kiverte a hideg verejték.

*

— Mi az abszolút filozófus alkat?

— Aki a Röltexben is vezérfonalat kér a cselekvéshez!

f. l.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

133 FORINTOS ÓRABÉR

Március 4-én valami oknál fogva „elszökött” házunkból a villanyáram. Azonnal jelentettük az okányi körzet kirendeltségének. Többszöri sürgetésünkre két hét múlva kijöttek, és megállapították a hibát, majd két nappal később egy szerelő hozzákezdett a javításhoz. Másfél óra alatt befejezte a munkát: négy méteres fővezetéket cserélt az órától a tetőn levő csatlakozóig. A munka elvégzése után, számla és elismervény nélkül, 200 forintot kért a másfél órás munkáért, azzal a megokolással, hogy „maszek alapon javított”.

Lehetséges, hogy a körzeti szerelő munkaidőben, maszek alapon dolgozzék 133 forintos órabérért?

Gulyás Szabó Géza
tanító,
Nagygyanté, Rákóczi u. 8.

Kedves Ludas Matyi!

A televízió közvetítette Offenbach: Banditák c. operettjét a Fővárosi Operett Színházból. Ez igen szép volt, tetszetős díszletekkel, jó szereplőkkel, remek rendezés stb., stb.

Sajnos, a TV munkatársai az egyik mikrofont olyan közel helyezték el a súgólyukhoz, hogy mindent lehetett hallani, amit a súgó suttogott.

A szünetben a 60 éves Latabár Kálmánt köszöntötték, az Operett Színház régi tagját, nagy nevettetőnket. Kívántak neki sok sikert, boldogságot, hosszú életet és minden jót az egész társulat, az egész magyar közönség, a színház igazgatósága stb. nevében. Ez mind igen szép és megható volt. Az ünnepséget elrontotta azonban az, hogy a színészek közé beállt több civilruhás egyén közül az egyik, nyilván az igazgató, a rövid, két-három mondatos születésnapi felköszöntőben is a súgó segítségére szorult, és előbb hallottuk a súgót, mint a felköszöntőt.

Kérem a t. Szerkesztőséget, hogy valamilyen formában gratuláljanak az illetőnek, aki – az én romboló kritikám ellenére is –, fejlődőképes, hiszen ugyanezt a rövid, szívbőljövő felköszöntőt előre is elkészíthette volna: néhány évvel ezelőtt ugyanis nagy divat volt minden beszédet papírlapokról felolvasni.

Szentmiklósi Gábor
Budapest,
XI., Dayka Gábor u. 14.

Nem közölhető kéziratot küldtek:

L. Csaba, Bp., XXI. — P. Emília, Bp., I., Batthyány u. — F. István, Bp., IV., Csóka u. — M. Géza, Nagydorog. — K. Andor, Bp., VII., Majakovszkij u. — M. József, Szeged, — M. Imre, Bp. VI., Szinyei-Merse u. — S. Béla, Zalaszabar, — D. Sándorné, Bp. VIII., Illés u. — Zs. E. Bp. II., Pusztaszeri u. — M. Károly, Bp. XIII., Pannónia u. — W. Jenő, Bp. VI., Izabella u. — T. Gusztáv, Budakeszi. — F. József, Bp. II., Frankel Leó u. — T. László, Kistarcsa, — S. B. Bp. VIII., — P. Pál, Bp. XV., — K. Erzsébet, Kerepes, — D. Jenő, Pécs, — R. Ferenc, Bp. VII., Alsóerdősor u. — B. Piroska, Bp. VI., József A. u. — S. János, Pécs, — V. Tamás, Bp. III., Hídfő u. — K. János, Bp. XII., Győri u. — H. István, Bp. II., Tölgyfa u. — B. S. Bp. II., Harcsa u. — G. József, Debrecen, — S. István, Miskolc, — P. Bálint, Bp. VII., Thököly u. — P. T. Taktaharkány — D. Gábor, Bp. V., Alkotmány u. — F. Ferenc, Fonyód, — K. I. Gyula, Bp. VI., Munkácsy u. — Sz. Mihály, Balatonszepezd, — K. László, Endre u. — E. I. Debrecen, — Zs. A. György, Bp. XV., — S. B. Nyomár.

A NATO-ban

Erdei Sándor rajza

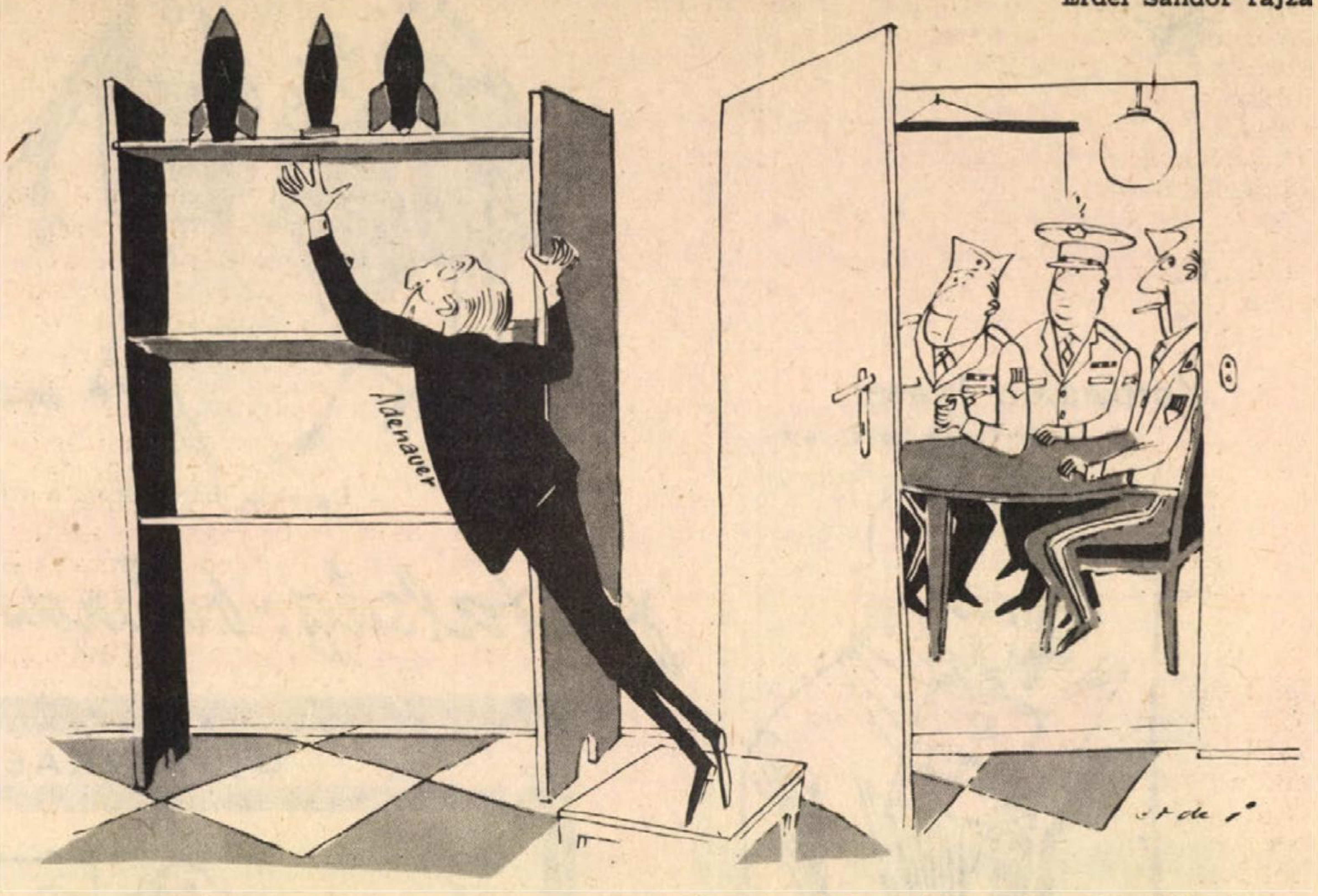

– Uraim, mintha valaki matatna a spájzban!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉLET KIÜTÉSSEL GYŐZÖTT

A Fémbevonatoló Vállalatnál előregyártott elemekből hatalmas új csarnok építését kezdték meg. A tetődongák feszítéséhez hosszú acélrudakra volt szükség.

És itt kezdődött az Élet és a Bürokrácia kérlelhetetlen párharca. Először is vállalatot kellett keresni, amely legyártja az acélrudakat. Egymásután érkeztek vissza a válaszok: „Kapacitás, vagy berendezés hiányában nem tudjuk elkészíteni." Már úgy volt, hogy a bürokrácia győzedelmeskedik, amikor az egyik nagy kohászati üzemben vállalták, hogy kísérletképpen legyártanak száz darab rudat. Éppen ennyire volt szükség. Az Élet kis pontfölénnyel megnyerte az első menetet.

De az ellenfél nem hagyta magát.

Levél érkezett a Fémbevonatoló Vállalathoz. „A rudakat nem tudjuk egészben kiszállítani, mert nem fér ki az üzem ajtaján". A választ gyorsan megírták. „A rudakat eldarabolni nem szabad, mert csökkenne a szilárdságuk. Bontsák ki az ajtót." Újabb levél érkezett. „A falbontás nem valósítható meg, a mellette levő sokmillió forint értékű trafóház miatt. Kérjük sztornírozzák megrendelésüket."

A második menetet a Bürokrácia nyerte.

Az Élet azonban újult erővel támadott.

Reggel a szállítómunkások, a kohászati vállalat dolgozói, a kész rudakat vállukra vették és elindultak velük kifelé. A rudak rugalmas acélból készülvén, minden formaváltozás nélkül meghajoltak, nem tudván arról, hogy ők nem férnek ki az ajtón. A szállítómunkások pedig valamennyit lerakták a vasúti sínek mellé.

A harmadik menetet az Élet nyerte meg, de a Bürokrácia nem adta fel a harcot. Régi bevált módszerét alkalmazva időhúzásba kezdett.

A vasút nem vállalta el a rudak szállítását, mert a kanyarban elakadnak a vagonok. Az idő telt, a levél jött, s ment, az építkezésen akadozott a munka. Végül is a vasút a következő sorokkal zárta le az ügyet: „Sajnáljuk, semmit sem tehetünk az acélrudak szállítása érdekében, kérjük keressenek maguknak más szállítóeszközt."

A Bürokrácia diadalmasan hajolt ellenfele fölé, de az utolsó menet még hátra volt. A mérkőzés még nem ért véget.

A vasúti szállítók nem tudtak a levelezésről. Hosszú, lapos kocsikra rakták a rudakat, s a vagonok elindultak Budapest felé. Az egyik kanyarban tényleg elakadtak. A közlekedés viszont nem állhatott meg. Az egyszerű vasutas emberek megvakarták fejüket, aztán szétcsatolták a szerelvényt. A rudakat pedig vállaikra vették és áthordták a kanyaron. A szerelvény tehát futott tovább és meg sem állt, végső rendeltetési helyéig.

Csengett a telefon a Fémbevonatoló Vállalat főmérnökének íróasztalán. Egy ismeretlen hang jelentette: „Főmérnök elvtárs, megérkeztek az acélrudak."

– Ki engedte meg, hogy elvágják őket?

– Nincsenek elvágva!

– Nincsenek?

– Nincsenek!

– Azonnal megyek!

Felkapta kabátját és lerohant az építkezéshez. Valamennyi acélrúd sértetlenül hevert az épület mellett.

Az Élet pedig győztesen mosolygott, előtte ott feküdt a Bürokrácia, nem bírta ki azt a hatalmas knock out-ot, amelyet az utolsó menetben kapott.

Deim Miklós

Az érdekeltek hozzászólnak

„Új gyümölcs" című bírálatukkal egyetértünk. Gyárunk új vezetői a mogyorós csokoládé borítólapját örökségül vették át. Az új borítólap megrendelésénél gondoskodni fogunk a helytelen szóhasználat megszüntetéséről.

Magyar Édesipar
3. sz. gyáregység,

Dr. Czakó Kálmán
igazgató.

Ludas Matyi

Megértőnek kell lenni

Szűr-Szabó József rajza

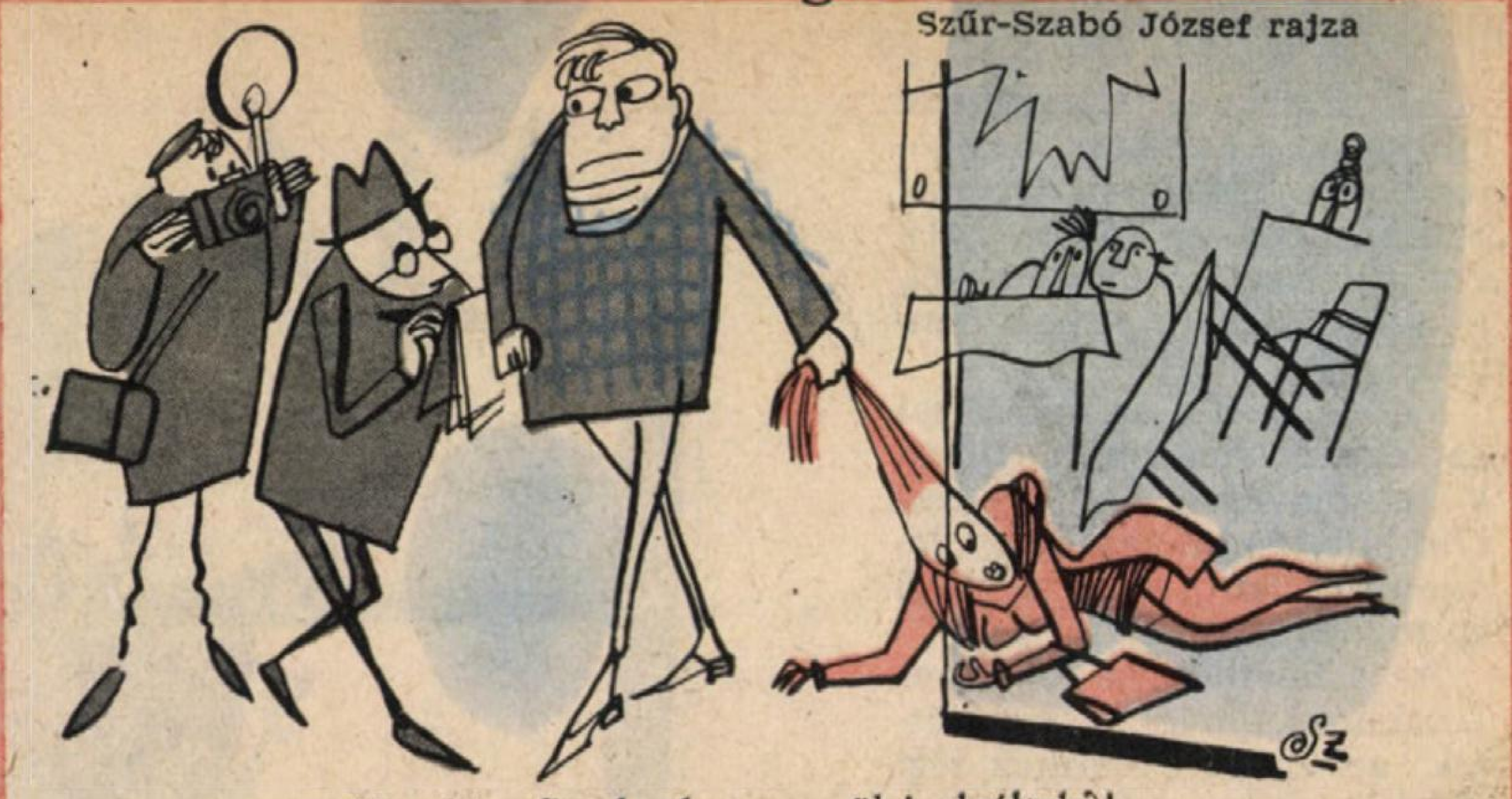

– Ugyebár, fiatalember, a szülei elváltak?!

Korhatáron innen

Szűr-Szabó József rajza

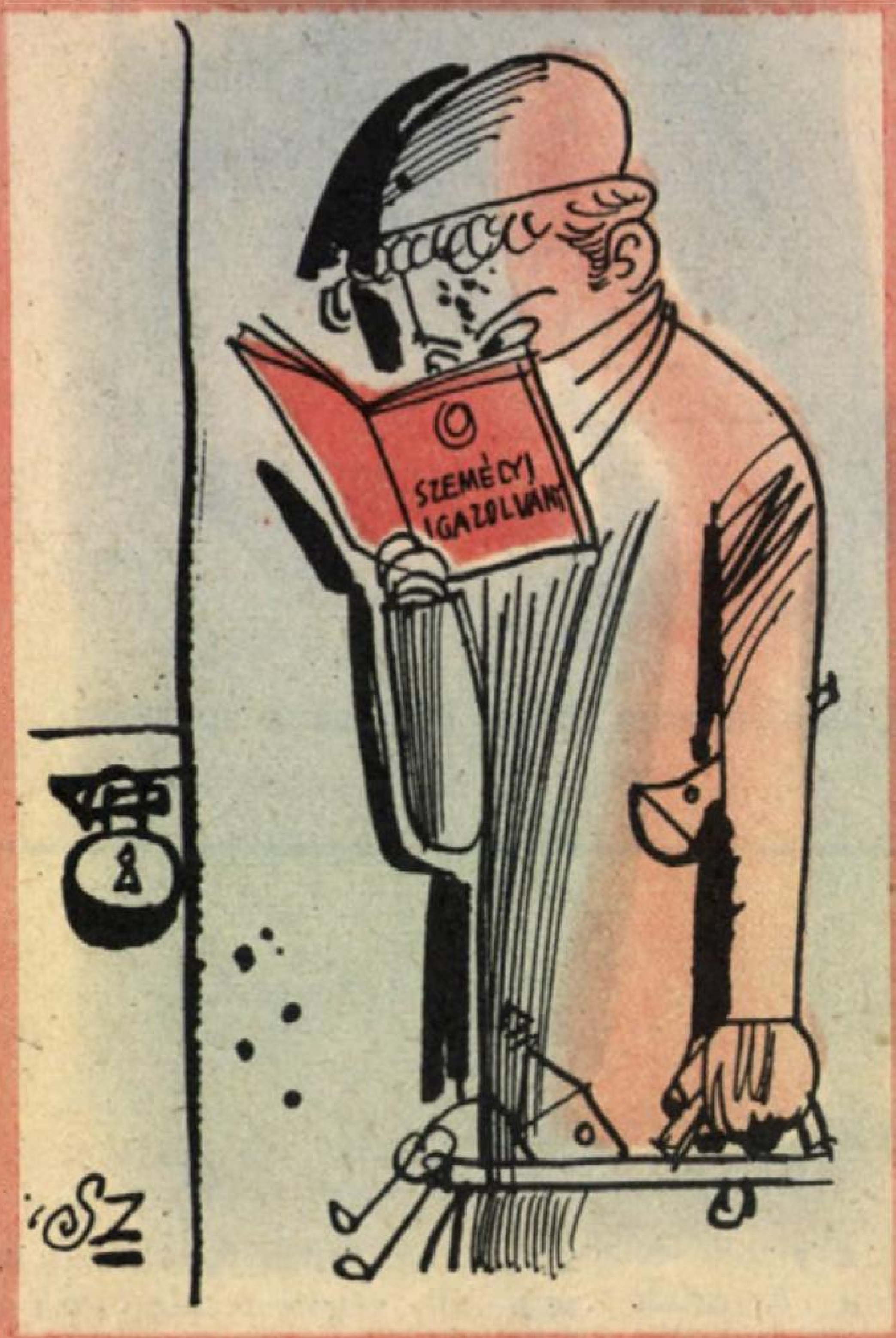

– Még egy hetem van, még betörhetek!

fiatalság-bolondság...

ÚJ MUNKAERŐ

Toncz Tibor rajza

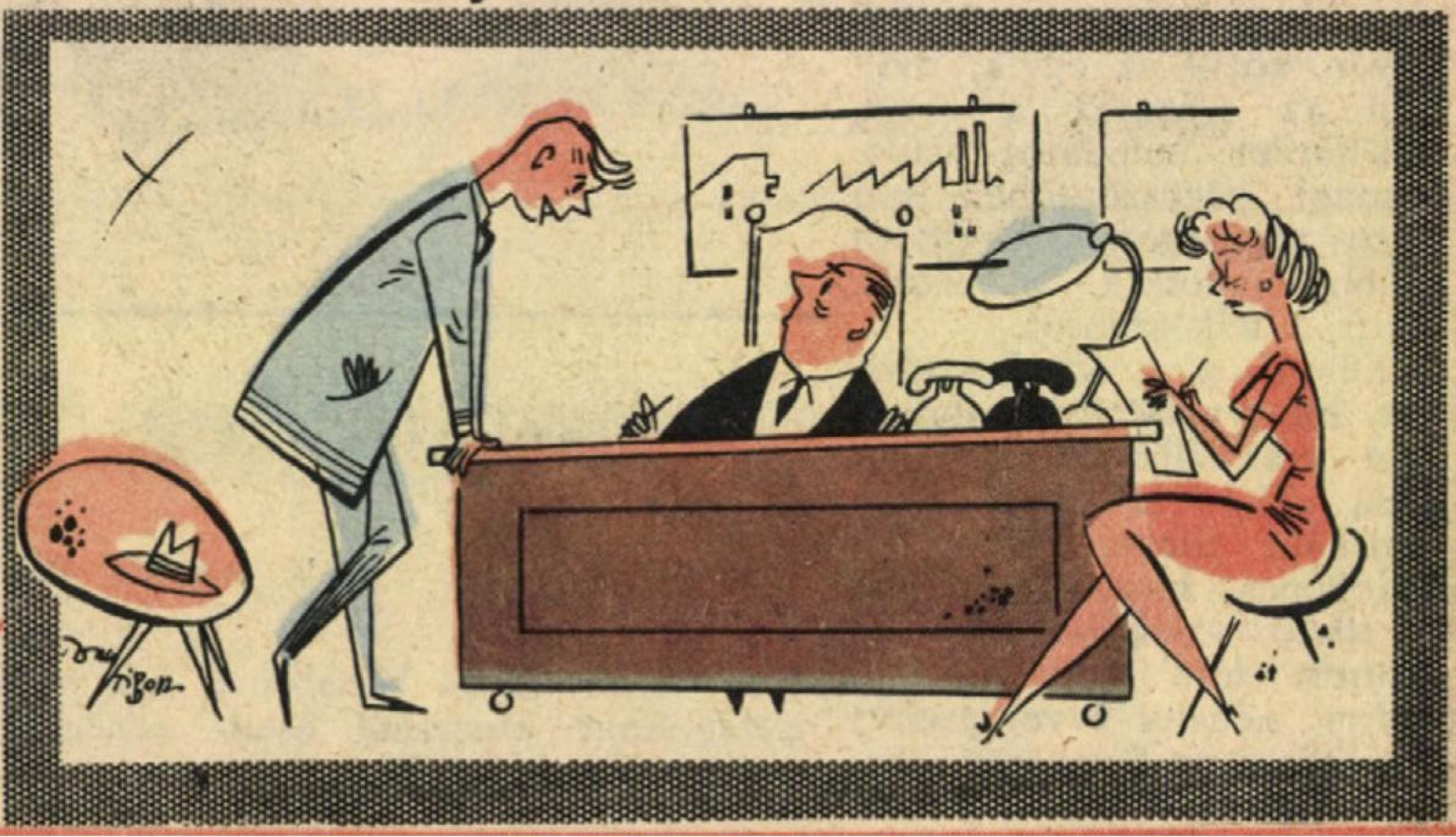

– Csak azt ne tessék elfelejteni, igazgató úr, hogy ön is volt fiatal...

Már csak ez hiányzik

Várnai György rajza

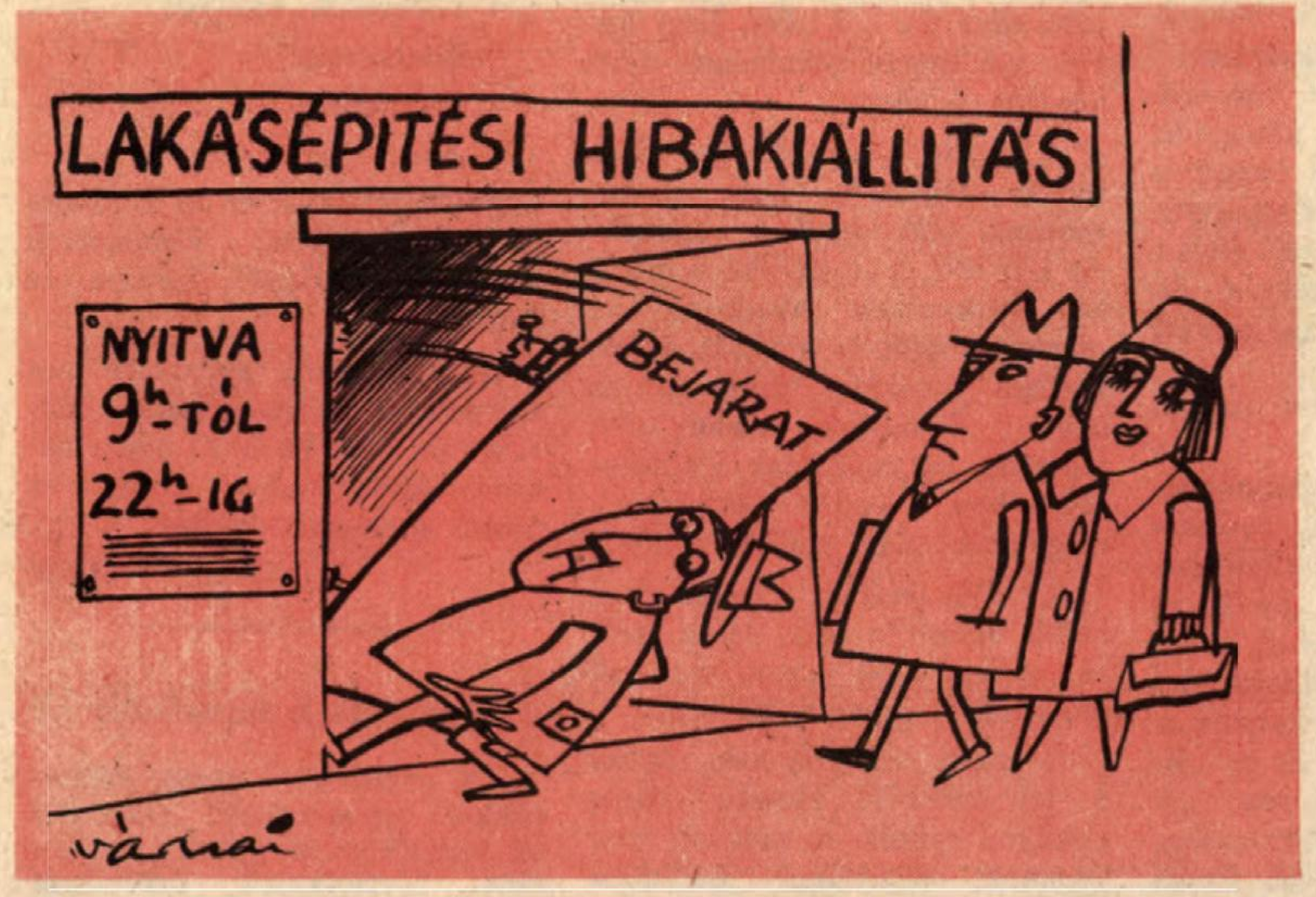

A Sziriuszon

Schwott Lajos rajza

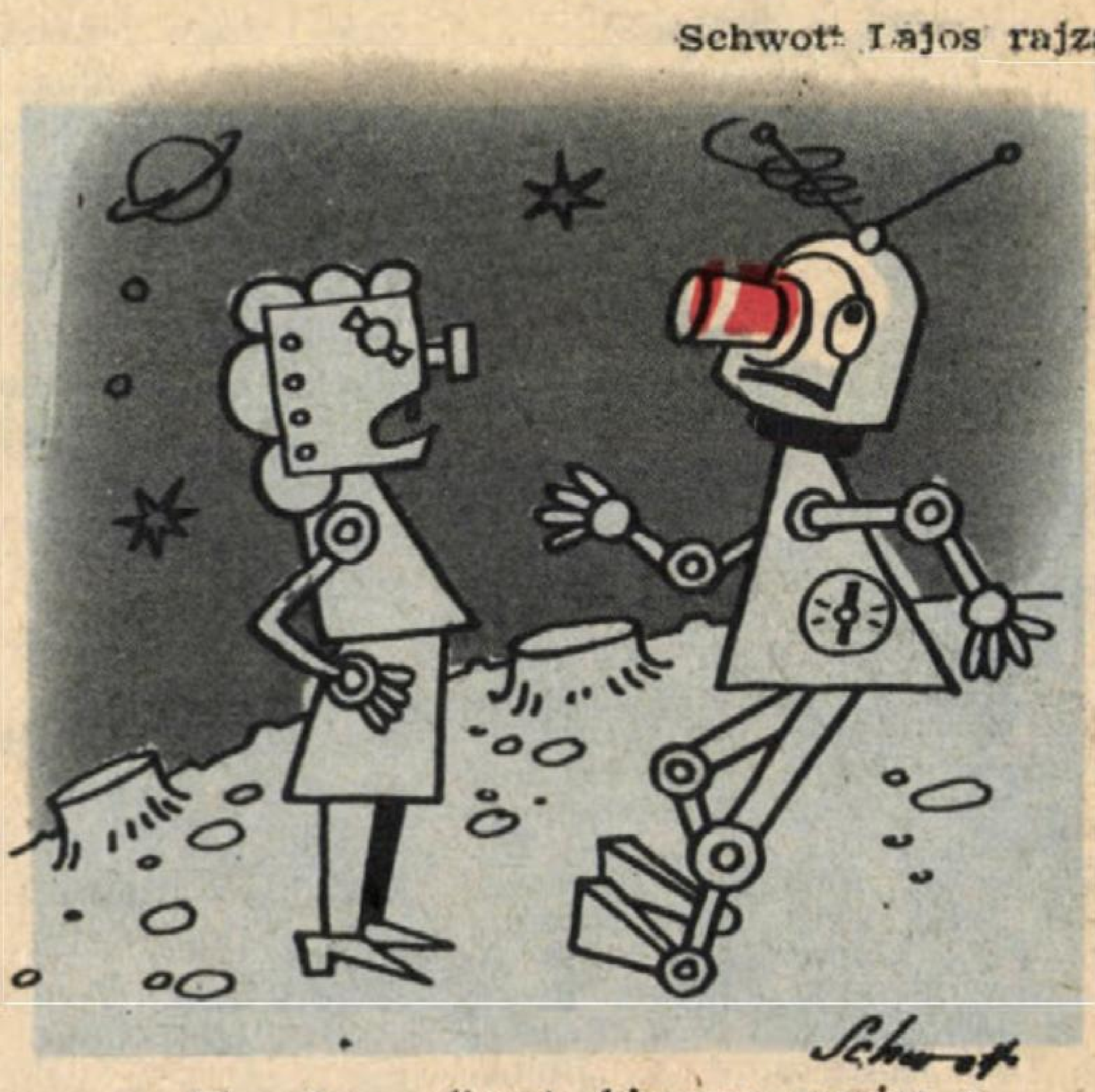

– Te részeg disznó, biztosan megint a Földön csavarogtál!...

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. – Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, 142–220. – 63.1913 – Kossuth Nyomda, Budapest. – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504